

Hvorfor bliver vi syge?

Dr. Horst Müller

© 2024 Dr. Horst Müller

Påtryk

Illustration: Andreas Buchholz

Korrekturlæsning: Diana Hesselbjerg

Indbinding: Saskia Larisch

Udgiver: Dr. Stefan Larisch

Forord

Den bog, som du, kære læser, står med i hånden, er baseret på 20 års studier af mennesket. Den udspringer af mit lægelige behov for at komme til bunds i spørgsmålet om, hvordan sygdom opstår. Min tilegnede indsigt har jeg opnået gennem direkte kontakt med patienter, ud fra mange tusinde konsultationer, og ikke fra eksterne kilder. Jeg fandt ikke alene frem til den generelle årsag til sygdom, men også til magtbegær, aggressivitet, frygt, tvangshandlinger og menneskets evne til at destruere sig selv og andre, hvilket udspringer af dets dybeste indre.

Erkendelsen af det, der ubevidst styrer mennesket, viser også vejen til en løsning, til HVAD der skal ændres for at komme sygdom, tvangshandlinger og konflikter til livs. Jeg indså, at vi mennesker altid kun har en og samme grundlæggende konflikt i vores underbevidsthed, som alle andre åbenlyse problemer udspringer af. Dette betyder, at vi også kun har brug for en løsning, der kan frigøre os fra alle vores problemer og føre til varig helbredelse af vores sygdomme. Ud fra den menneskelige naturs funktioner kan udledes, HVORDAN løsningen skal anvendes.

Jeg håber, du får glæde af at læse denne bog og ønsker dig styrke og mod til at gøre dig fri af årsagen til din smerte og lidelse.

Dr. Horst Müller

Indholdsfortegnelse

1. Min vej til at forstå mennesket	1
2. Sandheden ligger i naturens love	4
3. Menneskets grundlæggende behov	8
4. Hvor kommer tanker fra?	12
5. Den menneskelige ånd – vi er mere end bare materie	15
6. Sjælen – summen af krop og ånd	21
7. Hvordan opstår sygdom?	25
8. Løgnen som vores konstante ledsager.....	28
9. Selverkendelse som det (svære) første skridt mod sandheden	32
10. Underbevidstheden – vores målestok for gevinst og tab	35
11. Skaber eller skabning – menneskets sande identitet.....	40
12. Hvem bærer tabet?	47
13. Et kig på naturen – Hvilken rolle spiller bakterier i forhold til sygdom?	51
14. Menneskets afhængighed af en kilde til kærlighed	54
15. Arv og opdragelse – hvad er vores børn afhængige af?	61
16. Et nyt liv – den eneste løsning på det menneskelige problem.....	65
17. Tilvejebringelsen af det nye liv med den nye identitet	68
18. Menneskets frigørelse fra dets medfødte problem	72
19. Hvordan får vi det nye liv?	76

1. Min vej til at forstå mennesket

Hvor kommer sygdom fra? Det er et spørgsmål, som enhver patient med symptomer stiller sig selv. Under mit medicinstudie i Freiburg og i løbet af min speciallægeuddannelse havde jeg mulighed for at tilegne mig en bred vifte af specialviden fra litteraturen og erfarne læger. Jeg troede derfor, at jeg kendte svaret på spørgsmålet. Imidlertid stødte jeg meget snart på en patient, hvis problem jeg ikke havde nogen tilfredsstillende løsning på.

Case 1: Min patient var en ældre herre med et symptom, der havde generet ham i en længere periode. Hans ører blev ved med at "lukke sig". Han kom til mig for at slippe af med denne byrde. Det var nemt for mig at stille diagnosen. Det var en funktionsnedsættelse i mellemørets ventilation, det såkaldte eustakiske rør mellem halsen og mellemøret. Ifølge konventionel medicin er årsagen mangel på væske i patientens kredsløb. Jeg rådede ham derfor til at drikke mere og troede, at jeg havde hjulpet ham på denne måde.

Patienten kom tilbage et par uger senere: "Doktor, jeg drikker nu 3 liter vand om dagen, men mine ører lukker sig stadig." Som læge kunne jeg have rådet ham til at drikke endnu mere. Jeg kunne også have henvist til patientens alder og forklaret hans sygdom som et almindeligt symptom på alderdom. Ville jeg herved have fundet den egentlige årsag til sygdommen?

Med min specialviden kunne jeg navngive symptomer og stille diagnoser, men jeg vidste ikke, hvorfor min patient var syg. Som læge ønskede jeg med god samvittighed at kunne identificere, hvad årsagen til mine patienters sygdom var, så jeg kunne fjerne deres symptomer permanent. Jeg ville ikke længere lade mine patienter stå alene med deres spørgsmål, men give svar, jeg selv kunne forstå.

Mit navn er Dr. Horst Müller. Jeg har arbejdet som øre-, næse- og halsspecialist i Weinheim i 20 år. Det har været vigtigt for mig at komme til bunds i, hvad årsagen til sygdom er, da jeg ikke er tilfreds med bare at behandle symptomer. For at illustrere dette, vil jeg anvende et simpelt eksempel. Hvis der er skimmelsvamp i en bygning, kan årsagen forklares, da skimmelsvamp er forårsaget af fugt. Hvis en specialist i et sådant tilfælde kun anbefaler et middel mod skimmelsvamp for at afhjælpe situationen, men ikke fjerner årsagen, vil det ikke være acceptabelt. Midlet mod skimmel vil ikke fjerne fugten. Affugtere ville ikke være en løsning, men udelukkende symptombehandling, så længe årsagen til fugten ikke er blevet fjernet. Først når årsagen til fugten er identificeret og fjernet, vil skimmelvæksten for alvor blive bekæmpet.

Hvis der er problemer med skimmelsvamp i en bygning, kan årsagen forklares, idet skimmelsvamp er forårsaget af fugt.

I mange erhverv er specialisterne eksperter på deres område. En bilmekaniker kender hver eneste del af køretøjet. En arkitekt kender egenskaberne ved de anvendte byggematerialer. Lægen kender ofte ikke mennesket og kan derfor ikke forklare årsagen

til en given sygdom. Desværre er lægevidenskaben i de fleste tilfælde ikke i stand til at forklare årsagen til en patients sygdom, simpelthen fordi den er ukendt. Den manglende viden skyldes, at mennesket alt for sjældent betragtes som et komplet væsen i lægevidenskaben.

I lægepraksissen blev jeg konfronteret med det hele menneske. "Næsen" eller "øret" blev pludselig en person, der havde spørgsmål. Jeg blev under min uddannelse godt oplært i at genkende symptomer og var i stand til at undersøge 70 patienter inden for 5 timer. Hvis den første patient var kommet tilbage til mig efter, at jeg havde undersøgt de 69 andre tilfælde, ville jeg ikke have genkendt ham som person. Jeg ville dog kunne se på hans næse, at jeg allerede havde set ham en gang den dag. Denne situation og de ubesvarede spørgsmål gjorde mig deprimeret, fordi jeg billedligt talt ikke ønskede at sælge midler mod skimmel uden at vide, hvorfor væggen blev fugtig.

For at finde frem til årsagen til sygdom, søgte jeg ikke i bøger eller på internettet, men spurgte patienterne selv. Da 70 patienter på 5 timer ikke giver megen tid til den enkelte, var det nødvendigt for mig at bruge mere tid til mine patienter og lytte til dem.

Det første, jeg gjorde, var at lave en tidslinje over mine patienters sygdomshistorie. Jeg noterede alle større og mindre symptomer og sygdomme, herunder operationer og fødsler. Dette er anamnesen, en standardprocedure inden for medicin. Hvis man virkelig vil lære patienterne at kende, har man brug for tid. Jeg laver stadig disse indledende interviews i dag, og nogle patienter er overraskede over, at de skal svare på så mange spørgsmål hos ØNH-specialisten. Jeg forklarer dem, at jeg har brug for et helhedsbillede af patienten og ikke kun ser på det ene symptom, de kommer med. Jeg har brug for at kende hele mennesket med alle dets sygdomme.

Ved siden af listen over sygdomme og de medicinske indgreb opstillede jeg patientens livshistorie. De nærmeste relationer og livsbegivenheder er særligt vigtige på et tankemæssigt plan. Jeg inkluderede forholdet til forældrene, forældrenes forhold til hinanden, forholdet til ægtefællen, børnene osv. Jeg tilføjede begivenheder som ægteskab, skilsmisse, nære slægtninges død, deres professionelle situation og store forandringer som jobskifte og flytning. Væsentlige livsbegivenheder som alvorlige traumer, f.eks. oplevelser med vold og misbrug, er også vigtige. Jeg sammenlignede alle disse punkter på tidslinjen med de fysiske symptomer.

FYSISK ANAMNESE

Liste over fysiske symptomer

Hovedpine siden ...
Spændinger i nakken siden ...
Tinnitus i hvilket øre siden ...
Svimmelhed siden ...

Kirurgiske indgreb

Mandler, blindtarm, galdeblære, ...
Hvornår blev de udført?

Fødsler og børn

Aborter osv.

PATIENT

TID

ALDER

MENTAL HISTORIE (TANKER)

Relationer

Forholdet mellem forældrene
Forholdet til moderen
Forholdet til far, ægtefælle, børn

Begivenheder

Ægteskab, skilsmisse, dødsfald i familien, ...
Hvornår fandt de sted?

Arbejdssituation

Beskæftigelse, arbejdsløshed, ...
Særlige begivenheder, traumer osv.

Efter at have sammenlignet disse data indså jeg, at intet matchede mine patienters symptomer bedre end deres "mentale historie". Dette var også tilfældet hos patienten med øreproblemer. Det var ikke fysiske faktorer, der udløste symptomerne. Jeg indså, at der måtte være en direkte forbindelse mellem det, personen havde oplevet, og de fysiske skavanker.

Så var det en tanke, der fik øret til at lukke sig, og ikke mangel på væske? For at finde ud af dette måtte jeg undersøge noget, som ofte kun undersøges marginalt i den konventionelle medicin - menneskets tanker, eller nærmere tanker og deres rolle i mennesket.

Jeg måtte spørge mig selv: Hvad er tanker? Hvor kommer de fra? Og endnu vigtigere: Hvor udspringer de fra? Når alt kommer til alt, må tanker komme et sted fra og have en begyndelse.

Efter mange anamneser og livshistorier fra mine nu mere end 10.000 patienter har jeg indset, hvad årsagen til menneskets sygdomme er.

2. Sandheden ligger i naturens love

Jeg ville basere min søgen efter sygdommes oprindelse på noget, der var absolut pålideligt og ubestrideligt. For at kunne gøre dette, havde jeg brug for en klar målestok. Generelt er der to typer information, som mennesker kan opfatte.

- 1) På den ene side er der information, som er selvforklarende. Den beviser sig selv og kræver ingen fortolkning. Denne type information omfatter objekter, strukturer, funktioner og midler. For eksempel er det entydigt og selvforklarende, hvornår vand fryser. Naturlovene beviser sig selv. Alle disse objektive informationer læres, fordi de er sande. Det er ikke nødvendigt at teste dem specifikt.
- 2) Der er også information, som skal fortolkes. Det gælder billeder, ord, bevægelser og handlinger. Når jeg fx læser en bog eller en undersøgelse eller foretager observationer, er der mulighed for at fortolke informationen på forskellige måder. Det er derfor nødvendigt at fortolke for at afgøre, om udsagn er sande, om de opfylder den enkeltes behov for sandhed. Mennesker tror og accepterer kun information, hvis de opfatter den som sandhed. Information, der betragtes som usand, tages ikke ind. Vi tager den til efterretning, men vi orienterer os ikke efter dem.

Sandhed er grundlaget for ethvert menneskes eksistens. Mennesket kan ikke, og det er ikke et spørgsmål om vilje, acceptere information, som det ikke tror er sand. En løgn kan accepteres, hvis den opfattes som sandhed. Derfor er der behov for en absolut og uforanderlig standard, som kan anvendes til evaluering af information, så vi kan vide med sikkerhed, om den er sand eller ej. Der kan selvfølgelig også anvendes en foranderlig, bevægelig standard, men så bliver konklusionen usikker og kan medføre store vanskeligheder. Jeg vil senere gå mere i detaljer omkring, hvordan information registreres.

Inden da går vi yderligere i dybden med de to standarder:

Den objektive standard: Noget uforanderligt, som ikke kan ændres.

- a. Naturens grundlæggende lov om årsag og virkning, som under ingen omstændigheder kan ændres.
- b. Et elements opbygning, struktur, rækkefølgen af bestanddele i en enhed.
- c. Et elements funktion er fastlagt på forhånd og relaterer sig til designet.
- d. Ethvert elements og levendes væsens grundlæggende behov er på forhånd fastlagte og uforanderlige.

Den subjektive standard: Noget foranderligt, som ikke altid forbliver konstant.

- a. Sprog og grammatik varierer fra kultur til kultur.
- b. Eksperterne, forskerne, den enes eller den andens mening.
- c. Eksisterende forhåndsviden, som man allerede tror er sand.

I forhold til mennesker giver det kun mening at anvende den objektive standart, når årsagen til sygdom skal findes. Da liv og sundhed hører ind under den objektive kategori, bør der ikke anvendes en variabel standard. Hvis man anvender faste, uforanderlige standarder som meter og kilo, når man bygger et hus, så er det i endnu højere grad relevant, når det drejer sig om noget meget vigtigere, nemlig ens eget liv.

Så hvad er det, jeg har brugt som udgangspunkt i mine studier? Den grundlæggende lov om årsag og virkning og viden om mennesket som væsen – dets struktur, funktioner og grundlæggende behov. Mine konklusioner i denne bog er baseret på disse uforanderlige kendsgerninger.

Naturens ”grundlov”

Universet er ufatteligt stort. Alligevel kan vi ud fra det, vi erfarer via vores sanser, forstå dets generelle principper. Jeg har fundet en sammenhæng, som jeg kalder ”universets grundlov.” Alle elementer i mikrokosmos og makrokosmos kan kun fungere under denne lov. Den består af to enkle og letforståelige principper. Den siger, at intet eksisterer eller fungerer af sig selv, og intet er skabt for sig selv (til egen fordel).

Den venstre side *Intet kan eksistere eller fungere af sig selv* beskriver en uundgåelig, altid tilstedeværende afhængighed af andre ting eller mennesker. Et simpelt eksempel er en *tablet*, som ikke kan fungere uden elektricitet. Den elektriske strøm, der anvendes, er derved årsagen til funktionen. Højresiden *Intet kan gøre noget for sig selv* repræsenterer effekten, som aldrig omhandler selve kanalen. *Tabletten* i eksemplet udfører en bestemt tjeneste, men den er der ikke for sin egen skyld og kan ikke gøre noget for sin egen skyld.

Det følger af disse to principper, at ethvert element helt ned på det mindste niveau fungerer som en kanal med et input og et output. Det skal ”tage” et stof som fx energi

ved indgangen, bruge det og "give" det tilbage i en modificeret form ved udgangen. En kanal må ikke blokeres, for så forstyrres eller afsluttes dens funktion.

Mennesket som helhed kan også meget passende beskrives som en kanal. Det består af mange enkeltelementer, som hver især fungerer som en mindre kanal. En sygdom er en virkning, og som læge er jeg nødt til at finde ud af, hvor årsagen ligger. Ifølge den grundlæggende lov kan ingen virkning opstå uden en årsag. Det er et enkelt, men vigtigt princip, som ikke må glemmes.

Et andet afgørende aspekt af den grundlæggende lov er, at årsag og virkning aldrig kan være det samme. Årsag og virkning falder ikke sammen. Det sted, hvor et element tager energi fra, kan det ikke også sende det videre til. Adskillelsen af årsag og virkning viser sig ved, at output og input i en kanal altid befinder sig i hver sin ende, adskilt fra hinanden. En årsag kan derfor ikke blive til en virkning. Noget, der forårsager sygdommen, kan ikke være selve sygdommen. Hvis årsagen kunne falde sammen med virkningen, så kunne det, der forårsager sygdommen, også være selve sygdommen. Dette er ikke muligt.

Noget, der nogle gange fører til den fejlagtige konklusion, at årsagen kan være en virkning, er at overse det faktum, at kanalerne findes i forlængelse af hinanden, og i et fælles system er en kanal afhængig af, at den foregående kanal fungerer korrekt. Hvis en kanal er blokeret, har det en effekt på hele systemet. Hvis en kanal, fx mavesækken, kun delvist kan optage mad, påvirker det alle de efterfølgende kanaler i kroppen. Hvis mavesækken kun kan optage en lille mængde ved indløbet, giver den naturligvis kun en lille mængde videre ved udløbet. Nu kan man sige, at den reducerede tilførsel fra mavesækken er årsagen til de andre mangler i kroppen. Så er spørgsmålet dog stadig, hvorfor mavesækken er svækket. Hvor er begyndelsen på den proces, der efterfølgende påvirker hele kroppen?

Et andet eksempel på, hvordan årsag og virkning altid er forskellige i en kanal, er en kæde af dominobrikker. De er stillet op bag hinanden, og når den første domino skubbes, falder de en efter en. Den første dominobrik optager energien (årsagen), og giver den videre ved at vælte (virkningen). Hvis den står tæt på en anden brik, overtager denne energien og giver den videre. Hver kanal gør det samme. De tager fra den forrige og giver videre til den næste, og sådan kan det fortsætte i det uendelige, hvis der var uendeligt mange brikker på række. Energien går ikke tabt, den bliver bare omdannet. Set som en enkelt kanal "gør" hver dominobrik det samme. Den tager og giver. Der, hvor den tager, giver den ikke noget tilbage. Den giver et andet sted, til den følgende dominobrik, og dette er uforanderligt. Årsagen findes dér, hvor den første dominobrik absorberer energien. Det var altså meget vigtigt for mig at finde frem til det sted i mennesket, hvor energien absorberes, og hvor den første kanal aktiveres.

Da alt grundlæggende er opbygget som en kanal, er det logisk, at alt i et system kun kan fungere i en cyklus. Hvis man ser på vores solsystem, bliver det hurtigt klart, at alle elementer i en cyklus er indbyrdes afhængige. Solen, månen, jorden og planeterne er indbyrdes afhængige. På jorden kan den gensidige afhængighed mellem alle levende

væsener og elementer observeres i form af økosystemet. Cyklusprincippet er allestedsnærværende fx i luften i form at vinde oppe i store højder eller i havstrømmene.

Det bemærkelsesværdige ved cyklusserne er, at de slutter, hvor de begynder. Et interessant eksempel er vandets cyklus, som begynder i havet og slutter der. På sin lange rejse gennem dette kredsløb er vand grundlaget for menneskers, planters og dyrs mangfoldige liv. Vi har også mange cyklusser i vores krop, fx blodets cyklus, som begynder i hjertet og slutter der igen.

Hver kanal er funktionelt designet til at videregive alt, hvad den har absorberet. Hvad ville der ske, hvis maven beholdt en lille del af maden for sig selv? Vi ville dø, i hvert fald efter et stykke tid. Hvor meget ilt beholder lungerne for sig selv under vejtrækningen? Intet, for i sunde lunger sendes al ilten videre til blodet. Loven og designet tillader ikke andet. Princippet gælder generelt, også for den enkelte celle. Naturen fungerer efter enkle, smukke og letforståelige principper, som kan genkendes, hvis man ser godt efter.

3. Menneskets grundlæggende behov

I naturen kan vi se, at der er brug for mindst to elementer for at få noget til at fungere. Hvis et frø skal spire, skal en energiimpuls først sætte spiringsprocessen i gang. Denne impuls får det fra proteinernes reaktion, hvis den rette temperatur, tilstrækkelig fugt og tilstrækkelig ilt er til stede, og hvis lysforholdene opfylder dets specifikke krav (lysspirer/mørkspirer). Hvis disse betingelser er opfyldt, dannes der enzymer, som aktiverer de oplagrede næringsstoffer og starter energimetabolismen og vækstprocessen.

Noget lignende kan ses i den menneskelige celle, som er en lille kemisk fabrik. En celle fungerer som en kanal, ligesom alle andre ting i naturen. Den er der for at fremstille et produkt. Den kan selvfølgelig ikke producere noget på egen hånd. Menneskecellen har brug for et passende miljø, dvs. et tryk på omkring 1 bar og en temperatur tæt på 37° Celsius. Hvis trykket er for højt, vil cellen tage skade, og temperaturen må heller ikke svinge for meget. Cellen har brug for råvarer, dvs. kemikalier, til at fremstille produktet og de nødvendige informationer inde i cellen. Men er råmaterialerne, som indtages via vejtrækning og det, vi spiser og drikker, tilstrækkeligt for at produktet kan opnås? Nej, der er også brug for energi i form af elektricitet for at omdanne råmaterialerne.

Menneskekroppen som helhed har også brug for elektrisk strøm for at fungere. I forhold til dette har hjernebølgerne stor betydning. Derudover og på samme tid har den brug for energi i form af kemi for at opretholde sin funktion.

Så hvor kommer elektriciteten i mennesker fra? Konventionel medicin beskriver en slags evighedsmaskine på dette punkt. Ifølge den konventionelle medicin genererer hjernebarken stort set selv den elektricitet, den har brug for. Spørgsmålet er, om en evighedsmaskine overhovedet kan eksistere? Kan den menneskelige hjerne være sådan en? Kan hjernen i så fald også generere sine egne tanker?

Da jeg sammenlignede mine patienters sygdomshistorie med deres livshistorie, blev det klart, at tanker var en afgørende faktor i folks liv. Det fik mig også til at indse, hvad folks tanker konstant kredser om, og hvilken slags information de behandler. Lad os se på et par eksempler for at gøre det tydeligt.

Case 2: En patient på omkring 70 år havde en insulinpumpe med en sensor, der målte hendes blodsukker hvert 20. minut. Da jeg spurgte hende, om hun kunne mærke forskel på sit blodsukker på baggrund af begivenheder i løbet af dagen, svarede hun: "Når jeg hører, at mine børnebørn kommer på besøg, bliver jeg meget glad, og mit blodsukker begynder straks at falde, indtil det er indenfor normalområdet."

Hvilket behov opfylder denne patients børnebørn? Hendes behov for mad? Det handler vel om et åndeligt behov, om kærlighed, og ikke om fysiske behov. Det er vigtigt at forstå, hvordan denne information, som tydeligvis var positiv for patienten, førte til en reduktion af sukkerniveauet.

Case 3: En anden, yngre diabetespatient, som også var udstyret med en insulinpumpe med sensor, havde en lignende oplevelse, bare på den negative side. Under en stressende situation i retten steg hendes blodsukker, og hendes enhed gav signal. Efter et par doser insulin fortsatte sukkerniveauet med at stige. Selv gentagne indsprøjtninger af insulin gav ikke det ønskede fald i blodsukkeret. Først da retsmødet var overstået, faldt denne patients blodsukker til langt under normalområdet på grund af de gentagne insulintilskud.

Hvis mennesket kun var materie, hvis dets tanker ikke havde nogen betydning for kroppens funktion, så ville noget sådant ikke forekomme¹. Hvad en person tænker, afspejles tydeligt i deres krop.

Case 4: I begyndelsen af min praksis kom en mand i starten af 50'erne til mig. Han var meget vred og viste mig en pose med medicin. "Doktor jeg har været svimmel i fire måneder, og jeg har fået al denne medicin, men det hjælper ikke. Hvorfor er jeg svimmel?" Hans svimmelhedsanfald var meget interessante. Manden arbejdede fysisk hårdt hele dagen med motorsav uden problemer. Svimmelheden begyndte at melde sig, når han kom hjem og satte sig ned.

Fire uger inden hans svimmelhed begyndte, havde naboen afsløret hans svigermors hemmelige planer for ham. Det drejede sig om hendes hus, som patienten havde renoveret i stor stil, fordi hans kone skulle arve det en dag. Hvis svigerfaren døde først, ville svigermorens søn fra hendes første ægteskab få huset. Denne uretfærdighed gjorde patienten meget ked af det. Konflikten var ikke blevet løst, og det afspejlede sig i hans fysiske reaktion hver dag, når han kom hjem. Manden udviklede en sygdom uden en fysisk fejlfunktion. På lægens råd forsøgte han at afhjælpe symptomerne med medicin, dvs. med kemikalier. Fordi årsagen lå et andet sted, kunne medicinen ikke give varig helbredelse.

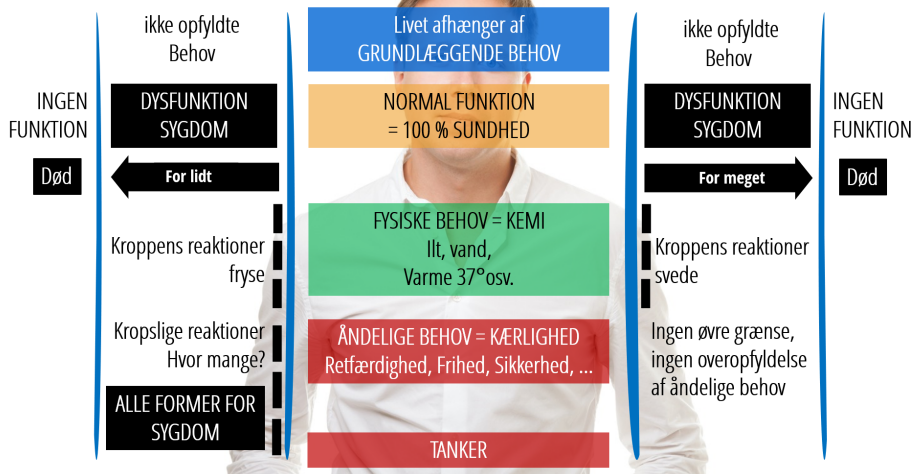
Lad os nu se nærmere på de grundlæggende menneskelige behov. Hvad skal der til, for at et menneske kan fungere ordentligt, dvs. være sundt?

Det er let at forstå, at livet afhænger af opfyldelsen af grundlæggende behov. "Livets lov" styrer, hvad vi har brug for som mennesker. Hvis alle relevante behov opfyldes inden for et optimalt område, bevæger vores tilstand sig mellem en grænse for "for lidt" og en grænse for "for meget." Så fungerer alt normalt, og vi er helt sunde. I denne tilstand kan der ikke opstå sygdom.

Når der opstår en sygdom eller dysfunktion, befinder vi os i en tilstand af uopfyldte eller overopfyldte behov og derved uden for det optimale område. Så når der opstår et symptom, stiller jeg spørgsmål ved, hvad patienten "mangler", eller hvad der eventuelt er for meget af. På det fysiske plan er det indlysende, at der kan være for meget eller for lidt af noget, fx varme eller væske.

¹ Spørgsmålet om, hvorvidt materie kan tænke, vil blive taget op senere.

Livets Lov

I naturen er der altid et toleranceområde ud over det optimale område, hvor en person "kun" er syg. Kun når denne ekstra tolerance under- eller overskrides, fører den opståede dysfunktion til irreversibelt funktionssvigt og dermed til personens død. Hvis grundlæggende behov ikke opfyldes eller under- eller overopfyldes, opstår den samme konsekvens i ekstreme tilfælde: Personen dør.

Det er derfor afgørende at vide i god tid, hvad kroppen mangler eller har for meget af. Når det drejer sig om fysiske behov, har vi alle lært, hvad vi skal gøre, når kroppen "taler" til os herom. Vi ved, at vi har brug for ilt, vand, mad og varme. Så snart vi når grænserne for det optimale område, reagerer vores krop. Den nemmeste måde at observere dette på er i forhold til varme. Vi fryser, når der ikke er varmt nok, og sveder, når det bliver for varmt. Vi genkender også sult, tørst og træthed og ved, hvad kroppen har brug for. Kroppen selv kan ikke lyve. Dens signaler er korrekte. Kroppen forklarer sin aktuelle tilstand på en enkel måde. Vi ved udmærket godt, uden at skulle slå op i en bog, at vi skal spise, drikke eller sove.

Nu findes der sygdomme som tinnitus eller tilstoppede ører. Der er patienter med svimmelhedsanfald eller kræft og mange andre sygdomme. Hvad mangler disse mennesker? Er det mad og drikke? Befinder vi os uden for det optimale område i henhold til livets lov, når det kommer til sådanne sygdomme, og hvis dette er tilfældet, hvad er så behovet?

I begyndelsen var jeg slet ikke klar over, om og hvordan uopfyldte åndelige behov fører til fysiske lidelser. Derfor tog det mig nogen tid at indse for første gang og derefter blive overbevist om, at tænkning er "essensen" af menneskelivet. Mennesker har brug for retfærdighed, frihed, sikkerhed og meget mere, for at deres krop kan fungere godt. Det

var ikke så let for mig at forstå i starten, fordi jeg ikke havde lært noget om det på medicinstudiet.

De ting, man forestiller sig i sindet, er, om du vil, den rene fantasi. Så hvorfor er tanker så afgørende og kan gøre os syge? Jeg flygtede til Tyskland som 19-årig fra Rumænien, som stadig var kommunistisk på det tidspunkt. Hvorfor var jeg villig til at risikere at blive arresteret? Flygtede jeg for at få mad og vand? Der var nok at spise i Rumænien, selv om udvalget ikke var så varieret som i Vesten, og der nogle gange var bekymringer i denne henseende. Det var ikke materielle ting, der var den afgørende faktor. Jeg flygtede, fordi frihed var vigtigt for mig, og jeg havde et stort åndeligt behov for det. Så jeg kom til Freiburg [frislott] i Tyskland, hvilket jeg synes er et fint navn til en by.

Åndelige behov som frihed og retfærdighed kan ikke overopfyldes, hvilket er en vigtig forskel i forhold til de fysiske behov. Åndelige behov er enten fuldstændigt dækkede eller kun utilstrækkeligt eller slet ikke opfyldt. Der er derfor intet øvre toleranceområde for dem. Der er ikke noget, der hedder "for meget" retfærdighed, frihed eller sikkerhed.

Hvilke fysiske reaktioner fører uopfyldte åndelige behov til? Eller sagt på en anden måde, hvad kan vores tanker forårsage i kroppen? Efter flere tusinde konsultationer kan jeg nu ud fra fysiske symptomer og sygdomme genkende de åndelige behov, der manifesterer sig i kroppen.

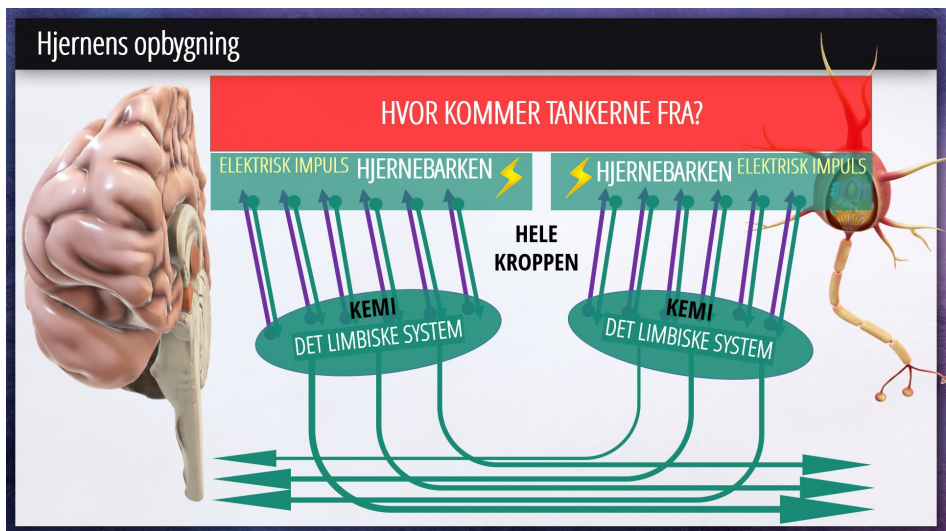
Jeg spurgte mig selv, hvordan et ikke-fysisk element kan forårsage en fysisk reaktion. Hvad er kærlighed, retfærdighed, frihed og sikkerhed? Er det kemiske stoffer? Hvis det var, så kunne vi lave en kemisk formel og reproducere det. Hvis nogen så kom og døjede med at have oplevet uretfærdighed eller uvenlighed, kunne vi give dem en dosis retfærdighed, kærlighed eller frihed, og alt ville være i orden igen. Noget sådant findes dog ikke. Vi kan ikke ordinere og administrere "kærlighed." Kærlighed er et åndeligt element og derfor også åndelig information, som ikke har nogen kemisk formel. Den kan kun bearbejdes i tanken. Det faktum, at det er et absolut menneskeligt behov, kan ikke benægtes. Dog er vi for det meste ikke klar over, at manglende kærlighed gør kroppen syg. Ligesom ilt, vand og mad skal tilføres i de angivne mængder, skal kærlighed som behov opfyldes 100%.

Derfor er tankerne helt centrale, hvis vi vil forstå årsagen til sygdom til fulde. For at kunne gøre det, må vi vide, hvad tanker egentlig er. Det står klart for os, at de transporterer information, men hvor kommer tankerne fra, var mit næste spørgsmål.

4. Hvor kommer tanker fra?

Spørgsmålet er: Hvor stammer tanken fra, eller hvem "producerer" den? Jeg forfulgte også dette spørgsmål baseret på absolut information, fordi jeg ikke ønskede at orientere mig efter mit eget subjektive synspunkt.

Den menneskelige organisme er en absolut struktur, som vi kan lære meget af. Ligesom en *tablet* består af mange komponenter, består organismen af mange indbyrdes forbundne organer. De fungerer i et komplekst samspil. Alle organerne i en organisme må kontrolleres et eller andet sted fra. Der må være et center, der forbinder dem alle. Vi ved, at hjernebarken udgør dette center, knudepunktet der forbinder hele kroppen. Hele mennesket sammenfattes i hjernebarken. Det er her, alle "ledningerne" forbindes i form af nervebaner, der styrer menneskekroppen.

Vi vil derfor efterfølgende se nærmere på hjernens opbygning. Storhjernen består af to hemisfærer eller hjernehalvdele. Hjernebarken i disse to hemisfærer er ikke forbundet med hinanden. Man kan derfor lægge et snit i midten uden af skære i hjernebarken. Selvom strukturer i hjernen dybere nede ville blive ødelagt, ville hjernebarken forblive intakt. Dette er en vigtig detalje i forhold til spørgsmålet om, hvorfor vi har ensidige fysiske sygdomme².

Hjernebarken, den ydre del af hjernen, er et bølget lag, der kun er op til 5 mm tykt. Den består af milliarder af nerveceller, også kendt som neuroner. De fungerer som ledende kabler, der strækker sig fra hjernebarken og ud i kroppen. På den måde er hele kroppen sammenfattet i hjernebarken. Alt, hvad der sker i kroppen, begynder i hjernebarken.

² I henhold til arveloven er de to hjernebarker hver især særligt præget af én forælder.

Derfra løber nervebanerne til hjernens centrum, det såkaldte limbiske system. Derefter deler de sig, skifter side fra højre til venstre og omvendt og løber derefter gennem hele kroppen.

Enhver fysisk funktion begynder med en elektrisk impuls i hjernebarken, som udløser alle yderligere processer i kroppen. I øvrigt er nervebanerne hver især isolerede. Kun på denne måde kan strømmen nå frem til det rigtige sted i kroppen og fx bevæge lige præcis lillefingeren. Denne elektriske impuls bevæger sig til det limbiske system. Her fører impulsen til en indledende kemisk reaktion, som straks signaleres tilbage til hjernebarken i form af det, vi kalder en følelse. Dette er den første tilbagemelding om, hvad den elektriske impuls eller strøm gør i kroppen, om den er god for kroppen eller ej, om jeg glæder mig over noget eller ej.

Hvor kommer tankerne fra? Opstår de i hjernen fx i hjernebarken, eller snarere i det limbiske system? Eller bliver de til et sted uden for hjernen eller uden for hjernebarken? Naturloven hjælper os igen med at finde svaret.

Konventionel medicin hævder (forenklet sagt), at tanker opstår mellem nervecellernes synapser i hjernebarken³. Hjernebølger og kemi interagerer, og i løbet af denne proces opstår der fx en idé. Der findes dog milliarder af nerveceller, og hvilken af disse styrer så tankerne og træffer den endelige beslutning? Der må være et overordnet punkt eller et andet sted, i det mindste en form for udgangspunkt, ligesom det er tilfældet i et elektronisk apparat.

Spørgsmålet er derfor: Kan hjernen tænke selv? For at komme med et sikkert svar på dette spørgsmål er vi nødt til at se på, hvad hjernen er lavet af. Ligesom alt andet kendt stof består den af atomer. Atomerne i de forskellige grundstoffer i det periodiske system kan reagere med hinanden, og vi ved meget om processerne i de kemiske reaktioner, der så finder sted.

Disse reaktioner:

- kan kun opstå afhængigt af eksterne faktorer
- kan ikke ske tilfældigt, fordi betingelserne og de mulige udfald af en reaktion altid er forudbestemte.
- kemi kan absorbere, lagre og videregive energi og information.

Kemiske reaktioner er bestemt af naturlovene på atomart niveau og foregår altid på samme måde. Der er fx kun en bestemt måde at producere cement på, som opfylder visse standarder. Vi kender elektroniske apparater, som vi kan anvende, fordi kemi absorberer information og lagrer den i en form, der kan genfindes. Kemi kan også absorbere og overføre varme.

³ En oversigt findes i Eccles, J. C. (2000): *Wie das Selbst sein Gehirn steuert.* (3. udg.) Piper. Hans udtalelse om begrænsningerne ved materialistiske løsninger er bemærkelsesværdig, se s. 261f.

Samtidig ved vi, hvad kemiske stoffer ifølge naturloven ikke er i stand til. Computere har ingen tanker. De kan ikke tænke, selv om de har "ansigtsgenkendelse" eller såkaldt "kunstig intelligens" og kan reagere. At reagere er ikke det samme som at tænke.

Kemiske grundstoffer:

- Kan ikke mærke noget (en mobiltelefon kan ikke mærke noget)
- Kan ikke vælge, dvs. træffe beslutninger
- Kan ikke kontrollere eller ødelægge sig selv
- Kan ikke have bevidsthed (Hvor meget bevidsthed har en *tablet*?)
- Kan ikke reflektere over ting
- Kan ikke have moral

Kemiske grundstoffer er derfor bestemt *ikke* kilden til tanker. Hvor kommer tankerne så fra? Hvorfor kan mennesker tænke? Hvis hjernen udelukkende består af kemi, er det ifølge naturloven umuligt for den at tænke selvstændigt.

Mennesker kan føle og tænke. Kemiske elementer har ingen følelser. Nerven fra en såret finger sender en impuls til hjernen. Først derefter opstår der en følelse i hovedet. Hvem føler smerten? Hvor er følelserne placeret? Følelsernes eksistens er i sig selv et godt bevis på, at mennesket ikke kun kan bestå af kemi.

Mennesker kan desuden ødelægge sig selv i modsætning til ikke-levende elementer i naturen. Ifølge naturlovene er det ikke muligt for materie at destruere sig selv. Mennesker kan derimod springe i døden fra et vindue på 11. etage som reaktion på information, der ikke opfylder deres behov. Det var, hvad en af mine patienters kæreste gjorde. Da hun slog op med ham i telefonen, kastede han sig i døden under samtalen.

Et kemisk element, fx en *tablet*, kan ikke forårsage sin egen undergang. Man har observeret selvdestruktion blandt dyr. Hunde eller katte bliver fx ofte alvorligt syge og dør, hvis deres elskede herre eller frue dør. Nogle dyr nægter at spise, indtil de dør. Hvorfor opfører de sig sådan?

Der må altså være noget i mennesker og også i dyr, der i første omgang bringer tanken om selvdestruktion på banen, inden en sådan beslutning træffes.

Mennesker har kognitive evner. De kan blive glade for eller irriterede på andre mennesker. Det betyder, at de bevidst kan opfatte information og reagere på den på en genkendelig måde. Mennesker kan også træffe valg. De vælger deres livspartner, deres erhverv eller hvilken bil de vil have. Materie kan ikke gøre noget af dette.

Hvor får folk alle disse evner fra? Hvor udspringer de fra? Fra hjernen? Naturloven udelukker muligheden for, at kemi alene eller et organ, der udelukkende består af kemi, kan tænke. Det, der mangler at blive afklaret, er, hvad der tænker i mennesket. Først da kan vi besvare spørgsmålet om, hvor tankerne kommer fra.

5. Den menneskelige ånd – vi er mere end bare materie

Mennesker har en række evner, som ikke kan forklares som værende kemi alene. Der er noget i mennesket, som rækker ud over materien. Kun hvis vi finder frem til denne komponent, kan vi besvare det indledende spørgsmål: Hvor kommer sygdom fra? Hjernens kan ikke, som vi lige har vist, tænke selvstændigt som et rent materielt element. Hjernens kan ikke være ophav til tanker. Selv om den er absolut nødvendig i forhold til evnen til at tænke, kan den ikke tænke selvstændigt.

Hvad er tankens oprindelse? Alt, hvad jeg kunne finde frem til, var, at mennesker og dyr må have en ånd. En ånd er usynlig og kan ikke registreres direkte, men der er stadig forståelige beviser, der viser dens eksistens.

Beviser for eksistensen af en (immateriel) ånd:

1. De åndelige behov hos mennesker og dyr

Der findes en lang række åndelige behov, som kan observeres hos både mennesker og dyr: Frihed, sikkerhed, nysgerrighed, indsigt og mange andre. Menneskene har uden tvivl flere behov end dyrene. Her tænker jeg bl.a. på retfærdighed, sandhed, ansvar, moral, påskønnelse osv. Listen over menneskets åndelige behov ender ikke her, men fælles for dem alle er, at de er af en ikke-kemisk karakter. Der findes ikke "frihed" på pilleform.

Behov som sådan skal efterspørges af en enhed. Hvor denne enhed ikke findes, er behovet også overflødigt, idet det ikke er nødvendigt. Der er en enhed i mennesket, som har åndelige behov, men hvad er det? Hvad eller hvem i mennesket ønsker frihed? Er det vores hjerneceller, der har disse åndelige behov? Er det hjertet, leveren eller maven? Kan det fx være, at hjernecellerne har brug for forståelse fra andre mennesker for at kunne fungere? Protesterer en celle og bliver ked af det, når den eller andre bliver udsat for uretfærdighed?

Det er indlysende for os, at dette ikke er tilfældet. Der må altså være noget i mennesker og dyr, der kræver noget åndeligt. Noget, der kan skelne mellem sandhed og løgn, retfærdighed og uretfærdighed, sikkerhed og usikkerhed. Noget, der er bevidst om, hvorvidt en handling er kærlig eller ej. Mennesker er tydeligvis i stand til dette. Hvor kommer denne evne fra? Jeg kunne kun forklare det med, at mennesket må være mere end bare materie. At der må være en åndelig enhed kan ikke uden videre afvises. Vi kender allerede begrebet for det og har altså en ånd.

2. Kroppens afhængighed af ånden

Vores krop, som består af kemi, har ligesom en plante fysiske behov, den ikke selv kan opfylde. En plante er afhængig af, at naturen eller mennesker stiller vand til rådighed for den, så den kan optage det. På samme måde er vores krop afhængig af ånden for at få opfyldt sine fysiske behov. Kroppen signalerer derfor sine behov gennem sult og tørst, kulde og sved. På den måde viser kroppen sindet, hvad den mangler eller har for meget

af. Kroppen kan ikke hente mad og vand til sig selv. Kun ånden kan forsyne kroppen med mad, vand, ilt osv. Kroppen optager derefter disse stoffer og bearbejder dem, men den kan ikke "skaffe" dem til sig selv. Det er ånden, der styrer kroppen. Kun ved dennes medvirken kan mennesket bevæge sig, selv når det kun bevæger sig hen til køleskabet eller vandhanen.

Uden en ånd ville kroppen ikke være i stand til at tage vare på sig selv. Det er derfor, kroppen retter et signal mod ånden, for at få opfyldt en mangel. Sult udgår fra cellerne, men en celle kan ikke selv føle sult. Sult er derfor ikke et signal fra en celle til en anden, men fra cellerne (materien) til ånden. Denne kan så opfylde kroppens behov eller afvise det. Dette leder os til det næste bevis på, at vi må have en ånd.

3. Åndens behov er hævet over de fysiske behov

I en konfliktsituation i et menneskes liv, hvor det skal vælge mellem "kærlighed" (som udtryk for åndelige behov) og livet, er kærligheden vigtigere end livet. Jeg har observeret denne prioritering mange gange. Der er mange ægtepar, hvor begge parter ønsker at dø før den anden, fordi de ikke ønsker at leve alene. En ældre patient fortalte mig, at han forberedte sig på, at hvis hans kone døde, ville han dø lige efter hende. For en ung mand var det tragisk, da hans kæreste gjorde en ende på forholdet. Han kunne ikke holde situationen ud, tog sin fars pistol, inviterede pigen med på en køretur og skød hende og derefter sig selv.

Jeg har meget tydeligt bemærket, at mine patienter prioriterer deres åndelige behov over de fysiske. Vi ser det også i hverdagen, hvor folk giver afkald på mad, søvn og hvile bare for at forfølge deres åndelige ønsker. Der tages ikke meget hensyn til de fysiske behov i ungdomsårene, hvor opfyldelsen af det åndelige behov for at feste er vigtigere end selve livet.

Alle ville uden undtagelse være utilfredse med livet i sig selv. Jeg har ofte spurgt mine patienter: "Ville du være tilfreds, hvis du *bare* levede?" Ingen svarer, at livet alene ville være nok for dem. Alle har noget, der driver dem, som gør at livet giver mening, og som de ikke ville være tilfredse med at undvære. Jeg har observeret, at det er det formodede tab af mening med livet, der fører til mental stress og derefter manifesterer sig som sygdom i kroppen. Sygdommen er ikke et resultat af, at en person kæmper for sit "liv." Sygdommen er snarere et resultat af, at en person ikke er i stand til at opfylde "meningen" med sit liv eller har mistet den.

Afhængighed handler også om opfyldelse af mening med livet, ikke om selve livet. Da det åndelige behov for mening vokser, ser vi også så mange afhængige mennesker. Mening kommer altid før livet, hvilket beviser, at ånden står over kroppen, og at mennesker hellere vil opgive deres liv end meningen med livet.

Dette betyder, at Maslows pyramide er bygget op på den forkerte måde. Den består hovedsageligt af fysiske behov, og kun i toppen tilføjes åndelige aspekter⁴. Menneskets

⁴ Maslow, A. H. (1943): A theory of human motivation. Psychological Review. 50 (4), S. 370-396.

virkelighed viser, at den menneskelige behovspyramide faktisk overvejende er fyldt med åndelige behov og kun sekundært med fysiske behov. Vi har brug for begge dele, idet vi både har fysiske og åndelige behov. Ikke desto mindre er de åndelige behov vigtigere end kroppens behov.

Så hvad er det egentlig, der gør, at mennesker er i stand til at sætte meningen med livet højere end selve livet? Hvad er den styrende kraft i mennesket? Er det hjernen, dvs. kroppen, eller ånden?

4. Åndens evner overstiger kroppens

Kroppen kommunikerer med ånden ved at sende følelser og sindsstemninger via nerverne. Disse signalerer et ønske fra kroppen. Skal ånden reagere på kroppens ønske, eller kan den nægte? Erfaringen viser os, at hvis ånden ikke ønsker at gøre noget, vil dets behov stadig ikke blive tilfredsstillet, uanset hvor mange og presserende signaler kroppen sender. Ånden er en enhed, der ikke kan tvinges til at handle.

Jeg fandt frem til tre ting om ånden ud fra dens funktioner.

1. En ånd er et lukket system og kan ikke kontrolleres udefra. En ånd kan påvirkes udefra, men det er kun den selv, der bestemmer, om den vil acceptere denne påvirkning eller ej.
2. En ånd kan kun kontrollere sig selv, og det gør den indefra.
3. En ånd er altid aktiv, dvs. passivitet findes ikke i ånden.

Evnen til at træffe beslutninger er nok den vigtigste forskel mellem et fysisk og et åndeligt element. Det fysiske element kan ikke sige "nej", det adlyder ordrer, der kommer udefra. Et stykke træ kan ikke forsvare sig selv, når nogen arbejder med det. Kroppen kan kun reagere og omsætte kemi. Den reagerer på de kommandoer, den modtager. En ånd tager ikke imod ordrer, men handler selvstændigt.

En ånds egenskaber er altså

- a. at den handler selvstændigt (handler på eget initiativ, kommer med en idé osv.)
- b. at den kan nægte at reagere på en ydre stimulus (et "nej")

Disse egenskaber findes ikke i materie.

En ånd skal også først bearbejde information for at kunne gøre noget. Den handler selv og reagerer, når den vil, eller også reagerer den ikke og afviser den ydre impuls. Det er derfor, ånden ikke kan være lig med materien. Fordi den er materien overlegen, kan ånden heller ikke opstå af materien.

Når kroppen kræver sin mad, kan ånden eftergive dette ønske. Ånden kan dog også frit beslutte at undvære mad og gå imod et presserende signal fra kroppen. En person kan derfor gå i livstruende sultestrejke, hvis dette opfylder et højere åndeligt behov.

Alt dette viser, at materien påvirker ånden, men ikke kan kontrollere den. Den kan hindre ånden ved at forårsage ubehag og smerte som en reaktion på ånden. Fysiske reaktioner kan ikke tvinge ånden til at adlyde kroppen (materien).

Dette gør det klart, at ånden ikke er et element, der kan kommanderes til at gøre noget, som det er tilfældet med materien. Da ånden kontrollerer sig selv indefra, må den kontrollere den information, den får tilbudt, for at se, om denne svarer til dens behov. Hvis den får tilbudt noget, der opfylder dens behov, accepterer den dette og handler i overensstemmelse hermed. Hvis informationen ikke opfylder behovet, handler ånden ikke i overensstemmelse med det, som den tilbydes. Den har derfor et klart "nej" som handlemulighed, hvilket ikke findes i materien.

Det ultimative mål med tortur er at nå ånden via kroppen. Kroppen bliver beskadiget eller ødelagt, hvilket sindet skal føle og udholde. Selv denne proces kan dog ikke tvinge ånden til at handle. Mange mennesker, der er blevet tortureret, har aldrig givet efter, uanset hvor voldsom torturen har været. Dette er endnu et bevis på, at der må være to enheder i mennesket.

5. Åndens tanker kontrollerer kroppen

Beslutninger er kommandoer til hjernen, ikke signaler eller anmodninger. Kroppen som et fysisk element skal reagere på sin omverden. Den har ikke noget valg. Hændernes bevægelser er ikke andet end impulser, åndens kommandoer, som kroppen udfører. Kroppen kan ikke sige "nej".

Ved at bruge et panikanfald som eksempel, kan vi se på samspillet mellem disse to enheder. Den menneskelige ånd fortolker en situation som livstruende. Et sekunds forskrækkelse får kroppen til kemisk at frigive en række hormoner på millisekunder, som ændrer hele kroppens stofskifte. Har kroppen et valg? Nej, den er nødt til at reagere sådan, som den er programmeret til på forhånd. Selv om panikken er baseret på en vrangforestilling, er den fysiske reaktion den samme. Nogle gange drømmer man noget

slem, og så vågner man lettet op og siger til sig selv: "Det var bare en drøm!" Uanset hvad er den fysiske reaktion der stadig. Det gælder også for den panik, man frivilligt skaber ved at se skræmmende film.

For at ånden kan kontrollere kroppen via tanker⁵, skal den ifølge naturloven forsyne kroppen med fysiske impulser. Uden dette kunne den ikke sætte kroppen i bevægelse. Vi har set på, at hjernen bruger elektrisk strøm, når den arbejder. Disse impulser skal komme et sted fra. Hjernens kan ikke give dem til sig selv. Dette viser forskellen mellem en levende og en død person. Hvad mangler der i en død persons hjerne? Den elektriske strøm mangler. Hvorfor mangler den? Hvordan kommer elektriciteten overhovedet ind i hjernebarken? Hvad udløser den elektriske impuls i hjernen?

Da hjernen består af materie, er den ikke i stand til at generere den elektriske impuls, der driver den⁶. Hvis den kunne det, ville den være en evighedsmaskine. Den grundlæggende lov, der siger, at alt fungerer som en kanal og er afhængigt, ville derved være ophævet. Hjernens ville fungere anderledes end ikke bare alle menneskelige organer, men også alle observerbare elementer i universet.

Det er ånden, der udløser den elektriske strømimpuls via tanker og beslutninger. Ånden holder så at sige hjernen "i gang". Disse strømme kan måles og er ikke andet end åndens påvirkning af hjernen. Hjernens kan ikke selv generere elektriske impulser, hvilket kan ses hos døde mennesker. I henhold til naturloven beviser et dødt menneske således, at det levende menneske må have en ånd.

Beviserne for eksistensen af en ånd kan opsummeres på følgende måde:

Uden ånden ville vi mennesker

- ikke have nogen mental aktivitet
- ingen åndelige behov
- ingen sanseopfattelser (føle, se, lugte, smage, høre)
- ingen tanker
- ingen vurderinger (valg mellem ja eller nej)
- intet ansvar
- ingen moral
- ingen spiritualitet

⁵ Åndedrætsfunktionen styres også af en kemisk proces i åndens nærvær. Denne kemiske proces fungerer kun, så længe ånden kontrollerer den, men hvordan den skal fungere, er ikke åndens beslutning. I modsætning til beslutningen om fødeindtagelse kan vejrtrækning trænes på imponerende vis, men man kan ikke bevidst stoppe den permanent. Derfor betyder kontrol ikke kun at give kommandoer til kroppen, men også at opretholde de processer, der er defineret i kroppen, inden for en defineret ramme.

⁶ Det handler om komplekse kontrolimpulser, der løber gennem hele kroppen fra hjernebarken, ikke om kroppens egen tilførsel af energi til hjernen.

- ingen mulighed for at flytte kroppen

En krop uden ånd er derfor død. Spørgsmålet opstår uundgåeligt: Hvis materien ikke kan skabe den, hvor kommer ånden så fra?

6. Sjælen – summen af krop og ånd

Ifølge den evolutionsbaserede videnskab stammer ånden fra materien. Den kaldes dog ikke ånd, men "psyke". Psyken ses som et resultat af hjernebarkens aktivitet. Hvis dette var tilfældet, burde fysiske behov og vanskeligheder være vigtigere end de åndelige, og kroppen skulle da kontrollere ånden. Vi har set, at dette ikke er tilfældet.

Ifølge naturloven kan der ikke ud fra cellernes kemi eller materie opstå en immateriel ånd. Forestil dig, at kroppen skaber en psyke, som så beslutter at give kroppen noget at spise eller lade være, eller som får den til at springe ud fra 11. etage osv. Dette giver ikke mening for vores forstand og strider imod loven om årsag og virkning.

Det er ånden, der udløser en strøm af elektricitet i kroppen ved hjælp af tanker. Alt afhængig af tankernes natur, kan strømmen i kroppen forårsage funktionsfejl, selvskade og endda sygdom.

Dette viser, at den aktuelle impuls, som ånden genererer, må have en fastlagt effekt på hjernebarken. De "rigtige" tanker fører altså til en impuls, der gavner kroppen, mens de "forkerte" tanker har en skadelig effekt. Hjernebarken er materie og har ingen egenbeslutning og ingen grader af frihed i forhold til, hvordan den reagerer på ånden eller tanken. Dette betyder, at når ånden tænker på den rigtige måde og derved giver den rigtige strømimpuls, kan vi aflæse kroppen korrekt. Samtidig kan den forkerte strømimpuls, som ikke passer til kroppens behov, også objektiveres. Det er meget gavnligt at have et objektivt måleinstrument til at vurdere den subjektive tænkning med, især når det drejer sig om vores liv og vores helbred.

Før vi går mere i detaljer med dette, bør vi danne os et overblik over antropologien, dvs. teorierne angående menneskets natur. Der er mange forskellige teorier om menneskets struktur, men vi vil kun se på de tre mest kendte tilgange her.

1. Mennesket betragtes som et samspil mellem tre uafhængige enheder: Krop, ånd og sjæl. Sjæl og ånd er åndelige enheder. Dette menneskesyn blev allerede karakteriseret af de gamle grækere og omtales derfor som det platoniske og aristoteliske menneskesyn. Platon beskriver meget levende mennesket som en gud, der er fanget i en dyrekrop. Derfor er døden en slags befrielse for mennesket, da det derved igen bliver en gud⁷.

Denne forståelse af mennesket har stadig stor indflydelse i dag og kan findes i mange religioner, især i kristendommen.

2. Der har også været et alternativt koncept siden de gamle grækere – det stoiske og epikuræiske menneskesyn. Ifølge dette syn er hele mennesket udelukkende kemi, og mentale evner udspringer også af dette. Størstedelen af den evolutionsbaserede

⁷ Reuter, H. (2014): Geschichte der Psychologie. Hogrefe, S. 31-45

medicin og videnskab holder sig stadig til dette ret enkle menneskesyn i dag. Ifølge dette syn opstår kærlighed eller lidenskab gennem "forbrænding" i cellerne.

Antropologi - Teorier om menneskets natur

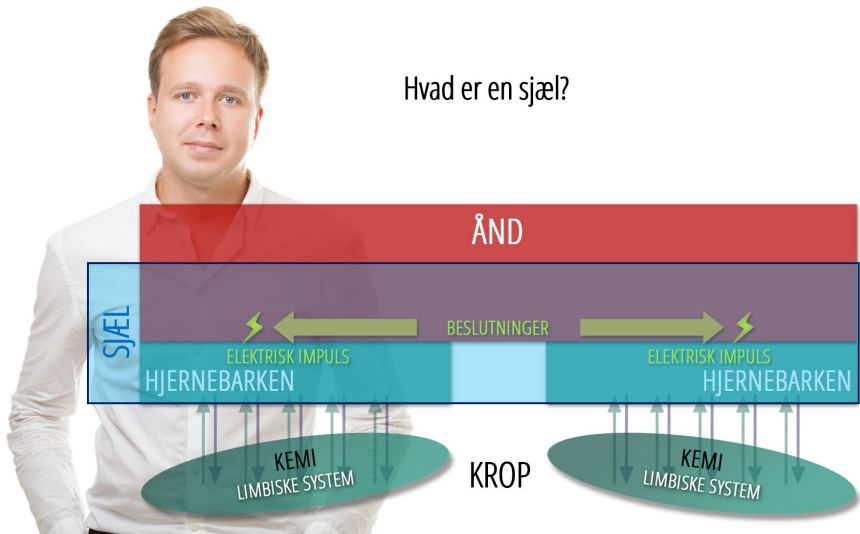

3. I henhold til det, der er blevet beskrevet indtil nu, er der ubestridelige beviser for, at materie alene ikke kan forklare det menneskelige væsen. Ifølge naturloven må kroppen nødvendigvis kontrolleres af en kraft, som den ikke selv kan fremskaffe. Det giver derfor mening at se mennesket som bestående af to enheder: krop og ånd. Jeg har ikke kunnet finde en tredje enhed, men på baggrund af den gensidige afhængighed mellem krop og ånd (den ene kan ikke gøre noget uden den anden) er udtrykket sjæl en god beskrivelse af dette faktum. Mennesket er derfor en sjæl, der består af ånd og krop.

En sammenligning, der kan illustrere dette, er vand. Vand (H_2O) er til stede, når vi har ilt og brint sammen. Ligesom vand består af to elementer, består sjælen også af to uadskillelige elementer. Hvis ilt og brint adskilles, har vi ikke længere vand, men ilt og brint. Hvis ånd og krop adskilles, er mennesket dødt. Det betyder, at sjælen ikke længere eksisterer, kun de adskilte elementer, ånd og krop. Mennesket kan kun fungere, hvis begge enheder arbejder sammen.

Et andet billede på samarbejdet mellem krop og ånd er forbindelsen mellem en pianist og et klaver. Klaveret kan ikke frembringe lyde af sig selv. Pianisten kan heller ikke frembringe klavermusik uden klaveret. Musikken skabes kun, når pianisten og klaveret arbejder sammen. Musikken opstår i kombinationen mellem en pianist og et instrument. På samme måde er sjælen et resultat af samspillet mellem krop og ånd. Kroppen er klaveret, ånden er pianisten. To forskellige komponenter resulterer i en ny enhed, den levende sjæl. Ifølge loven er der gensidig afhængighed, men kroppen styres af ånden. Hvis der sker en adskillelse, er der ikke mere musik. Livet slutter, når ånden forlader kroppen.

Hvad er en sjæl?

Ånden og kroppen udgør derfor en funktionel enhed. Begge kan kun fungere sammen. Ikke desto mindre kommer ånden før kroppen og kontrollerer den. Kroppen har faste indstillinger, som ånden ikke kan tilsidesætte. Det betyder, at selv om sindet kontrollerer kroppen, kan det ikke gøre mere med kroppen, end dens funktion tillader. Derfor er den menneskelige ånd begrænset af kroppen.

Samspillet mellem krop og ånd

ÅND:

- KAN ALTID KUN HANDLE SELV
- KAN IKKE TVINGES TIL AT GØRE NOGET
- KAN TÆNKE, FØLE, SE, LUGTE, SMAGE, HØRE, BESLUTTE
- SÆTTER KROPPEN I BEVÆGELSE
- STYRER ALLE RELATIONER TIL DYR, MENNESKER OG GUD

ALLE FUNKTIONER ER KUN MULIGE, NÅR KROP OG SIND ER
FORBUNDET SOM EN SJÆL

KROP:

- ADLYDER ORDRE
- KAN TVINGES
- HAR INGEN ÅNDELIGE EVNER (TÆNKE, FØLE, BESLUTTE)
- MANGLENDE EVNE TIL AT BEVÆGE SIG
- KAN REGISTRERE, LAGRE OG VIDERESENDE INFORMATION

Det er derved klart, at de fem menneskelige sanser – føle, se, lugte, smage og høre – kun kan eksistere i kombinationen mellem kroppen og ånden. Den fysiske information

når hjernebarken via nerverne gennem kroppen og bliver derefter præsenteret for sindet, som føler, lugter, ser, hører eller smager den. Åndens evne til at tænke er også afhængig af hjernebarken. Ånden tænker selv, men ikke uden hjernebarken. Ligesom føddernes bruges til at gå med, selv om de ikke kan gå alene, kan ånden ikke tænke uden en fungerende hjerne. Begge enheder er altid involveret i alt, hvad en person gør.

7. Hvordan opstår sygdom?

Jeg vil fortælle om det tilfælde, der lærte mig princippet om, hvordan sygdom opstår. Jeg har kunnet observere det samme igen og igen hos alle efterfølgende patienter og har ikke fundet noget andet mønster.

Case 5: En patient i begyndelsen af 30'erne havde i 14 dage en svær, vedvarende hovedpine, som ikke forsvandt, selv om hun tog smertestillende medicin. Hun var blevet behandlet ved sin læge for denne hovedpine uden held, hvorefter han henviste hende til mig for at udelukke en bihuleinfektion. Jeg undersøgte patienten grundigt, men fandt intet unormalt. Da kvinden så meget forpint ud, tænkte jeg på en hjernetumor eller en hjerneblødning. CT-scanningen af hovedet, som blev foretaget samme dag, viste intet unormalt.

Kvindens smerter var i første omgang uforklarlige. Hun havde ikke fået noget hovedtraume eller været udsat for anden fysisk påvirkning. Var hendes smerter bare noget, hun bildte sig ind? Man kan selvfølgelig ikke se smerte, men man kan visualisere den i en funktionel MR-scanning ved at identificere aktiverede områder i hjernen. Vi ved, at folk føler smerte, når der opstår bestemte aktiveringsmønstre⁸. Smerte er en kemisk reaktion fra det limbiske system, som signalerer smerte til hjernen i hjernebarken.

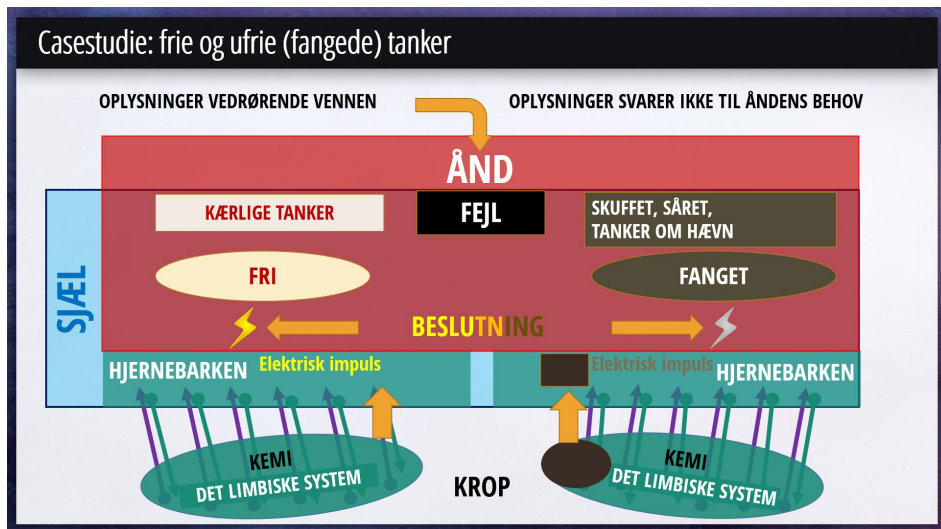
Hvad skulle jeg stille op med kvinden? Hendes klager over alvorlige smerter var troværdige. Smerter er ikke noget, man bilder sig ind. Fantasien kan fremstille dem, men hvis de er der, er de fysiologisk forståelige. Dette kan jeg bekræfte ud fra min egen erfaring. Da jeg under mit medicinstudie deltog i en morgenforelæsning om livsfaren ved blindtarmsbetændelse, begyndte jeg at føle smerter i blindtarmsregionen omkring midnat samme dag. Jeg frygtede, at jeg skulle dø, og tog straks på skadestuen, hvor jeg blev indlagt. Efter at være blevet undersøgt over to dage for blindtarmsbetændelse, fjernede de den for en sikkerheds skyld. Det viste sig, at den ikke var betændt.

Case 5 fortsat: Da der ikke var nogen fysisk årsag til smerterne, var der kun den åndelige komponent tilbage. Jeg spurgte, om der var sket noget for 14 dage siden, som havde påvirket patienten. Kvinden sagde så: "For 14 dage siden fandt jeg ud af, at min kæreste havde været mig utro." Forholdet havde stået på i et år, og hun havde ofret meget, da hun var flyttet langt væk for at komme hen til ham. Hun havde efterladt sine familiemedlemmer for at bo sammen med ham. Nu fandt hun ud af, at han havde været hende utro.

Behovet for troskab er dybt forankret i vores ånd, og utroskab harmonerer ikke med dette. Da vi er bestemt af vores behov, reagerer vi automatisk på et anti-behov med afvisning. Det gjorde denne kvinde også. Det, der interesserede mig, var imidlertid, hvilken tankegang der førte til hovedpinen. Så jeg spurgte hende, hvilke tanker hun havde om sin kæreste, før hun hørte nyheden, og hvad hendes tanker var bagefter. Hun

⁸ Kröner-Herwig, B. et al, (2011): Schmerzpsychotherapie: (7th ed.) Springer, s. 6

havde kun kærlige tanker om ham inden. Kærlige tanker er dybest set frie tanker, dvs. de opfylder vores åndelige behov. Enhver fri tanke fører til beslutninger, som udløser en elektrisk impuls, der er gavnlig for kroppen og forårsager en positiv følelse i det limbiske system. Dette er den fysiske bekræftelse af, at den elektriske impuls var gavnlig for kroppen, og giver ånden informationen: Bliv ved! Kærlig tænkning kan ikke udløse lidelse og derfor heller ingen sygdom i kroppen.

Kvinden får så den dårlige nyhed om sin kærestes utroskab. Denne information krænker åndens behov for troskab, sandfærdighed og retfærdighed. Hvis manden er utro, er han ikke bare utro og uærlig, han begår også en uretfærdighed. Hvordan reagerer kvinden på utroskaben? Hun føler sig skuffet, er såret og har tanker om hævn.

Disse negative tanker skaber en elektrisk impuls, som tydeligvis skader kroppen. Det er de ufrie tanker, som ånden tænker og blokerer sig selv med. Når ånden tager sig selv til fange, træffer den beslutninger, der ikke stemmer overens med kroppens behov. De ufrie tanker udløser en elektrisk impuls, der er skadelig for kroppen. Denne falske drivkraft fører til skader på hjernen og alle andre organer, der er forbundet med den. For at opsummere: Negative og ufrie tanker fører altid til en strøm, der ikke passer til kroppens behov, og som skader kroppen i større eller mindre grad⁹.

⁹ Tanker når knoglemarven som en impuls via det limbiske system som det næste punkt i det menneskelige kredsløb. Selv den vise Salomon skrev, at et uroligt sind får knoglerne til at visne (Ordsprogene 17,22). Han vidste, at alle fysiske sygdomme kommer fra knoglemarven. Det er her, blodet produceres, dvs. alle antistoffer og forsvarsceller. Alt, hvad der foregår i knoglemarven, sker på åndens befaling. Knoglemarvens aktivitet påvirker funktionen af alle andre organer i

Generelt får mennesket problemer, når nogen gør noget, der ikke opfylder dets behov. Dette anti-behov tages som en tilskyndelse til at handle imod det. Da den anden person (normalt) ikke kan ændres, er denne bestræbelse en tilfangetagelse af selvet. Jo mere man holder fast i disse ufrie tanker, jo mere formerer de sig, og der opstår yderligere uløselige problemer i sindet (ånden). Patienten var fanget af endnu en tanke, som havde plaget hende i 14 dage: "Jeg vil gerne beholde min kæreste, hvis jeg kunne være sikker på, at han aldrig ville være mig utro igen." Det sætter hende i en umulig situation, for hvor er garantien for, at hendes kæreste vil være trofast i fremtiden? Hun ved godt selv, at der ikke er en sådan garanti, men hun holder stadig fast i sin kæreste og ville tvinge ham til at være trofast, hvis det var muligt. Denne tvang i hende selv forårsager hovedpine.

Nu opstår spørgsmålet om årsagen til vores relationer. Hvorfor indgår vi i dem? Den generelle opfattelse er, at vi har brug for vores medmennesker, for at de kan opfylde vores åndelige behov. Denne patient mener også, at hun har brug for kæresten, for at han kan opfylde hendes åndelige behov. Hun tror, at han kan opfylde hendes behov for kærlighed, loyalitet og tryghed. Derfor har hun valgt ham og bor sammen med ham. Kan hendes kæreste overhovedet opfylde hendes behov? Er hendes ønske realistisk? Giver naturloven mulighed for, at den ene drikker, spiser eller tænker for den anden?

Som jeg har set igen og igen, reagerer alle mod sig selv, når en anden gør noget, der er i modstrid med deres åndelige behov. De skader sig selv uden at vide det og uden at ville det. Det er også tilfældet med denne patient. Hun tager sig selv mentalt til fange og producerer sin egen hovedpine, fordi hun er overbevist om, at hendes kæreste skylder hende troskab. Jeg var enig med hende, indtil jeg indså, at hendes ånd skadede hendes krop med dette krav, og at naturloven ikke tillader det, hun ønsker. Det var først efter at have undersøgt det hele nærmere, at jeg indså, at jeg havde tænkt forkert.

Som læge har jeg det udgangspunkt, at man ikke bør gøre noget ved kroppen, der skader den. Hvis jeg giver kroppen den forkerte mad, vil den reagere negativt. Hvis kroppen reagerer negativt på mine tanker, kan de ikke være rigtige. Så må jeg ændre disse tanker, ligesom jeg ville gøre, hvis det var mad, der var skadelig for kroppen.

Hvori består da den fejlagtige tanke, som jeg efterfølgende var i stand til at genkende hos alle patienter? Den består i et ubevist selvbedrag, der altså ikke betragtes som en løgn. Denne tanke er fælles for alle, og alle er derfor deres egen fjende og ødelægger sig selv, når deres nærmeste, deres omsorgspersoner, ikke gør, hvad de burde, eller når de dør. Dette ubeviste selvbedrag ville være forblevet ukendt for mig, hvis jeg ikke havde anvendt sygdom og naturloven som målestok.

kroppen. Materielle elementer som luft, vand og mad kommer først ind i menneskets funktionscyklus via lunger, mave osv. efter tankerne. Ved menneskets begyndelse er kærlighed et åndeligt element, ikke kemi. Fra organerne strømmes informationerne tilbage til det limbiske system, derefter til hjernebarken og derfra til ånden, hvilket fuldender menneskets funktionelle cyklus.

8. Løgnen som vores konstante ledsager

Da jeg begyndte at tale med mine patienter, gik det op for mig, at de alle havde den samme overbevisning: Jeg har brug for at blive elsket. Tilsyneladende tror folk, at det at blive elsket vil opfylde deres behov. Alle mine patienters historier drejer sig på en eller anden måde om kærlighed, men altid om den samme tanke: *Jeg er ikke elsket.*

I det følgende vil jeg beskrive nogle eksempler fra det virkelige liv, som illustrerer forventningen om at blive elsket.

Case 6: En ung kvindelig patient havde ikke været i stand til at synke eller spise i tre dage. Jeg kunne dog ikke konstatere nogle fysiske abnormiteter. Kvinden havde været gift i to år. Hendes store problem var hendes mands sparsommelighed. Først ville han ikke på bryllupsrejse, men det lykkedes hende at overtale ham. Da den unge kvinde havde gjort sig fin på hotellet om aftenen og ventede på, at hendes mand skulle invitere hende på middag, sagde han: "Kom, lad og gå i supermarkedet og køb noget at spise." Det er ikke så romantisk, vel?

Kvinden er altså gift med en nærig mand, der sparer, hvor han kan. Mens hun stadig var på bryllupsrejse, forsøgte hun at begå selvmord i hotellets pool. Der var sket noget igen før hendes besøg hos mig, som viste, at hendes mand ikke havde forandret sig i løbet af de sidste to år.

Alle menneskers problemer stammer fra det faktum, at de tror, andre ikke elsker dem. Hvorfor bliver en mor vred, når hendes søn ikke tager opvasken? Er moren irriteret, fordi hun ikke kan tage opvasken? Hun har gjort det i mange år. Hun bliver irriteret, fordi hun ubevidst tror, at hendes søn ikke elsker og værdsætter hende, fordi han ellers ikke ville lade hende tage opvasken. Næsten alle bøger om parforhold siger: "Du har brug for at blive elsket, man må give og modtage." Denne løgn, at en anden skal være der for os og opfylde vores behov, følger os gennem hele livet og gør det vanskeligt for os.

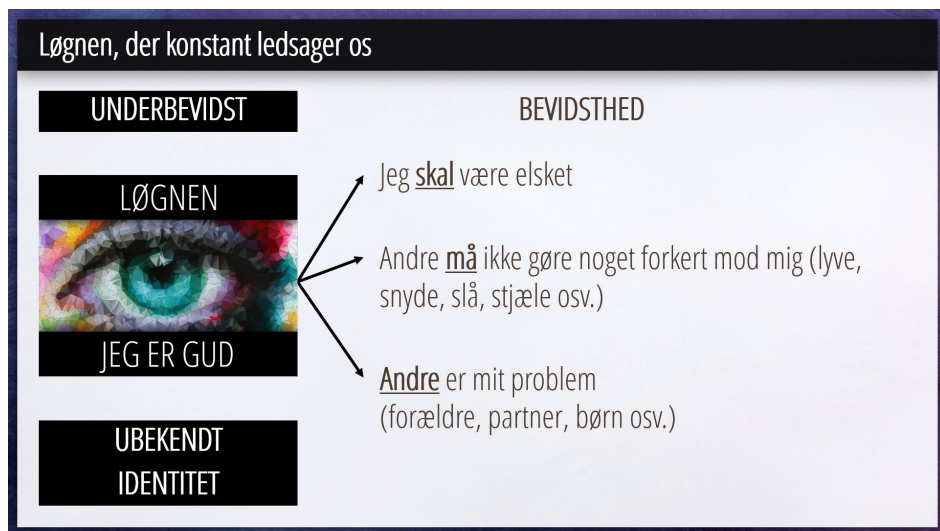
Denne fejl baner vej for en anden løgn: "Andre må ikke gøre noget forkert mod mig." Det betyder, at andre ikke må lyve for mig, snyde mig, slå mig, stjæle fra mig osv. Jeg havde et bemærkelsesværdigt tilfælde af denne kategori i min praksis.

Case 7: En patient var meget vred på sin mand, fordi hun vidste, at han havde en affære. Hun havde gentagne gange beskyldt ham for det, og han havde altid benægtet det, indtil han en dag indrømmede affæren og ønskede at blive separeret. Patienten var mindre irriteret over, at han så en anden, end at han havde løjet for hende i så lang tid. Jeg spurgte hende: "Hvem er du, siden din mand skylder dig ærlighed?"

Eller generelt: Hvem er jeg, at nogen skylder mig noget? Kan andre lyve for mig og snyde mig? Kan de slå mig eller stjæle noget fra mig? Ja, det må *de gerne*, selv om de helt sikkert bryder statens love. I det øjeblik jeg ikke kan udholde andres handlinger, dvs. når jeg fratager andre retten til at gøre, hvad de vil, sætter jeg mig selv i fængsel, og så har jeg det ikke godt.

To enkle spørgsmål gør det klart, hvor ulogisk vores vurdering af andre menneskers kærlighed er. Når jeg spørger mine patienter: "Kan nogen tænke for dig?", svarer de alle korrekt: "Nej."

Hvis man stiller spørgsmålet på en lidt anden måde: "Har du brug for at blive elsket af nogen?", svarer alle "Ja!" Det er ikke logisk. Hvis jeg virkelig har brug for at blive elsket af en anden, så må en anden være i *stand til at tænke kærlige tanker for mig*. Mine patienters svar på det, der faktisk er det samme spørgsmål, er selvmodsigende. Folk er ofte slet ikke bevidste om, hvor selvmodsigende deres syn på andre menneskers tanker er.

Hvorfor ønsker alle at blive elsket? Og hvorfor er alle overbeviste om, at det påvirker dem som voksne, at deres mor ikke elskede dem som barn?

En patient på over 40 år trak sig tilbage, da jeg forsøgte at kigge ham i ørerne. Jeg spurgte ham, hvorfor han var så bange. Manden svarede: "Fordi mine forældre ikke elskede mig!" Er vi virkelig bange, når vi er 40, fordi vi ikke blev elsket af vores forældre? Vi er ikke klar over, at det, andre gør eller ikke gør, ikke har betydning for opfyldelsen af vores behov. Kun det, vi selv gør, er afgørende i forhold til vores behov og for vores liv.

Tanken om, at *jeg skal elskes for at få mine åndelige behov opfyldt*, er en løgn, simpelthen fordi det ikke er muligt. Ingen kan opfylde et andet menneskes fysiske eller åndelige behov. Vores krop afslører dette selvbedrag gennem negative følelser og sygdom.

Kroppen er det bedste middel til at se, om en tanke er løgn eller sandhed. Man kan ikke lyve for kroppen. Den reagerer med tolerance, men der er ikke noget alternativ til selve reaktionen. Vores krop har blandt andet brug for elektricitet for at fungere. Denne strøm

udløses af den menneskelige ånd, men ånden har også sine egne behov, som det først må tilfredsstille. Ånden er som udgangspunkt tom, inden den absorberer information. For at opfylde vores behov må følgende tre spørgsmål besvares: Hvem, hvordan og hvorfra?

Hvem er ansvarlig for at fylde min mave? Det er kun mig selv, der er 100% ansvarlig, idet ingen andre kan spise for mig. At spise betyder at opfylde kroppens behov for næring med det, man tidligere har taget fra naturen. Vi spiser i henhold til livets lov. Vi skal først *tage for at kunne give*.

Lad os nu gå til det åndelige plan. Hvem er ansvarlig for at sikre, at min ånd får nok kærlighed? Hvem er ansvarlig for at sikre, at den bliver "fyldt?" Ligesom med det fysiske behov er det 100% mig. Hvordan skal jeg gribe det an? Menneskets struktur viser os, at kærlige tanker over for vores næste er nødvendige for, at det rette flow i kroppen genereres. Denne information skal dog først tages ind, for at den kan gives videre.

Mennesket ser ikke i sin ånd, at der er to handlinger i det at elske. De tror, at kærlighed *bare er at give*. I virkeligheden bliver det dog klart, at hvis jeg ikke kan give kærlige tanker til den anden person, fordi vedkommende ikke opfylder mine behov, ender jeg med at tage informationen fra dem og give præcis det samme tilbage, som jeg har modtaget. Hvis den anden person er disharmonisk eller vred, så bliver jeg det også. Så længe jeg tænker kærlige tanker, svarer den strøm, der udløses, til mine fysiske behov og vil ikke skade mig.

Princippet om at *tage og give* gælder også for en tanke. Den kærlige tanke er at give. Hvor kan jeg tage den fra på forhånd? Hvorfor kan jeg ikke bare tænke sådanne tanker om dem, der ikke elsker mig? Fordi ånden er fastlåst i den forkerte antagelse, at dens behov kun bliver tilfredsstillet, hvis den anden person giver den noget. Det betyder, at vi alle er meget fikserede på andres handlinger.

Ordene er ikke altid afgørende. Selv ord som: "Jeg elsker dig" kan føre til vrede og stress, hvis den, der siger det, slog dig i går. Hvordan har du der så, og hvordan reagerer du? Der er blevet sagt så smukke ord. Hvis ordene ikke er troværdige, reagerer man med ukærlige tanker. Der skabes derved en strømimpuls, der fremkalder en negativ følelse. Det gør det klart, at følelser *ikke* opstår ud fra, hvad en anden gør, men udelukkende ud fra ens egen reaktion.

Så hvorfor kan jeg (normalt) ikke reagere positivt på den anden persons negative adfærd? Hvorfor er jeg ikke i stand til at forblive objektiv, men er nødt til at blive oprørt og få det dårligt? Fordi fejlen i vores hjerter får os til ubevidst at tro, at den anden person skylder os noget, om ikke kærlighed, så i det mindste venlighed.

Tanken om at skulle elskes er ikke funktionel, idet den er lovstridig. En funktion, der vedrører mig selv, kan ikke finde sted uden for mig. Ingen kan give noget til nogen, hvis den anden ikke tager det. Vi påvirker alle sammen hinanden, men det er op til en selv, om man reagerer på den andens "karisma". Uanset om det, du får tilbudt, er godt eller dårligt, vil det ikke påvirke dig, hvis du ikke tager det.

Ifølge loven om at *tage og give*, er jeg nødt til at tage kærlighed et sted fra, før jeg kan *give den videre*. Hvis jeg ikke kan elske den person, der ikke elsker mig, bliver det tydeligt, at denne person faktisk er den, som jeg tager eller ønsker at modtage kærlighed fra. Jeg bruger vedkommende som min kilde til kærlighed.

Hvis vi forstår menneskets struktur, så giver loven os en absolut og pålidelig standard i forhold til årsag og virkning. Ud fra den fundamentale lov for alle funktioner i universet og menneskets struktur kan næsten alle ting i livet kategoriseres og forklares i henhold til, hvorfor noget sker eller ikke sker. Mennesker har den fordel, at de har evnen til at reflektere. Det gør dem i stand til at erkende ting og tænke over dem.

9. Selverkendelse som det (svære) første skridt mod sandheden

Hvad er den vigtigste erkendelse, du bør nå til? Er det selverkendelse? Jeg er overbevist om, at den store uvidenhed om vores natur er den største katastrofe, der er overgået menneskeheden. Hvordan tænker jeg? Hvordan opstår mine følelser? Hvorfor reagerer jeg, som jeg gør? Hvis folk kendte sig selv, ville de ikke lade sig bedrage af andre. Hvis vi havde selvindsigt, ville vi vide, hvem vi er, hvad vi kan gøre og opnå, og hvad der er umuligt for os. Desværre kender folk ikke sig selv. Ingen skole eller universitet lærer os sandheden om os selv.

Da jeg begyndte at tale med mine patienter om deres livshistorier, indså jeg, at folk fejlbedømte sig selv. Det var let at se på deres historier, at de havde et falsk billede af sig selv. Jeg måtte spørge mig selv: Har jeg også et så forkert selv billede? Det er et stort problem for os, at vi ikke kender os selv. Selverkendelse kan være vanskeligt, men det er vigtigt, at vi forstår processerne i os selv for at kunne forklare sygdom.

Vi kan anvende spejle til at opnå selverkendelse. I forhold til kroppen er det glasspejlet, som vi alle kender. Reflekterer et spejl virkeligheden? Et godt spejl viser en nøjagtig refleksion, men hvad er åndens spejl? Hvordan erkender jeg, hvem jeg er som person?

Det er vigtigt, at jeg genkender mig selv ud fra en objektiv standard. Hvad kan vi anvende til dette formål?

Vejlen til selverkendelse:

A. Kroppen: Vi har allerede set på opbygningen af den menneskelige hjerne og hjernebarken i særdeleshed. Ved hjælp af nerverne, som forbinder selv de mindste dele af hele kroppen, styres alle kroppens funktioner via hjernebarken. Dette er kun muligt, fordi vi har en ånd. Ånden og kroppen fungerer sammen som en pianist og hans klaver. Via tanker og beslutninger kontrollerer og sender ånden elektriske strømme ind i kroppen. Da et organ ikke træffer beslutninger, modtager hjernen som en kanal disse strømme og reagerer i overensstemmelse hermed. Dvs. den overfører impulsen til kroppen, nøjagtigt som ånden har specificeret.

Den første fysiske reaktion finder sted i det limbiske system. Ved hjælp af følelser rapporterer hormoner (kemi) tilbage i en indledende cyklus, om hvorvidt den tanke, der forårsagede den elektriske impuls, er gavnlig for kroppen eller ej. Følelser er altid en konsekvens af tanker, dvs. en virkning. Følelser og tanker er derfor ikke parallelle. For eksempel bliver en tanke om frygt ubevidst tænkt og resulterer i en følelse af stres i kroppen via elektriske impulser med efterfølgende hormonfrigivelse. Det betyder, at mennesker selv er ansvarlige for det, de opfatter som følelser. Følelser er i sidste ende et spejl, der reflekterer vores ubevidste tanker.

I tilfældet med patienten med den svære hovedpine (case 5) opstod følelserne, efter at hun ikke længere tænkte kærlige tanker om sin kæreste. Den udløsende faktor var den negative information om kærestens utroskab, som ikke opfyldte hendes åndelige behov. Kvinden begyndte derfor at tænke tanker om skuffelse, smerte og også mulig hævn.

Efter at have modtaget informationen var hendes tanker ikke længere frie, men ufrie. Fra det øjeblik, hun begyndte at tænke tvangstanke og derved var ufri, traf hun beslutninger, der i første omgang forårsagede en negativ følelse i det limbiske system som en impuls, der ikke passede til hendes krops behov. Efter kort tid satte hovedpinen ind som en yderligere reaktion i dette tilfælde.

Fordi kroppen styres af ånden, er den et perfekt spejl for ånden. Den er objektiv og kan ikke lyve, fordi den altid kun videregiver det, der bliver givet eller gjort mod den. Kroppen kan som et spejl afsløre åndens sande tilstand. Da ånden dybest set kun kan præges af to typer information, sandhed og løgn, beviser kroppen for ånden, om den tænker sandt eller følger en løgn. Denne proces er en vigtig objektiv standard, som hjælper sindet med at genkende sit ubevidste selvbedrag og derefter erstatte det med sandheden.

B. Den ufrie ånd: Så længe en person modtager information, der svarer til åndens behov, forbliver han fri. Han behøver ikke reagere negativt. Når hans forventninger bliver opfyldt, er der ikke noget problem. Problemet begynder i det øjeblik, den anden person ikke længere gør, hvad der forventes af dem, eller hvad der ville være rigtigt ud fra den "forulempedes" eget synspunkt.

Da jeg var lille, havde min bedstefar en hund. Hvis man drillede den, bed den sig selv i halen og løb rundt i cirkler. Det er bestemt ikke klogt at begynde at gøre skade på sig selv, bare fordi andre begår en fejl. Dette er dog præcis, hvad der sker for alle de patienter, jeg har undersøgt. Selv hvis jeg kendte alle i verden, ville jeg nok ikke finde en undtagelse.

Nogle patienter tror, at de har mulighed for at tænke anderledes. De kunne have undgået at blive vrede. Er det virkelig muligt?

Case 8: Efter 35 års ægteskab gik det op for en patient, at hendes mand havde været hende utro med flere kvinder forskellige steder siden begyndelsen af deres ægteskab. Omkring tre år efter at kvinden havde fundet ud af dette, kom hun til min praksis med flere problemer. En af dem var, at hun havde svært ved at sove. Hun sagde: "Jeg kan ikke længere sove om natten. Jeg kører rundt i min bil og kigger på stjernerne, mens jeg tænker på, hvordan jeg kan komme ud af denne situation."

Er kvinden fri eller ufri i ånden? Hvem holder hende fangen? Kvinden var lykkelig og tilfreds med sin mand i 35 år. Først da hun fandt ud af, at han var hende utro, begyndte den ødelæggende proces i hende. Hvem kan hjælpe hende, så længe hun ikke indser, at hun er ved at ødelægge sig selv? Det er der ingen, der kan. Hun tror, at hendes mands handlinger ødelægger hende. Hendes mands handlinger skadede hende dog ikke, så længe hun ikke havde kendskab til dem. Dette gør det klart, at det kun er den måde, vi opfatter og vurderer noget på, der kan skade os.

Da jeg indså, at alle mine patienter var selvdestruktive, spurgte jeg mig selv: Hvorfor gør de det mod sig selv? Selvfølgelig opdagede jeg det samme problem hos mig selv. Alle

mennesker bliver påvirkede, idet vi alle fungerer ens. Så hvad er fejlen? Hvor tager alle mennesker fejl?

Et bedrag består i, at den modtagne information betragtes som sandhed. Så længe informationen ikke erkendes som værende løgn, forbliver den sandhed for den bedragede person. Elendigheden opstår derfor kun, fordi løgningen accepteres som sandhed.

C. Naturens grundlæggende lov om årsag og virkning: Lad os se på vores relationsmønstre. Vi har relationer til vores mor, far, ægtefælle, børn, kæledyr osv. Hvorfor har vi disse relationer? Fordi vi elsker disse mennesker og ønsker at give dem noget? Eller fordi vi ønsker at få noget fra dem, at de skal elske os? Hvorfor flyttede kvinden med hovedpine sammen med sin kæreste? Hvorfor bliver folk gift? Vil de give, eller er det for at modtage? Det sædvanlige svar er: "Begge dele!" Er det sandt? Vi har set ud fra loven, at det ikke fungerer at give og modtage på samme tid og på samme sted. Det er ikke muligt. Man kan heller ikke gå frem og tilbage samtidig.

Fejlen i mennesket tvinger en tanke frem i det: *Jeg er afhængig af kærlighed og af andre menneskers gøren og laden (eksistens)*. Er det virkelig tilfældet? Der er to årsager til problemet. Enten gør folk ikke det, vi anser for at være rigtigt, og som vi forventer af dem, eller også gør de det, men dør og vi har derfor mistet dem.

Med den for det meste ubevidste tanke om afhængighed bliver alle mennesker, som jeg indgår i et forhold med, mine skyldnere. Vi indleder forholdet med at give (det er i hvert fald, hvad vi tror) og ikke med at tage. Dette er dog i modstrid med loven. I naturen fungerer alt efter princippet om at tage for at give. Mennesker tror dog, at de giver først for at tage eller modtage bagefter. Den menneskelige ånd tager grundlæggende fejl, fordi den tror, at den først giver af sig selv. Derfor skylder andre den efterfølgende noget og er nødt til at give den noget til gengæld.

På grund af denne fejllantagelse giver alle "først" og forventer noget til gengæld, også selvom de tror, at de ikke forventer det. Hvis der ikke kommer noget tilbage fra den anden person, gør de negative tanker, du har om dem, det indlysende, at der er noget galt.

For at opsummere har vi tre ting, der hjælper os med at genkende os selv:

- A. Kroppen i form af følelser, dysfunktioner, angst og alle former for sygdomme.
- B. En ufri ånd med et håbløst perspektiv. Tanker, der konstant er til stede, og som ikke giver dig fred.
- C. Den grundlæggende lov om årsag og virkning, der foreskriver, at det at tage kommer før det at give. Kun individet selv kan tilfredsstille sine behov ved at tage alt, hvad det har brug for fysisk og åndeligt, udefra og give det videre, dvs. realisere det. Ingen kan drikke, spise eller tænke for en anden.

10. Underbevidstheden – vores målestok for gevinst og tab

Da jeg optog mine patienters historier, inddelte jeg dem i første omgang i grupper baseret på deres symptomer. Jeg ville gerne sammenligne patienter, der havde ens symptomer, fx tinnitus, svimmelhed osv. Jeg antog, at forskellige symptomer måtte have forskellige årsager. Jeg ville finde en fællesnævner i hver gruppe. Hvad har patienter med tinnitus til fælles? Hvad har patienter med svimmelhed til fælles? Er der ligheder, og i så fald hvilke? Jeg var mest interesseret i de patienter, der havde flere sygdomme og symptomer. Hvad var der sket i deres liv, som havde fået dem til at akkumulere så mange sygdomme?

I årevis ledte jeg efter ligheder i livshistorierne hos patienter med symptomer, der var nogenlunde ens. I 2007 stødte jeg på noget, som gav mig en større indsigt i mennesket: Hver gang jeg hørte en negativ historie (hvilket alle sygdomshistorier er), drejede den sig altid om et personligt tab. Jeg spurgte mig selv: Er det muligt, at en enkelt tanke er udgangspunktet for alle problemer og dermed for alle menneskets sygdomme?

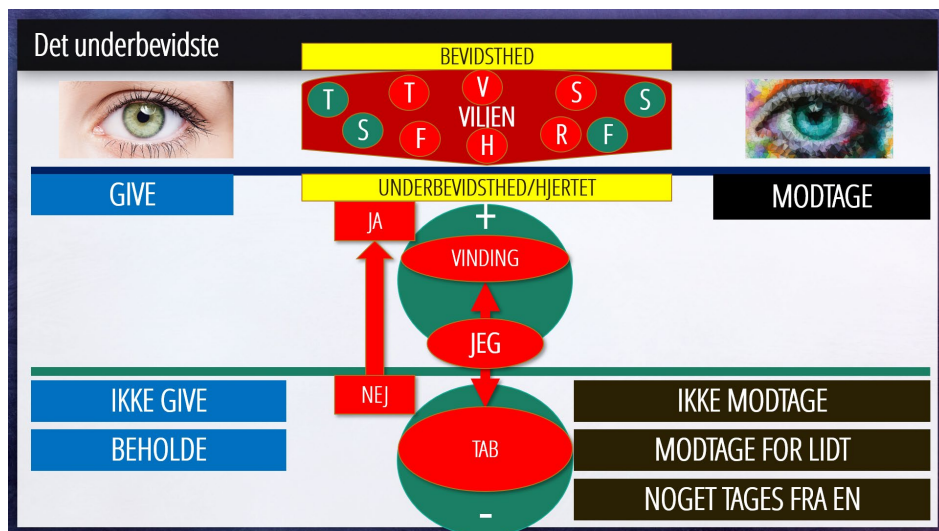
Det tog lang tid for mig at blive helt overbevist om, hvad der udløser vores sygdomme. Jeg indså dog på et tidspunkt, at det alene er det personlige tab, der gør livet svært for os. Alle de historier, jeg hører, som er negative, er forankret i tanken om personligt tab. Jeg har endnu ikke været i stand til at finde et andet princip. I min søgen blev jeg også konfronteret med underbevidstheden, hvilket gav mig svar på, hvad årsagen til menneskers sygdomme og problemer er.

For bedre at kunne forstå tanken om tab er det vigtigt at forstå underbevidstheden, åndens funktionscentral. For at vise, hvordan mennesker har en central tanke som udgangspunkt for deres funktion, har jeg sammensat et diagram. Øverst ses det bevidste niveau, nedenunder det underbevidste, som jeg også kalder "hjertet". Den bevidste ånd indbefatter viljen. Vi opfatter visse signaler og informationer. I diagrammet er de fysiske behov markeret med grønt. S står for sult, T for tørst, S for at svede og F for at fryse. Mennesker skal først blive opmærksomme på disse fysiske behov. Derefter gør de noget for at tilfredsstille dem. Viljen kan sammenlignes med en skærm, hvor "Action required!" lyser op. Det er en opfordring til at handle.

De åndelige behov, som er vist med rødt, er også anerkendte. De er til stede hos alle mennesker, men deres prioriteringsrækkefølge er individuel. Alle har et hovedbehov på et åndeligt plan. I illustrationen har jeg placeret H for harmoni i midten, fordi jeg selv har behov for harmoni. R står for retfærdighed, F for frihed, L for loyalitet, V for visdom og S for sikkerhed. For at opfylde disse åndelige behov skal du blive bevidst om dem, ligesom du er bevidst om dine fysiske behov. Alle beslutninger, der træffes for at opfylde et behov, træffes i underbevidstheden. Så *selv om* jeg er bevidst om behovene, træffes beslutningen stadig ubevidst.

Underbevidstheden er forbindelsespunktet mellem ånden og kroppen. Da ånden altid aktivt forsyner og kontrollerer kroppen, udløser det en elektrisk strømimpuls i hjernebarken, hver gang der træffes en beslutning. Den træffer flere hundrede

beslutninger i løbet af et sekund. Det er derfor, de fleste beslutninger kun kan træffes ubevidst. I illustrationen står "jeg" for ånden.

Al information, der kommer til ånden ved indgangen, skal evalueres og kan kun inddeles i to kategorier. Disse benævnes "gevinst" og "tab." Gevinst er det, der opfylder åndens og kroppens behov. Et tab er det modsatte af dette, dvs. et anti-behov. Der er også en nullinje, dvs. informationen, som hverken opfylder et af åndens behov positivt eller negativt, og som derfor ikke udløser en reaktion. Nullinjen er vigtig, fordi den bestemmer størrelsen eller omfanget af gevinsten eller tabet. I henhold til denne enkle kategorisering træffer vi alle vores beslutninger, som kun indeholder et ja og et nej. Vores beslutninger er forudbestemt med et "ja" til gevinst og et "nej" til tab. Tjek dig selv, fx hvorfor du donerer til en god sag, eller hvorfor du ikke gør det. Alle menneskelige beslutninger kan spores tilbage til et simpelt ja eller nej.

Hvad skal man ubevidst tænke, når man er sulten? Man må se mad som en fordel. Sker denne proces bevidst? Nej, det gør den bestemt ikke. Hvis nogen har et udvalg af mad foran sig, fx flere stykker frugt, så beregner personen ubevidst gevinsten og tabet for hvert af disse stykker frugt. Først derefter træffes der et valg og frugten spises.

Der er ikke noget andet beslutningsplan i mennesker end ja og nej. Alle reklamer lover enten fortjeneste eller, at man kan undgå et tab. Ingen vil reagere på en reklame, der siger: "Køb her! Jeg har dårlige varer, og de er for dyre." Der er ikke noget valg at træffe her. Folk må undgå alt, hvad de vurderer som et tab, og sige nej til det. Denne proces kan ikke suspenderes eller omgås.

Sindet må i beslutningsprocessen undgå tab. Så længe dette er muligt, opstår der ingen frygt. En person kan træde på bremsen ved et rødt trafiklys uden at have negative

følelser. Hvis man forsøger at kontrollere omstændigheder, andre mennesker, tid, penge osv., så opstår der frygt, så snart det ikke virker. Vi kan altså også forstå, hvad frygt er. Angst opstår altid, når jeg tænker, at jeg er nødt til at undgå noget, som jeg ikke har kontrol over. Der findes kun frygt for tab, aldrig for gevinst.

Sygdom og alle menneskets problemer opstår, fordi det tror, at det er ved at miste sit "nej". Mennesker er strukturelt bestemt til altid at sige nej til et tab og altid ja til en gevinst. Det er en del af deres funktion. Ethvert tab eller endda forventningen om et tab eller troen på det accepteres ikke. Personlige tab kan ikke accepteres og den person, der tror det og oplever det, vil med tiden blive nedbrudt og syg. Det afhænger også af, hvor stort tabet er i den enkeltes opfattelse. Store personlige tab fører til stærke følelser og med tiden til alvorlig sygdom. Mindre personlige tab medfører knap så intense følelser og mindre sygdom. Graden af personligt tab er forskellig fra person til person. En og samme tabshistorie kan opfattes med meget forskellig sværhedsgrad. Intensiteten er subjektiv og individuel, men den mekanisme, hvormed beslutningen træffes, er identisk for alle.

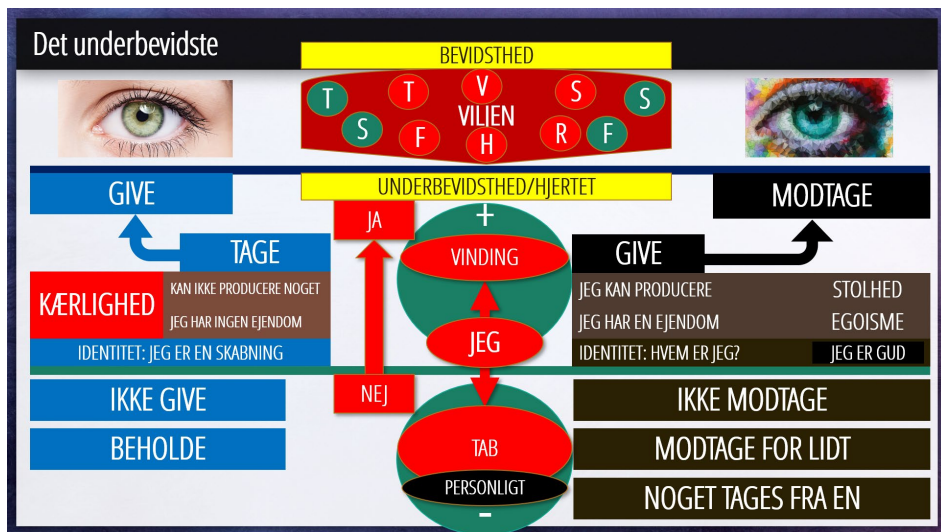
Vi beregner registrerede indtryk og information om vinding og tab på nogle få tusindedele af et sekund. Man har observeret dette ved at måle hjernebølgerne hos spillere, der skulle træffe beslutninger¹⁰. Alle informationer og opfattelser kategoriseres i vinding og tab. Alene det faktum, at folk tror, de ikke kan undgå et personligt tab, fører til alle de problemer, folk står over for.

Da jeg indså, at alle menneskets problemer strammer fra *troen på*, at andre kan forårsage personlige tab, ledte jeg efter årsagen til denne idé. Jeg fandt den i åndens perspektiv, hvilket jeg symboliserer ved de to øjne. Før noget kategoriseres som en gevinst eller et tab, er der en form for filter — perspektivet. Det er det, de to øjne i de øverste hjørner af illustrationen repræsenterer. Ånden har et (åndeligt) øje, som det anskuer alting igennem. Der er kun to måder, hvorpå tingene kan anskues og vurderes.

Med øjet til højre i illustrationen, ser sindet det som gevinst at modtage det, som er dets behov. Hvis det at *få* betragtes som en gevinst, må tab være det modsatte af at få, dvs. *ikke at få*, *ikke at få nok* eller at noget bliver *taget fra en*. Med øjet til venstre i illustrationen ser sindet det som en gevinst at *give*. Det modsatte af dette, dvs. *ikke at give* eller *at beholde*, betragtes her som et tab.

Her vil vi gerne minde os selv om universets grundlæggende lov. Vi undersøgte i den forbindelse det overordnede princip om *at tage for at give*, som gælder for alle elementer, fordi alt fungerer som en kanal. Det at *fastholde* hænger ikke sammen med dette universelle princip (lungerne fastholder ikke ilt osv.). Loven tillader os ikke at beholde noget, der er taget ind.

¹⁰ Fehr, T., Herrmann, M., Meyer, G., Miedl, S., (2010). Neurobiological correlates of problem gambling in a quasi-realistic blackjack scenario as revealed by MRI. *Psychiatry Research: Neuroimaging*. 181, 165-173

Med hvilket øje ser vi tingene, som de er, og med hvilket øje bedrager vi os selv? Hvilket øje placerer "nej'et" et sted, hvor det ikke kan tages fra en? Øjet til venstre giver mennesker mulighed for altid at realisere deres "nej" under alle omstændigheder. Gevinst eller tab ligger udelukkende i de handlinger, jeg selv gør eller undlader at gøre. At tage, give og beholde er altid mine egne handlinger.

Det kamæleonlignende øje til højre skaber et vildledende billede. Dette øje antyder, at gevinst afhænger af at *få*, og at tab er et resultat af *ikke at få*. Det betyder, at øjet altid ser på, hvad andre angiveligt gør rigtigt eller forkert – og på, hvad de ikke gør. Fokus er ikke på ens egne handlinger, men på *andres*. Med dette syn gør man sig helt afhængig af andre mennesker for at få opfyldt sine egne åndelige behov.

Det er både fascinerende og skræmmende at se, at alle mennesker konstant fokuserer på den anden for at få opfyldt sine åndelige behov. Hvem taler ægtefæller næsten udelukkende om, når de kommer til rådgivning? Fokus er helt og holdent på den anden person. De taler altid om deres partners forkerte adfærd.

En situation, hvor nogen ønsker at kontrollere en anden person, opstår kun ud fra intentionen om at sikre, at den anden person ikke påfører dem noget tab. Dette giver anledning til alle kontrol- og overvågningsmekanismer.

Der er kun to måder at anskue verden på. Enten er det sådan, at man har kontrol over sine egne beslutninger, sit ja og nej. Da ingen andre kan tænke for en person, er det indlysende, at "ja" og "nej" tilhører den enkelte.

Den modsatte tankegang medfører, at andre kan påføre en et tab, som ikke kan undgås. Så længe man har overskud og modtager det, der opfylder ens åndelige behov, føler man sig stadig godt tilpas og har ikke noget problem. Hvis det efter 35 år kommer frem,

at en ægtefælle har været utro, og det, man tidligere modtog, pludselig viser sig *at være noget, man ikke modtager eller som er blevet frataget en*, så er det en byrde resten af livet. Den fremherskende tanke er, at den anden person har påført mig et tab.

Der er en vægtskål i dette system. Den afgørende faktor er, om man mener at have oplevet et *personligt tab*. Hvis der sker en negativ begivenhed uden for os, som fx at et barn dør, eller der opstår et tilfælde af misbrug, så er det helt sikkert et tab, noget uretfærdigt og negativt. Den afgørende faktor for, om det har en varig effekt på ens ånd, er, om det vurderes som et personligt eller upersonligt tab. Hvis den unge kvinde med hovedpine i case 5 er vred på sin utro kæreste, så tager hun uden tvivl hans handlinger personligt. Hun tænker: "Det var ham, der gjorde det mod *mig*". Hvis hun tænkte, at kæresten ikke havde gjort det mod hende personligt, så ville hendes problem være løst.

Ja, kæresten har helt sikkert gjort noget forkert, men har han virkelig gjort noget med hende personligt? Havde kvinden virkelig et bindende krav på hans troskab? Hvor kommer det fra, at vi på denne måde stiller krav til andre?

I min søgen efter et svar blev jeg konfronteret med den dybeste del af den menneskelige ånd, dens identitet. Hvad tænker mennesket om, hvem det er?

11. Skaber eller skabning – menneskets sande identitet

Alle mine patienters krav til deres forældre, partnere, børn, søskende, venner osv. viser, hvordan individet hæver sig over den anden. Det betyder, at alle krav udspringer af en antagelse om, at den anden person skylder mig at opfylde mine behov. Dette gør dem automatisk til underordnede, der skal stå til rådighed for at opfylde mine behov. Med udgangspunkt i den velkendte menneskelige motivation, egoisme og stolthed, har jeg set, hvor dette krav om overlegenhed kommer fra.

Bag egoismen ligger overbevisningen: "Jeg har ejendom." Det betyder, at noget tilhører mig personligt. Stolthed udspringer af tanken om, at "Jeg kan producere." Det betyder, at jeg kan skabe noget ud fra mig selv og give det videre. Med denne holdning giver folk altid først og ønsker at få noget igen. Selv om de bevidst tror, at de gør det uden at ville have noget til gengæld, viser det sig at være et selvbedrag, når de fx bliver vrede over ikke at få et "tak".

Da alt drejer sig om personligt tab, og denne tanke ødelægger et menneskes krop, spurgte jeg mig selv, om et menneske virkelig kan have personlig ejendom. Jeg har talt med mange mennesker om deres værste oplevelser. Nogle af dem, jeg har talt med, har mistet deres barn, eller deres barn er blevet misbrugt. Selv om der er gået mange år siden hændelsen, er forældrene stadig tyngede og sårede, og det fysiske helbred bliver værre med tiden.

Ovenfor beskrev vi kroppen som en hjælp til selvindsigt, som et spejl. Alt, hvad der ødelægger den, dvs. gør den syg, kan ikke være korrekt. Det gælder også på et åndeligt plan, selvom ånden finder det rigtigt. Personligt tab må derfor betragtes som et forkert princip, netop fordi det ødelægger kroppen og tager ånden til fange. Så hvor kommer denne alvorlige, altødelæggende tankefejl fra?

Ånden må evaluere enhver begivenhed. Hvis den vurderer et barn som sin ejendom, og det dør, muligvis ved en unaturlig begivenhed, så ødelægger ånden kroppen med tanker om dette uigenkaldelige og store personlige tab, fordi den ikke har evnen til at acceptere det. Den kan ikke tåle at miste. Mennesket har simpelthen ikke evnen til at sige ja til et personligt tab.

Spørgsmålet er derfor: Er kravet om at eje noget berettiget? Hvorfor kan mennesket, selv om det tror noget andet, ikke have nogen ejendom? Svaret er enkelt: Fordi det ikke kan skabe noget. Hvis nogen kunne skabe noget, ville det virkelig være deres ejendom. Da alt inklusivt mennesket fungerer som en kanal, kan det ikke skabe noget. Det kan realisere ting, det har evnen til at sætte ting sammen, til at skille dem ad, til at bruge sin fantasi og sammensætte noget smukt, til at male osv. Det er dog ikke det samme som at skabe noget. Ethvert resultat af menneskelige bestræbelser udspringer af det, der allerede er der, og det, der allerede eksisterer, er kun implementeret. Barnet kommer også *gennem* forældrene, men ikke *fra* forældrene. I sin vildfarelse tror mennesket imidlertid, at det kan skabe ting og endda liv, og at barnet kommer fra det.

Således beviser kroppens sygdom sammen med den ufrie ånd, at mennesket tager fejl, når det tror, at noget tilhører det. Den grundlæggende naturlov beviser også, at intet tilhører sig selv. Menneskets påstand om, at det tilhører sig selv, at dets krop og liv tilhører det personligt, kommer fra et selvbedrag, som vi må afsløre.

Den anden idé fra åndens falske motivation siger, at mennesket kan producere noget af sig selv. Hvilke af dets behov tror mennesket, at det faktisk selv kan producere? Lad os se på de grundlæggende menneskelige behov igen. Ilt viser tydeligt vores afhængighed af miljøet. I henhold til princippet om at *tage for at give* er mennesker nødt til at få den ilt, de har brug for, fra luften. Det samme gælder vand. Uden en kilde til vand dør mennesker meget hurtigt. Mennesker kan ikke producere mad, men kan kun tilberede den, hvis de først har taget den fra naturen.

Det grundlæggende behov for kærlighed kan ikke benægtes som sådan. Alt i menneskelivet drejer sig om kærlighed. Derfor er det vigtigt at spørge, hvor kærligheden kommer fra. Vi bør gøre os dette klart: Hvis kærlighed er et åndeligt behov, kan det kun være et spørgsmål om information. Åndelige behov som kærlighed, retfærdighed, frihed og sikkerhed er åndelig information. Det er ikke energi i form af elektromagnetiske bølger, det er rent åndelig information udtrykt i ord eller billeder. Det er ikke målbar eller mærkbar energi. Først når det bearbejdes af sindet, omsættes det af åndens beslutninger i hjernebarken til specifikke strømninger (energi), der kan måles fysisk i og på kroppen.

Kan mennesker producere kærlighed, dvs. den åndelige information, de i så høj grad har brug for, til sig selv? Er de producenter af information eller brugere af den? På det fysiske plan er vi ikke i tvivl om, at midler udelukkende realiseres, de skabes ikke. På det åndelige plan må vi også indse, at vi omdanner information i ånden, ligesom kroppen omdanner kemi. Således kan vi konstatere, at medierne kun har kunnet udvikle sig så stærkt, fordi ånden skriger umætteligt efter information. Et barn sidder fascineret foran en skærm fra en meget tidlig alder og suger informationerne til sig. Hvis forældre i dag vil holde deres børn i ro, er en skærm eller mobiltelefon effektive midler. Børn kan endda undvære mad i overraskende lang tid.

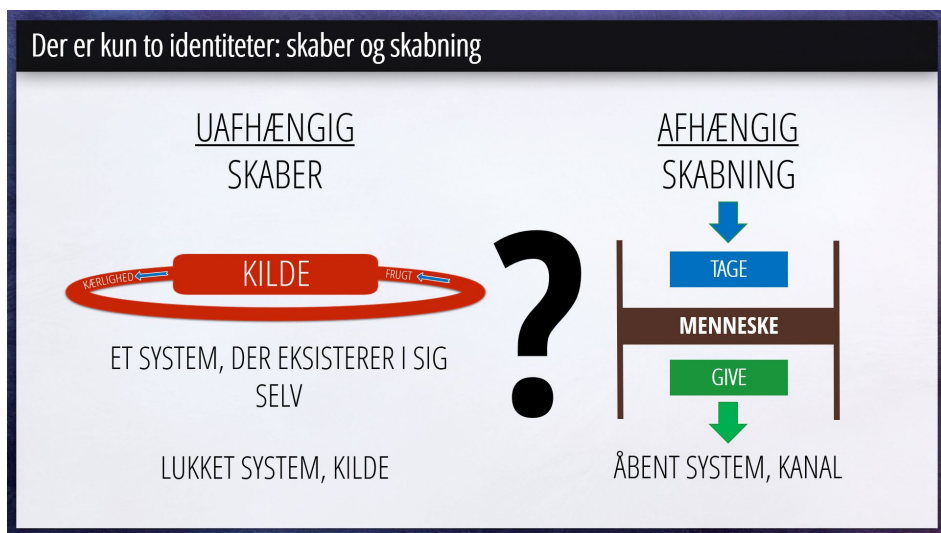
På grund af den fejl, der findes i ånden, tror folk, at de kan producere information, inklusive kærlighed. Næsten alle mine patienter svarer bekræftende på spørgsmålet om, hvorvidt de selv kan producere kærlighed som sådan. Hvis det var tilfældet, ville kærlighed ikke være et grundlæggende behov. Så ville alle have deres egen kilde i sig selv, hvor de kunne producere kærlighed og leve af den. Det faktum, at alle søger kærlighed og frem for alt ønsker at blive elsket af en anden viser, at de ikke har kærlighed i sig selv. Ifølge loven skal kærligheden først absorberes, bearbejdes og gives videre. I en kanal er der kun omsætning, men ingen produktion af grundelementer. En kanal giver altid kun noget videre, som den tidligere har optaget og bearbejdet. Mennesker kan ikke skabe noget nyt. Vi må forstå, at selv når vi bygger huse og fly, skaber vi ikke noget nyt, men sætter ting sammen af eksisterende materialer. Vores hjerner er udstyret med

mange ekstraordinære evner, men det er ikke muligt for os at skabe selv et enkelt grundelement ud af ingenting.

Menneskets falske overbevisning om, at det kan besidde eller endda producere noget, må komme fra en kilde. Dette udgangspunkt er dets identitet. Hvem er jeg? Ånden bruger identiteten til at bearbejde al information.

Der er kun to identiteter, som er fundamentalt mulige i vores verden. Enten er mennesket en skabning, dvs. en kanal, eller også er det en skaber, dvs. en kilde og dermed Gud. Så hvem tror den menneskelige ånd, at den er? Enten tror den: "Jeg er en skabning", eller også tror den: "Jeg er en skaber", dvs. en gud.

En skaber er et system, der eksisterer i sig selv. Han har ingen behov, fordi han er oprindelsen. Han er årsagen til alt og derved oprindelsen, fordi en oprindelse ikke har nogen årsag. I så fald ville den også være en virkning. Denne oprindelse er selvstændig og har ikke brug for at tage noget nogen steder fra. En skaber har ingen behov. Han forsyner hele sit skaberværk fra sig selv.

Derimod er en skabning pr. definition altid struktureret som en kanal. Den skal altid tage først for at kunne give. Det betyder, at enhver skabning uden undtagelse skal være struktureret som et åbent system og være absolut afhængig. Så på hvilken side kategoriserer vi os mennesker? Der er ingen tvivl om, at mennesket fungerer som en kanal og er et skabt væsen. På det fysiske plan er det noget, alle umiddelbart vil være enige i, men på det åndelige plan ser mennesket ikke sin fejl.

Den menneskelige ånd tror i sin vildfarelse, at den er en gud. Hver eneste patient, jeg taler med om dette, siger straks: "Doktor, sådan har jeg aldrig tænkt før!" Det er måske rigtigt nok, når det gælder bevidst tænkning. Jeg har dog måttet indse, at jeg kun har

”guder” som patienter i min praksis. Det er altid menneskets krav til sine medmennesker, der giver det problemer og dermed sygdom. Uden disse krav ville sindet være frit, og derfor ville kroppen også være fri for sygdom.

Som læge står jeg overfor den udfordring at skulle bevise over for patienten, at han inderst inde tror, at han er en gud - også selv om det kun sker ubevidst. Alle menneskelige problemer opstår, fordi vi hæver os selv over andre.

Der er klare beviser på, at mennesket tænker: ”Jeg er Gud”. Man kan forstå menneskets indre perspektiv ud fra dets adfærd. Der er udøvelse af magt over andre. Allerede i livmoderen begynder et menneske at udøve magt over andre. Den næste magtkamp begynder ved fødslen. Hvem er stærkest, mor eller barn? Magtudøvelsen stammer fra ideen om, at den ene skabning er hævet over den anden. Hvis jeg var på samme niveau som den anden, ville jeg ikke stræbe efter magt. Hvis den anden person ikke giver mig nogen gevinst eller ikke kan minimere mit tab, behøver jeg ikke udøve magt over vedkommende.

Du har måske hørt om det berømte eksperiment, hvor nogle studerende skulle være indsatte i et fængsel, og andre forsøgspersoner fik fuld magt over de indsatte som vagter. I løbet af kort tid blev normale mennesker til dyr. Forsøget måtte aflyses i utide efter et par dage, fordi vagterne begyndte at torturere og pine de indsatte uden nogen som helst grund¹¹. Enhver, der får magt, ændrer adfærd, misbruger før eller siden magten og vil ikke længere give den fra sig. Først når det lykkes at frigøre sig fra misforståelsen om en falsk identitet, vil man være i stand til at håndtere magten korrekt, når man er udstyret med autoritet.

Udøvelsen af magt over andre afslører dit indre perspektiv. Ingen kan lide selv at blive kontrolleret. Ikke desto mindre stræber mange mennesker efter kontrol over andre på flere forskellige måder. En person installerer et kamera i sin kones bil, så han er sikker på, at hun ikke er utro. Andre kontrollerer deres partners eller barns mobiltelefon. Alle vil selvfølgelig det gode, men det gode for sig selv.

Folk gør sig også til dommere og kan lide at dømme andres adfærd. Hvem er målestokken for deres bedømmelse? Kun dem selv, selvfølgelig.

Folk kræver forskellige former for tilbedelse. Mennesket mener, at han har ret til ros, tak, respekt eller anerkendelse fra sin modpart. Det er derfor, han forventer og kræver det.

Jeg havde en patient, der havde arrangeret en stor fest på en restaurant. Da han kom hjem og kiggede på den regning, han allerede havde betalt, opdagede han, at udlejerens havde taget godt 200 DM for lidt. Han ville være fair og tog resten af pengene med til udlejerens næste dag. Mens min patient var hos udlejerens og betalte ham pengene, nød han og hans kone en juice. Han gik ud fra, at han ikke behøvede at betale for juicen, da

¹¹ Banks, C. W., Haney, C., Jaffe, D., Zimbardo, P. (1971): The Stanford Prison Experiment: Et simulationsstudie af fængslets psykologi. Udført i august 1971 på Stanford University

han frivilligt havde givet udlejeren 200 DM. Da udlejeren krævede de 5,80 DM, reagerede patienten vredt og vendte ikke tilbage til pubben de næste 15 år. Så hvorfor havde min patient betalt de mange ekstra penge? Gjorde han det "for ingenting"? Hvorfor ville han have en belønning for sin venlighed? Hvis han ikke var en gud, ville udlejeren ikke skyldte ham noget for hans ærlighed, vel?

Bevis for at mennesket tænker: "Jeg er Gud"

1. MENNESKELIG ADFÆRD:

- ▶ UDØVER MAGT OVER ANDRE
 - DEN KONSTANTE KAMP MELLEM KØNNENE
- ▶ UDØVER KONTROL OVER ANDRE
- ▶ GØR SIG TIL DOMMER OVER ANDRE
 - JEG ER STANDARTEN
- ▶ KRÆVER TILBEDELSE
 - ROS, TAK, RESPEKT, ANERKENDELSE
- ▶ GIVER, FØR HAN TAGER

2 IDEOLOGIER:

- RELIGIONER: NÆSTEN ALLE LÆRER
- ATEIST, HUMANIST, KOMMUNIST
- VIDENSKAB: EVOLUTIONSTEORI

- TRO → DE ER GUDER, UDØVER MAGT
- TRO → DE ER ÅNDELIGT UAFHÆNGIGE
- TRO → AT VÆRE DET MEST HØJSTÅENDE VÆSEN

Det klareste bevis på, at mennesket tror, det er Gud, er, at det angiveligt giver, før det tager. Gud har ingen behov, han giver kun. Mennesket er en kanal, det må altid tage, før det giver. Hvis det sker omvendt, må han angiveligt være en gud, ellers ville han ikke handle på denne måde.

Et andet sted, hvor menneskets grundlæggende fejl kan ses, er i de forskellige ideologier, der er skrevet om i så mange bøger. Et eksempel er religioner. Alle mainstream-religioner underviser i en tro, hvor mennesker udøver magt eller tvang, hvilket derefter gør dem til guder. Ethvert system, der udøver tvang overfor mennesker ¹²og dikterer, hvad de skal eller ikke skal gøre, er baseret på den grundlæggende fejl.

Herudover har vi ateisters, humanisters og kommunisters verdenssyn. Alle disse filosofier har en vigtig ting til fælles - troen på, at mennesker er åndeligt uafhængige. Det betyder, at mennesker producerer deres egen kærlighed og deres egne åndelige behov. Deres fejl afsløres i nødens stund, når mennesker bryder sammen, fordi deres kone eller barn dør. Det viser, at de er alt andet end åndeligt uafhængige. Deres ideologi

¹² Derimod er en konsekvens ikke at sidestille med tvang, da den ikke tvinger folk til at ændre sig, men (kun) viser dem deres grænser og konsekvenserne af deres adfærd.

udspringer af en guds perspektiv, men hvis de var en gud, ville de være nødt til at være åndeligt uafhængige.

En stor del af videnskaben er også baseret på noget meget fejlagtigt i form af evolutionsteorien. Den danner grundlag for videnskabens tro på, at et højere væsen kan opstå fra et lavere væsen, så længe der er tid og ingredienser nok til, at det kan ske. Mennesket som det højeste væsen i dette tankesystem er så uundgåeligt en gud.

Løsrevet fra alle detaljer er der en fælles falsk rod for alle ideologier, religioner eller verdenssyn. I sidste ende er de alle bare grene og kviste på et enkelt træ. Roden er menneskets indre overbevisning: "Jeg er Gud". Mennesker opfører sig på nøjagtig samme måde. Hver enkelt anser sig selv for at være bedre, dygtigere eller klogere end den anden. Alle er i konkurrence med hinanden. Mennesker dømmes andre mennesker, de ønsker at kontrollere og undertrykke dem, selv til det punkt hvor der er tale om vold, krig og mord.

Situationen er ikke bedre inden for religionerne og heller ikke i kristendommen. Alle tænker på sig selv som en gud og opfører sig derefter. Man ser sig selv som højere end sin næste. Konsekvenserne er lige så slemme for ikke-religiøse mennesker. Mange krige er udkæmpet på grund af rent religiøse spørgsmål.

Menneskets ovennævnte adfærd og ideologier beviser, at det anser sig selv for at være mere end blot en skabning. Hvis det levede i sandheden om sig selv, ville de synlige kendsgerninger tale sit tydelige sprog, idet der ikke ville findes arrogance, herskesyge, konkurrence, magtkampe, tvang og vold.

Den eneste løsning på menneskets grundlæggende problem er at anerkende den rigtige identitet. Dette vil altid føre til overensstemmelse og fred. Hvis mennesker tænker: "Jeg er en skabning", så er der plads og rum til alle. Forskelligheder når det fx kommer til nationalitet, evner, hudfarve, størrelser, tøj, smag og opgaver ville ikke føre til spændinger, sammenligninger eller konflikter. Alle ville se sig selv som værende på lige fod med deres næste. Ingen ville hævde at være bedrevidende eller at kunne gøre noget bedre end den anden. Vi ville ikke være i konstant konkurrence med hinanden. Kun guder har brug for at måle og sammenligne sig med hinanden. Der ville ikke være magtkampe mellem skabninger, og ingen ville være nødt til at dømme de andre. Der ville heller ikke være noget behov for kontrol. Der ville ikke være vold, mord eller krig. Løsningen på alle problemer er derfor rigtigt at forstå: Hvem er jeg egentlig?

Hvis jeg lever i identiteten: "Jeg er en skabning", så opfylder jeg loven. Som skabning ved jeg, at jeg ikke kan producere noget og ikke har nogen ejendom. Før jeg giver, må jeg først tage noget. Det gælder både fysiske behov og kærlighed (som summen af åndelige behov). Hvis jeg ikke beholder noget for mig selv, men giver det videre, har jeg altid overskud, fordi mit overskud ligger i at give. Når vi har kærlige tanker om vores medmennesker, er vi tilfredse og har det godt!

Det er derfor, selverkendelse er så vigtig. Vi bedrager alle os selv på grund af en medfødt løgn om os selv. Denne løgn består af en falsk identitet. Vi tror, at vi er nogen, vi ikke er

og aldrig kan blive. Det begynder ved undfangelsen og fortsætter til døden. Oprindelsen til alle negative ting er selvbedrag og ophøjelsen af det ene over det andet. Det er sandt, at vi ikke kan undgå at blive født med denne løgn. Så snart vi ser og erkender fejlen, bør vi dog lede efter en løsning, så vi kan slippe af med den. Hvis vi beholder den, vil fejlen ødelægge os.

Menneskets problem befinder sig altså inden i det selv, ikke uden for det. Vi kan derfor ikke finde en løsning uden for os selv. Love, stats- og kirkeregler kan ikke løse problemet. Hvert menneske er sit eget individ og kan derfor kun løse sit problem inden i sig selv. Vanskeligheden ligger i at erkende, at man har et indre problem. Så længe man tager fejl og altid leder efter problemet uden for sig selv, vil man aldrig rigtig finde en løsning.

12. Hvem bærer tabet?

Tanken om at have lidt et personligt tab kan præge resten af ens liv. Jeg vil gerne beskrive dette ud fra nogle meget vanskelige tilfælde.

Case 9: I udlandet mødte jeg en ung kvinde i begyndelsen af 20'erne, som havde lidt af depression i 5 år og havde gentagne selvmordstanker. Generelt stammer selvmordstanker fra den falske identitet: "Jeg er Gud". Hvad var der sket? Fem år tidligere kontaktede en børnehaveven kvinden, som stadig var en pige på det tidspunkt. Han inviterede hende på café i byen. Han havde endda spurgt hendes forældre, om han måtte tage hende ud. Manden hentede hende i bil. Der var tre andre mænd i bilen. De stoppede undervejs, voldtog pigen og slog hende næsten ihjel. I sin dødsangst lykkedes det hende på en eller anden måde at flygte og bede om hjælp i den nærmeste landsby. Manden, som angiveligt ville hjælpe hende, tog hende med i sin bil, voldtog hende også og slog hende næsten ihjel.

Denne pige har oplevet to forfærdelige begivenheder lige efter hinanden. Er det, mændene gjorde mod hende, forkert? Det er det 100%, men hvad er årsagen til, at hun lider så meget psykisk efter 5 år? Er det stadig begivenheden, eller er det bearbejdningen af den?

Er det traumer, vi ikke kan gøre for, der gør livet svært for os? Eller er det, hvad vi tænker om traumat? Overraskende nok har mange voldtægts ofre en måde at tænke på, som er uforståelig set udefra. Den unge kvinde følte anger over, at disse forfærdelige ting var sket for hende. "Du satte dig ikke ind i bilen for at blive voldtaget," indskød jeg. Kvinden var uenig: "Nej, jeg kunne have forhindret det!" Hendes selvbefredelse, tanken om, at hun kunne have forhindret det, kommer fra tanken: "Jeg er Gud" eller "Jeg ved på forhånd, hvad der vil ske". Ingen ved, hvad der vil ske i fremtiden. Kvinden var dog fast overbevist om, at hun havde gjort noget forkert og derfor var blevet voldtaget.

Denne sag viser menneskets frygtelige fejlagtige tankeproces. Det er svært at vise patienterne deres fejl, når de er dybt overbeviste om, at de har ret. Ikke desto mindre er der heldigvis gode argumenter, der kan hjælpe med at afsløre fejlen. Så jeg spurgte kvinden: "Hvad gør det ved dig, at du bebrejder dig selv?" Hendes svar var: "Tanken gør mig ikke noget godt."

På dette punkt havde kvinden helt sikkert ret. Prøv selv at mærke efter, hvordan du har det, når du har tanker om skyld. Kroppen reagerer med det samme og signalerer tydeligt: Dette er en ufri og usand tanke. Dette var det første bevis på, at kvinden bearbejdede hændelsen forkert. Det andet bevis var hendes depression, forvirringen i hendes kropslige processer. Hendes lidelse beviste, at hendes dømmekraft, dvs. hendes tanker, var forkerte og ikke kunne være sande.

Kvinden er ikke ansvarlig for lovovertrædelsen. Hun bør gøre alt for at undgå at bruge denne handling mod sig selv og ødelægge sig selv som følge heraf. For at gøre dette må hun have en løsning på sit problem.

Case 10: En ældre patient havde haft en slem hoste i næsten to år. Hosten ville ikke gå væk, hverken ved vejtrækningsøvelser eller medicin. Jeg kunne allerede høre hosten fra venteværelset. Desuden havde hun lidt af kræft i underlivet i 20 år, hvilket havde ført til en inkontinent blære i 10 år. Patienten skulle tømme sin blære hvert 30. minut. Kombinationen af hoste og inkontinens var meget belastende for hende og problemet kunne ikke løses selv efter flere operationer.

Patientens historie var som følger: Hendes mor havde aldrig rost hende. I hendes barndom og ungdom havde moren kun udnyttet hende og favoriseret hendes brødre. Hendes mor var død for 20 år siden. Det var derfor ikke længere muligt for patienten at kompensere for denne mangel på nogen måde. Nu, selv som næsten 80-årig, led hun stadig meget under, at hendes mor ikke havde rost hende. Hun havde sin mor på en liste over skyldnere.

Hvad skulle der til, for at hun kunne få det bedre? Hun skulle erkende, at hendes mor ikke skylder hende nogen ros. Det kan umiddelbart lyde meget hårdt, men hun skulle være mere end et barn, nemlig Gud, hvis hendes mor *skulle* rose hende. Idet jeg rådgav hende om menneskets funktion og naturens lov, forklarede jeg hende: "For at blive rask må du elske din mor og dermed befri hende for skyld. Tanken om, at din mor kun har udnyttet dig, er stressende, og din krop beviser det tydeligt."

For di patienten var en troende kvinde, rådede jeg hende til at bede Gud om at hjælpe hende med at ændre sit syn på moren, så hun kunne elske hende. Efter tre uger kom patienten tilbage til klinikken. Selv om hun sad længere tid i venteværelset, hørte jeg hende ikke hoste. Da hun kom ind i behandlingsrummet, erklærede hun glædestrålende: "Jeg har ikke hostet, siden jeg så dig sidst, og min blære fungerer perfekt igen." Hun havde udtrykt ønsket om kærlighed til sin mor over for Gud under sin aftenbøn, og det havde resulteret i, at hun var blevet rask.

Vores ånd er ansvarlig for, hvad der sker i vores krop. Ånden skaber problemer i kroppen, fordi den tror, at andre skylder den noget, som den absolut har brug for.

Case 11: En kvindelig patient på omkring 60 år havde fremskreden kræft. Hendes livshistorie var alt andet end behagelig. Da hun var tre år gammel, blev hun udstødt af sin mor og givet væk. Som 13-årig blev hun voldtaget af sin venindes bror. Senere giftede hun sig uden at vide det med en pædofil mand, som misbrugte deres børn. Da hun fandt ud af det, blev hun skilt fra ham, men skaden forblev i hendes ånd som et personligt tab. Der gik otte år efter skilsmissen, før hun blev syg.

Lad os sætte os i denne kvindes sted. Hun er blevet krænket mange gange. Det startede i hendes tidlige barndom. Kan de, der har gjort hende uret, gøre det godt igen? Nej, den uretfærdighed, hun har oplevet, kan ikke ændres, men hendes retfærdighedssans kræver det. Hun kan ikke slukke for sit ønske om retfærdighed. Derfor ødelægger hun sig selv på grund af sin manglende evne til at tilfredsstille sin retfærdighedssans.

Uanset hvad indholdet af en tanke måtte være, udspringer alle tanker af enten sandheden eller løgner om en selv. Der er ikke noget midt imellem, ikke engang et neutralt område. Det er altid kun den ene løgn om os selv, der er det egentlige problem. Da alt dette foregår i underbevidstheden i et meget hurtigt tempo, er vi nødt til at sætte spørgsmålstejn ved vores måde at bearbejde tabshændelser på.

Vi vil derfor se på de grundlæggende forskelle mellem de to identiteter ”Jeg er Gud” og ”Jeg er en skabning”.

Afhængighed: Hvis jeg er en gud, er jeg *uafhængig*, fordi jeg kan producere de informationer, jeg har brug for.

Hvis jeg er en skabning, så er min ånd en kanal, og jeg er automatisk åndeligt *afhængig* af min skaber.

Ejerskab: Hvis jeg er en Gud, tilhører *alt* mig.

Som skabning kan *intet* tilhøre mig.

Autonomi: Hvis jeg er en gud, gør jeg alt fra og ud af mig selv.

Som skabning kan jeg ikke gøre noget af mig selv. Jeg giver kun, hvad jeg har taget først.

Referencepunkt: Hvis jeg er en gud, drejer *alt sig* om mig.

Hvis jeg er en skabning, er der intet, der drejer sig om mig.

I slutningen af tankeprocessen er der altid kun kategorisering af gevinst eller tab. Et personligt tab kan ikke accepteres. Derfor står spørgsmålet tilbage: Findes det personlige tab virkelig, eller er det en illusion? Baseret på den destruktive effekt på kroppen hos den person, der tænker tanken om tab, sindets håbløshed og naturens lov, må personligt tab afsløres og forstås som en illusion.

Hvem er blevet krænket?

SANDHEDEN

SKABNING

- ▶ ÅNDELIGT AFHÆNGIG
- ▶ INTET ER MIT
- ▶ JEG GØR IKKE NOGET UD AF MIG SELV
- ▶ INTET DREJER SIG OM MIG

SKABEREN HAR TABET
JEG HAR IKKE LIDT SKADE
JEG ER IKKE ET OFFER

IDENTITET

TAB AF ÆGTEFÆLLE
TAB AF VENNER
TAB AF FORÆLDRE
TAB AF BØRN
TAB PÅ GRUND AF SEKSUEL VOLD
TAB AF ENHVER ART

HVEM BÆRER TABET?

LØGNEN

JEG ER GUD

- ▶ ÅNDELIGT AFHÆNGIG
- ▶ ALT ER MIT
- ▶ JEG GØR ALT UD AF MIG SELV
- ▶ ALT DREJER SIG OM MIG

JEG HAR TABET
TAB ER PERSONLIGT
JEG ER OFFERET

Hvis nogen ikke er i stand til at bearbejde den uretfærdighed, de har oplevet, ud fra en skabnings perspektiv, forbliver de fanget i den resten af deres liv og må lide under sygdom og fysisk smerte. Jeg har talt med nogle mennesker, som stadig lider efter 40, 50 eller 60 år, hele deres liv, fordi der skete noget slemt i deres barndom. Vi har ikke noget valg. Vi er nødt til at beregne og evaluere alt, hvad vi oplever. Vi er nødt til at tænke det igennem, og vi kan ikke undgå, skjule eller udelade denne efterfølgende tænkning. Tankerne kan dog være frie, hvis jeg ved, hvilket perspektiv jeg tænker ud fra. Den, der indtager skabningens perspektiv, hvilket er sandheden om os selv, bliver fri og rask afhængigt af sygdommens sværhedsgrad.

13. Et kig på naturen – Hvilken rolle spiller bakterier i forhold til sygdom?

Jeg ser ofte øreinfektioner hos mine patienter. Der er en bakterie, som findes i mange betændte ører. Denne bakterie formerer sig, fordi der vokser granulater (såkaldt "vildt" kød uden hud) på trommehinden eller i øregangen. Så længe bakterien finder de næringsstoffer, den har brug for, kan den formere sig og danne sit produkt.

Hvor skal behandlingen påbegyndes? Skal vi bekæmpe bakterien eller håndtere inflammationen? Inden for medicin har vi begge tilgange. I de fleste tilfælde kombineres et antibiotikum med et kortikosteroid for at reducere begge dele på samme tid. Hvis årsagen til betændelsen ikke fjernes, virker disse lægemidler kun midlertidigt og nogle gange slet ikke.

Jeg har haft mulighed for at observere, hvordan det fungerer i mange tilfælde.

Case 12: En 60-årig patient kom for at få behandlet en alvorlig betændelse i højre trommehinde. Jeg brugte den sædvanlige medicin for at få den inflammatoriske proces til at gå i stå. Betændelsestilstanden blev ikke bedre, men værre under behandlingen. Jeg talte derfor med manden om hans livssituation. Han var i en alvorlig konflikt, som først skulle afgøres i retten om tre uger. Intet hjalp ham, før retsmødet var overstået. Så forsvandt betændelsen under den anvendte terapi, og bakterien formerede sig ikke længere (bakterier kan ikke dræbes, men kun reduceres. De forbliver altid til stede i en inaktiv form). Hvad gjorde patienten rask, terapien eller ændringen i hans tanker?

Bakterier kan kun producere noget, hvis de har mad, og kroppen skal give dem denne mad. Derfor er bakterier også en effekt af inflammation og ikke dens årsag. En bakterieinfektion kan også forårsage skade gennem de toksiner, den producerer, men altid som en anden instans og ikke årsagen.

En patologisk vækst af bakterier indledes derfor altid med betændelse i kroppen, både når det gælder bakterier og svampe. Jeg kan derfor bruge et antibiotikum, hvis de giftstoffer, som bakterien producerer, er skadelige for kroppen. Den kurerer dog ikke betændelsen, fordi den ikke bekæmper årsagen. Jeg er nødt til at forklare patienten, hvor hans sygdom kommer fra. Så snart betændelsen forsvinder, forsvinder bakteriens aktivitet også.

Bakterier er kun i stand til at vokse, hvor kroppen giver dem plads og næring. Bakterier kan aktiveres når som helst. Det er kun værten, der bestemmer, hvornår den skal give bakterien mad, og hvornår den ikke skal. Dette er den eneste måde, hvorpå en virus kan produceres af kroppen og bruges som en inflammatorisk faktor.

Case 13: En patient på omkring 60 år kom til klinikken med ensidig helvedesild på højre side. Ved helvedesild dannes der blærer i huden langs nerven. Før disse blærer opstår, har man smerter i cirka tre dage uden at se noget. Når blæerne

dukker op, får vi at vide, at det er en virus. Hvor kommer denne virus fra, og hvem producerer den? Hvorfor og hvorfor kun i den ene side af kroppen? Hvem kontrollerer lokaliseringen?

Jeg talte med patienten om de to sider af kroppen, de indbyrdes forbundne hjernehalvdele og arven fra vores far og mor. Hvor der er utilfredshed og konflikt i forholdet, manifesterer sygdommen sig også. Det er ofte svært for patienterne at forstå, når jeg forklarer dem, at sygdommen kommer fra deres tanker. I øvrigt anerkender den konventionelle medicin også stress som en udløsende faktor for helvedesild. Jeg ved fra mine konsultationer, at den side af kroppen, der har den dominerende hånd, er den side af kroppen, der er påvirket af forholdet til moderen eller partneren. Jeg forklarede derfor kvinden, at hendes sygdom blev udløst af tanker i venstre side af hjernen, og at det måtte have været noget negativt. Det må have været et personligt tab, noget hun ikke var enig i, som forårsagede skaden på kroppen. Kroppen kan ikke lyve.

Hun fortalte mig om den ferie, hun lige havde været på, at alt havde været fint, og at der ikke havde været nogen skændier. Hendes mor var død for fem år siden. Da jeg spurgte til datoen for hendes død, faldt den sammen med ferien, og de første blærer dukkede op dagen efter. Patienten beskrev derefter, at hun havde husket sin mor på ferien og havde sørget over hende.

Sorg er en smertefuld og farlig tanke, fordi den gør dig syg. Sorgen viser, at du stadig vil have noget fra den anden person, som er død og ikke er der længere. Hvis du kun tænkte på den afdøde person uden at betragte det som et stort tab for dig, ville din krop ikke producere en virus på din ånds befaling. I virkeligheden har alle ondt af sig selv, fordi de ikke længere har deres mor eller en anden person. Det er derfor, folk har det dårligt og ser sig selv som ofre for deres kæres død. Denne form for tænkning forhindrer folk i at bearbejde begivenheden ordentligt og fører til sygdom. Om der er mikroorganismer eller ej, spiller ingen rolle i forhold til, hvorvidt den forkerte tankegang er den egentlige årsag. Det spiller helt sikkert en rolle i behandlingen, men ikke i fjernelsen af årsagen.

Der er grundlæggende forhold i naturen, som ikke kan ændres. Ifølge disse bestemmer en makroorganisme altid en mikroorganisme. Dette er en definitiv sandhed, men vi informeres om og undervises i det modsatte. Derfor bør naturen med dens indlysende processer tages som standard og ikke udsagn fra såkaldte eksperter. Bakterier, der lever af forrådnelse, er fx altid til stede overalt. Det skyldes naturligvis ikke bakterierne, når et æble, mens det stadig er på træet eller efter høst, rådner, og bakterierne efterfølgende "fordøjer" det.

Højere organismer dominerer altid lavere livsformer. Hvis det var anderledes, ville der ikke være nogle højere organismer og derfor heller ikke nogle mennesker. Vi har flere bakterier i vores tarme og på vores hud end celler i hele vores krop. Antalmæssigt burde de nemt kunne "spise os op." Det kan de naturligvis ikke, og det gør de heller ikke, fordi de lever sammen med os.

For at opsummere: Bakterier, hvad enten det er vira, bakterier eller svampe, kan ikke være den egentlige årsag til vores sygdomme. Ånden, som er hævet over materien,

bestemmer over kroppen, også over bakteriernes indflydelse. Der er derfor afgørende, at vi har en præcis forståelse af menneskekroppens struktur og funktion og dens behov.

14. Menneskets afhængighed af en kilde til kærlighed

Fordi mennesket i sin ånd fejlagtigt tror, det er en gud, anser det sig selv for at være et uafhængigt væsen. Det er derfor ikke let at hjælpe en person, der anser sig selv for at være uafhængig af en kilde til kærlighed (også i betydningen en kilde til information), med at forstå deres afhængighed. Ikke desto mindre kan ingen benægte, at enhver proces i en person begynder med modtagelse af information. Uanset hvordan den modtages, om det er ved at se, høre, lugte, smage eller føle, skal informationen igennem en evalueringsproces, før den kan tages ind. Vi har allerede set en model, der viser, hvordan det fungerer. Nu vil vi gå yderligere i detaljer med denne proces.

En lille dreng i Canada sagde til sin mor efter et foredrag, jeg havde holdt om menneskets ånd: "Mor, ved du godt, at du ikke kan tvinge min ånd til at øve klaver nu?" Børn er fantastiske væsener. De har ofte en god intuitiv forståelse af sammenhænge. Han ved, at hans mor ikke kan tvinge ham. Hvorfor øver drengen sig så alligevel på klaveret, hvis hans mor insisterer? Fordi hans ånd er afhængig af moren. En ånd handler altid egenhændigt, men aldrig uafhængigt. Den skal have opfyldt sine åndelige behov fra en kilde. Da drengen gør moren til sin kilde, adlyder han, selvom han ikke har lyst.

Et yderligere bevis på åndens afhængighed er det faktum, at den via belønning eller trusler om straf kan bringes til at gøre noget, den ellers ikke ville gøre af sig selv. Jeg ser det ofte i min praksis. Barnet sidder der og vil ikke åbne munden, selvom moren trygler det: "Vær sød at åbne munden!" Barnet presser som regel munden endnu mere sammen. Hvis så moren lover at købe yndlingsisen bagefter, åbner munden sig, fordi barnets ånd er indforstået med belønningen.

Der kommer dog et punkt, hvor barnets ånd ikke længere stiller sig tilfreds med morens tilbud, og så virker hverken trusler eller løfter længere. Barnet gør, hvad det vil, uden at tage hensyn til moren.

Vi har allerede fundet ud af tre afgørende ting om ånden:

1. En ånd er et lukket system og kan ikke kontrolleres udefra. En ånd kan påvirkes udefra, men den bestemmer udelukkende selv, om den vil acceptere denne påvirkning eller ej.
2. En ånd kan kun kontrollere sig selv, og det gør den indefra.
3. En ånd er altid aktiv og altså aldrig passiv.

Fordi ånden styres af behov, skal den information, der tilbydes udefra, opfylde dens behov, dvs. informationen skal vurderes som værende sand, hvis den skal tages ind. Ånden kan kun tage sandhed ind eller noget, den opfatter som værende sandt. Den skal derfor kontrollere hver eneste information, før den tages ind.

Hvordan og med hvad tester ånden information for at se, om den er sand og opfylder dens behov? For at vurdere information, må der anvendes en målestok, som den opvejes imod. Denne målestok kan være objektiv, dvs. absolut og sikker, eller den kan være subjektiv og derved usikker. Under alle omstændigheder spiller den målestok, der

benyttes til opvejning, en afgørende rolle. Vi har allerede set på forskellene mellem objektive og subjektive standarder i kapitel 2.

Hvis testen viser, at informationen er sand, tror man på den. Dette skaber en forbindelse mellem det at *tro* og det at *tage*. Da ingen information opstår af sig selv, stoler sindet samtidig på kilden til informationen. For at en ånd, hvilket altid skal forstås som en person, kan have tillid, skal kilden, som den tager fra, også have en ånd. Det betyder, at det kun kan dreje sig om andre mennesker eller endda dyr. Kærlighed kan ikke hentes hos et træ eller et kemisk element. Du tror på informationen og stoler derved på personen. Hvis du lytter til en ekspert i et emne og er enig med ham, så stoler du på denne ekspert og tror på hans informationer. Om det er klogt i det enkelte tilfælde, er et andet spørgsmål.

Når informationen er taget ind, foregår resten af processen i en hurtig og reguleret rækkefølge. Åndens beslutning udløser en elektrisk strøm i hjernebarken, som kanaliseres præcist ud i kroppen. Kroppen må reagere i overensstemmelse hermed. Den skal selvfølgelig også beslutte, hvor meget og hvilken mad den skal spise osv. Ånden skal opfylde kroppens behov. Hvis ånden ikke gør det og beslutter at tilsidesætte kroppens behov, vil kroppen dø inden for en overskuelig fremtid.

Kun ved udgangen kan mennesket opfylde formålet med sin skabelse. Med den rette identitet ville mennesket være et frit væsen. Selv om det ville forblive afhængigt, ville det altid være frit. Ved indgangen, i identiteten, findes løggen: "Jeg er Gud." Denne løgn følger os gennem hele livet, hvis vi ikke opdager og fjerner den. Denne løgn om os selv overbeviser os om, at vi er kilden til kærlighed. Dette gør at båndet til kærlighedens sande kilde bliver brudt, og vi kan ikke længere forbinde os til den igen. Loven om afhængighed glider ud af vores bevidsthed, selvom den selvfølgelig stadig gælder. Vi tror så, at vores ånd ikke længere har brug for information, og i den henseende lever vi af ingenting. Dette er det store bedrag, som ethvert menneske fødes ind i.

Menneskets liv viser tydeligt, at det ikke kan være uafhængigt. Det er altid afhængigt ved indgangen. Kun ved udgangen er mennesket uafhængigt. Hvad jeg gør med den kærlighed, jeg har modtaget, er helt op til mig. Jeg kan aldrig gøre noget forkert af kærlighed. Når jeg har spist mig mæt, er jeg fri til at beslutte, hvad jeg vil gøre med den energi, jeg har taget ind. På den anden side har jeg ikke frihed til at spise, hvad jeg vil. Det er ikke gavnligt, hvis jeg spiser noget, der ikke kan give mig energi. Det er ikke vores valg, "hvad" og "hvorfra" vi tager. Dette område ligger ikke inden for skabningens beslutningsråderrum eller frie vilje. Vores behov er alle fastlagte. Vi har frihed til at beslutte, hvad vi gør med de ressourcer, vi har taget ind for at opfylde vores behov.

Hvor mange ting kan man gøre ud af kærlighed? Uendeligt meget. Et menneske har mange flere muligheder end en død computer, som dog ved hjælp af strøm og dens programmer kan producere et meget differentieret output. Vi er altså frie ved udgangen.

Den vigtigste erkendelse, vi skal nå frem til, er svaret på spørgsmålet: "Hvem er jeg?" Uden at have et valg eller et ansvar er jeg fanget i en fejl fra fødslen. Jeg tror ubevidst,

at jeg er en, jeg ikke kan være. Vi må først blive bevidste om denne falske identitet, så der kan ske en forandring, og vi kan komme ud af løgnen.

Jeg er personligt træt af at tro på en løgn, der bedrager mig og gør mit liv besværligt. Det virkelige problem er ikke mine medmennesker eller mine omgivelser. Der er helt sikkert forhold, som ikke er optimale, men jeg kan kun gøre noget for dem omkring mig, hvis jeg er en kanal og ikke længere stræber efter egen vinding og lever i sandheden. Når der er fred i hjertet, er der ingen konflikt eller destruktiv adfærd. Denne tilstand kan dog aldrig opnås ved hjælp af love eller foranstaltninger. Menneskets problem findes indeni det selv. Hvordan ville en perfekt verden se ud efter bare to uger, hvis vi alle pludselig blev sat ind i den i vores bedragede tilstand?

Når jeg ændrer mig indefra og vender tilbage til sandheden og naturens lov, gør jeg godt for alt omkring mig. Uforandret er jeg nødt til at tvinge min familie og mine medmennesker til at gøre det gode, fordi det gode kommer fra mig. Vi må derfor slå fast: Vi må først ændre noget indeni os selv. Derefter kan vi gå ud og sige, hvad vi mener, og hvad der er rigtigt. Det er sådan, vi kan øve indflydelse for det gode. Selv om andre ikke tager vores gode indflydelse til sig, har vi i det mindste opfyldt formålet med, at vi blev skabt.

Som beskrevet er der kun to identiteter: Skaber eller skabning. Skaberen er et selveksisterende og selvstændigt system. Samtidig er Skaberen uafhængig og kilden til det skabte. Jeg kan godt lide at symbolisere Skaberen som en cyklus. Enhver skabning, inklusivt mennesket, er underlagt loven om at *tage for at give*. Dette gør skabningen til en kanal, et åbent system, der er afhængigt. Hvem af disse kom først? ¹³Det er klart, at det udelukkende er Skaberen, der kan være årsag, og skabningen kan kun være en virkning.

”Kærlighed” er her blevet anvendt flere gange som et begreb, der indbefatter alle de åndelige behov. Hvordan kan kærlighed defineres? Når alt kommer til alt, har mennesker først og fremmest brug for kærlighed for at kunne fungere. Kærlighed er selvfølgelig noget subjektivt, og hver enkelt vil have en individuel forklaring på spørgsmålet om kærlighed. Samtidig svarer alle mennesker i sidste ende bekræftende på spørgsmålet om, hvorvidt de har brug for kærlighed. Kan vi selv vælge, om vi har brug for kærlighed og for at blive elsket? Nej. Vores ånd fungerer udelukkende ved kærlighed. Kærlighed omfatter alle åndelige behov som frihed, retfærdighed, harmoni, anerkendelse, tryghed og meget mere. Alle disse behov er uforanderlige. Vi mennesker er blevet skabt med dem.

¹³ Du kender sikkert det populære spørgsmål: Hvad kom først? Hønen eller ægget? Dette spørgsmål er ikke uvæsentligt. Svaret kan kun være, at hønen og hanen blev skabt af Gud før ægget. Høns kan lægge deres æg uden en hane, men de vil aldrig producere en kylling. De betingelser, der skal opfyldes, for at livet kan reproducere sig, er mangfoldige og ikke endimensionelle.

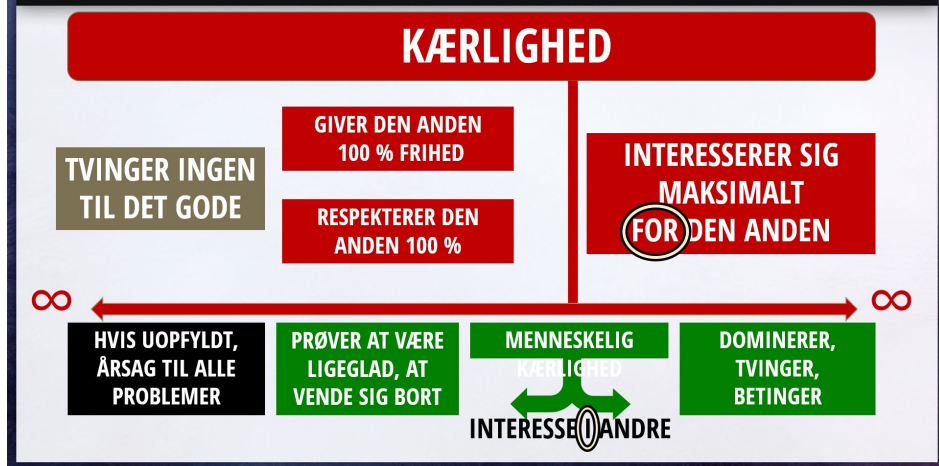
Jeg som person har et stort behov for harmoni, og derfor bestræber jeg mig på at gøre alle tilfredse. Jeg føler mig godt tilpas i en atmosfære, hvor alle er "søde ved hinanden." Hvad sker der med mit behov for harmoni, når tingene ikke er sådan? Mine forældre blev skilt, da jeg var 8 år gammel. En uge senere fik jeg hepatitis B, en virusinfektion. Kan du tænke dig til, hvad årsagen var? Ingen er i tvivl om, at det skader børnene, når forældrene bliver skilt. Spørgsmålet er, hvordan en virus kommer ind i leveren? Hvorfor sker der noget fysisk, når der er et åndeligt problem? Det er, fordi barnet er afhængigt af sine forældres kærlighed.

Valgte jeg at blive syg dengang? Jeg kunne hverken vælge eller fravælge min familie. I en alder af 8 år var jeg allerede i gang med at tænke familieplanlægning, og jeg drømte om at blive gift. Jeg var altid opmærksom på pigerne. Jeg søgte harmoni og kærlighed hos dem. Jeg blev gift tidligt, fordi jeg måtte have harmoni. Enhver mand har sin egen idé om, hvilken kvinde han vil have. Disse idéer blev dog aldrig til virkelighed.

At vi har brug for harmoni og retfærdighed osv. er ikke et valg. Det er fastlagt i vores ånd. Enten bliver disse behov opfyldt, eller også bliver vi ulykkelige og syge. Baseret på kroppen har jeg fundet en definition af kærlighed. Hvis der er "mangel på kærlighed", bliver kroppen syg. Hvad gør kærlighed ved kroppen? Den form for kærlighed, jeg har defineret, bevirker, at kroppen ikke længere kan blive syg. Når ånden tager denne kærlighed ind og udøver den, får hjernebølgerne kroppen til at fungere, som den skal. Det er ikke kun behovet for kærlighed, der bestemmes, men også effekten af den elektriske strøm, som ånden jævnfør billedet med klaverspilleren påvirker tangenterne med, så hele kroppen styres korrekt. Mennesket kan ikke vælge, hvad det har brug for. Valget består i, hvordan det bruger, hvad det tidligere har taget ind.

Så hvad er kærlighed? Min definition forbinder dimensionerne *interesse* og *frihed*. Begge har som sådan ingen begrænsning og er derfor uendelige. Hvis vi praktiserer kærlighed i denne form, er vi frie væsener, som ingen længere kan skade. Kærlighed er løsningen på alle menneskelige problemer. Kærlighed er at interessere sig maksimalt for den anden person. Hvorfor er interesse vigtigt i forhold til kærlighed?

Definitionen af kærlighed

Kærlighed må interessere sig maksimalt for den anden person. Menneskelig kærlighed kan også vise interesse i den anden person. Det er dog interesse *i den anden person*, ikke *for* den anden. Enhver mor elsker sit barn, men ønsker hun at modtage noget fra sit barn, eller ønsker hun ingenting? Vi ved, at mødre vil ofre livet for deres børn, fordi de er knyttet til dem. Når børnene ikke gør, hvad der forventes af dem, griber mødre dog ofte ind. Langt de fleste af mine patienter siger, at de har eller har haft en dominerende mor. Mødre er i stand til at tvinge eller konditionere deres børn. Ingen mennesker bryder sig om at blive behandlet på denne måde.

Et menneske kan have en enorm interesse i en anden til egen fordel, det har trods alt brug for dennes kærlighed. Derfor kan det ikke give slip på den anden. Kærlighed er først rigtig kærlighed, når den interesserer sig *for den anden*. Dette er kun muligt, hvis kærligheden giver den anden person 100% frihed og respekterer denne 100%.

Ville det være rart at leve sammen med en, der elsker på denne måde? En, der er parat til at give sit liv for mig, men samtidig giver frihed til, at jeg kan gøre, hvad jeg vil? Det ville være et perfekt forhold. Hvad mener du er sværest, at interessere sig maksimalt for nogen eller at give fuldstændig frihed? Når den menneskelige kærlighed ikke længere tvinger og stiller betingelser, forsøger den at være ligeglad og vender sig bort udadtil. Indadtil fortsætter ønsket om at dominere den anden person dog som regel. Ægte kærlighed tvinger derimod aldrig den anden til at gøre det gode.

Hvorfor tvinger mennesker andre til at gøre det gode? Handler det virkelig om andres sikkerhed eller velbefindende, eller handler det i virkeligheden om egne mål og sikkerhed? En regel eller regulering begrundes ofte med den enkeltes ansvar over for fællesskabet og kærlighed til andre. Definitionen på kærlighed viser, at enhver, der

anvender tvang og magt, er uden for sandheden. Ægte kærlighed tilskynder ikke til nogen form for adfærd, den betinger ikke. Betingelse er manipulation.

Fra mine patienter har jeg fundet ud af, at alle deres problemer og sygdomme konsekvent udspringer af det faktum, at de ikke kan give frihed. Langt de fleste mennesker kan ikke give frihed, så snart tingene ikke udvikler sig i overensstemmelse med deres ideer.

Jeg har været gift i næsten 40 år nu, og jeg øver mig stadig i at give min kone frihed. Hvis jeg giver fuldstændig frihed til andre, hvor meget frihed har jeg så selv? Fuld frihed. Hvis jeg nægter andre frihed og fx forsøger at kontrollere dem, bliver jeg syg og får smerter.

Kærligheden gør os helt frie, hvis vi praktiserer den på den rigtige måde. Du får frihed, når du giver frihed. Hvis du ikke kan give den, har du den heller ikke. Så er du afhængig af den person, der nægter dig frihed og dermed kærlighed. Derfor vil jeg altid være uafhængig af mennesker, som jeg elsker på den rigtige måde. Det er betingelsen. Hvis du elsker på en menneskelig måde, vil du så virkelig tillade, at den anden person gør noget forkert, fx spilder penge? Hvorvidt kærlighed er ægte eller ej kan testes på spørgsmålet om frihed. Hvor der ikke er frihed, er der afhængighed af den anden person, idet jeg tydeligvis vil have noget fra dem. Kærlighed, der har maksimal interesse og samtidig giver den anden person frihed, beviser følgende: Den, der producerer og giver en sådan kærlighed, må være uafhængig. Kun én person er dog virkelig uafhængig, nemlig Gud, Skaberen.

Fordi Gud alene er uafhængig, kan han stille sin kærlighed til rådighed for alle skabninger uden begrænsning. Alle kan udøve den ved først at tage imod kærligheden og derefter give den videre. Mennesker kan frit beslutte, hvor de giver kærligheden, men brugen af den er i sig selv en betingelse for deres eget liv.

Spiser du frivilligt, eller er du tvunget til det? Jeg nyder selv at spise, og jeg formoder, at langt de fleste mennesker også gør det. Normalt tænker man ikke: Åh, hvor ærgerligt, at jeg skal spise igen! På samme måde er kærlighed noget, jeg med glæde tager ind og må omsætte, fordi jeg er en skabning. Kærlighed er også det element, der giver styrke til hele mit liv. Jeg kan kun finde denne form for kærlighed ét sted – hos Gud, Skaberen.

Uanset hvad vores syn på Gud måtte være, så kan der kun være én Gud, én enkelt kilde til kærlighed. Universets grundlæggende lov ville ikke længere være gyldig, hvis der var mere end én kilde. Gud er kun én, og da han er ånd, må han nødvendigvis være en person.

15. Arv og opdragelse – hvad er vores børn afhængige af?

Jeg har lært meget af også at undersøge og rådgive mange børn. Hvorfor har børn næser, der løber? Hvorfor får de nervøse tics?

Case 14: En familie kom til mig med deres 10-årige datter, fordi hun i fire år havde haft en meget mærkbar rømmen i halsen. Hverken fjernelse af polypper, psykologisk rådgivning eller alternative metoder havde hjulpet. Barnet gik nu i 3. klasse og rømmede sig hvert andet eller tredje minut. Klassekammeraterne grinede af det.

Når det gælder nervøse tics, er årsagen en specifik mangel på kærlighed, nemlig mangel på tryghed. Et barn har brug for 100% tryghed. Hvor får barnet denne tryghed fra? Fra forældrene. Efter, at jeg havde haft en intensiv samtale med forældrene, holdt hun få dage senere op med at rømme sig. Hvordan kunne det lade sig gøre? Sagen er den, at sygdomme ikke er andet end tegn på, at noget andet er galt. Da barnets ånd opfattede, at signalet om mangel på tryghed var blevet modtaget, og ånden vurderede problemet som løst, kunne pigen holde op med at rømme sig, og sygdommen forsvandt.

Hvordan fungerer et barn? Først lidt om dets udvikling: Barnet er skabt af to kønsceller. Den ene kommer fra moren og den anden fra faren. Disse celler mødes i et hulrum, æggelederen. I virkeligheden sker det ikke *i* moderens krop, men *på* den. De to kønsceller med et halvt sæt kromosomer smelter sammen. Da cellerne ikke kan gøre noget af sig selv, må der også være en ånd forbundet med dem, selv om denne ånd ikke kan ses. Halvdelen af barnet skabes ud fra morens genetiske information og den anden halvdel ud fra farens. Det gælder på et fysisk plan for cellerne og på et åndeligt plan for barnets ånd. Barnets ånd er dannet halvt af farens ånd og halvt af morens ånd.

Den sammensmeltede celle begynder at vokse, dele sig og bevæge sig ind i livmoderen. Hvem knytter sig til hvem? Ifølge naturens lov er det altid den, der har brug for noget, der knytter sig til den anden. Derfor er det barnet, der udvikler sig, som knytter sig til moren. Via navlestrengen og moderkagen, som er dele af barnets krop, knytter barnet sig til morens livmor for at ernære sig, dvs. for at *tage*. Den fysiske navlestreng har med kemien at gøre, næringen. Barnet er 100% afhængig af morens krop. Har det mulighed for at vælge kroppen? Nej, selvfølgelig har den ikke et valg. Hvad med moren? Er moren uafhængig, eller er hun også nødt til at tage fra et eller andet sted? Morens kilde til at få stillet sine behov er naturen. Moren spiser, hvad naturen giver, og barnet tager fra moren. Hvis moren drikker alkohol, bliver barnet også påvirket. Da moren er den eneste mulige kilde for barnet, bør hun være forsigtig med ikke at tage noget, der kan skade hendes barn.

Hvad med barnets mentale tilknytning? Tilknytning er lige så vigtig på et åndeligt plan som på et fysisk plan. Fra undfangelsesøjeblikket binder barnets ånd sig til morens ånd, selv før fosteret kommer ind i livmoderen. Barnets ånd har ikke noget valg i denne sag. Den må tage imod og have tillid. Først da er barnets ånd i stand til at give igen. Ånden skal sætte gang i og kontrollere den elektriske strøm, som embryoet har brug for for at

kunne leve og vokse. Barnets ånd tager fra morens ånd via en slags åndelig navlestreng og opbygger den lille krop i løbet af de første tre måneder. Efter denne fase fortsætter barnet med at vokse i lang tid, men ændrer sig ikke længere strukturelt.

Ånden styrer barnets udvikling og vækst i alle processer. Hvis moren oplever for meget stress i form af ufrie tanker, så samler barnets ånd ikke kroppen helt korrekt. Den kan derved komme til at mangle enkelte kropsdele eller vaskulære forbindelser. Derfor skal den vordende mor ikke kun vide, hvordan hun skal spise og drikke korrekt, men også hvordan og hvad hun skal tænke. Hvem kontrollerer morens tanker? Er der også en kilde til behov for hende, som hun tager fra? Hun må da også have tillid til nogen. Stoler hun på sin mand, eller stoler hun på sine egne forældre?

De fleste mennesker forbliver knyttet til deres mor resten af deres liv. En ældre patient sagde meget vredt til mig: "Min mand er nu 70 år, hans mor er over 90 år, og han lytter stadig til hende!" På grund af deres fortsatte tilknytning siger mange døende mennesker, når livet er lige ved at rinde ud, at de nu skal se deres mor.

Hvad sker der med barnet i livmoren? Barnet fødes efter 9 måneder. Fra dette tidspunkt binder det sig til yderligere behovskilder. Amning foregår i en vis periode, og derefter får barnet mindre eller slet ingen næring fra morens krop. Generelt skal kilden altid være større end den person, der har brug for noget. Så længe morens krop er stor nok til at give barnet fuld næring, er moren tilstrækkelig. Efter 9 måneder i livmoren er det ikke længere tilfældet. Fra fødslen trækker barnet vejret selv.

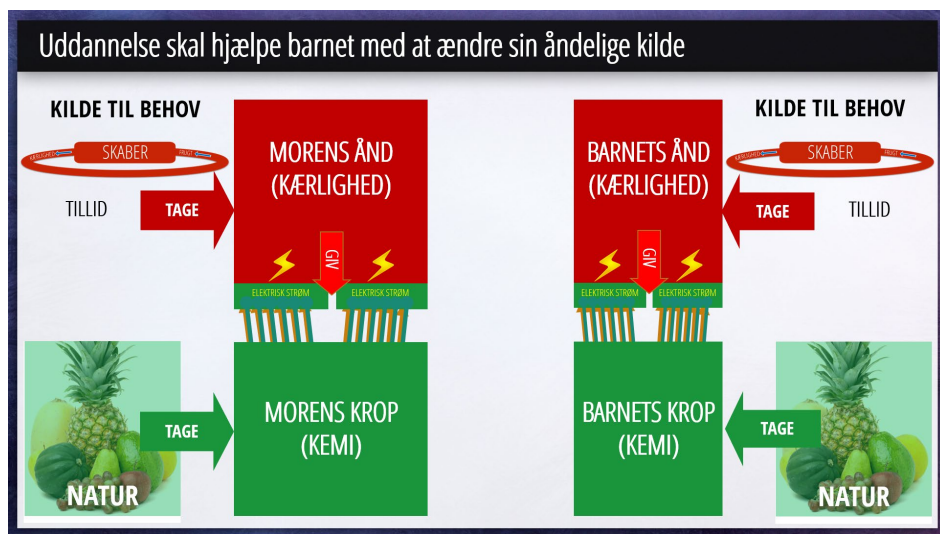
Hvori består afhængigheden på det åndelige plan? Hvorfor havde pigen i case 14 en nervøs rømmen i halsen? Skal årsagen findes hos barnet eller hos moren? Barnet har ikke noget valg. Det udtrykker en åndelig mangel via den nervøse tic. Det er mentalt bundet til moren og tager fra hende. Dette bånd kan demonstreres eksperimentelt. Man kan ikke se ånden, men man kan måle den elektriske strøm, den udløser. Hvis man måler morens og barnets hjernebølger samtidig, bliver barnets afhængighed ¹⁴tydelig. Hver gang moren ændrer sin elektricitet, følger barnet efter inden for meget kort tid og ændrer også sin elektricitet. Forholdet mellem morens og barnets hjernebølger kan observeres over en vis afstand. Hvis afstanden bliver for stor, bliver den åndelige navlestreng dog afbrudt.

Hvor længe skal barnet bevare sin åndelige navlestreng til sin mor? Efter fødslen er barnet selvfølgelig ikke et færdigt menneske. Hvordan moren har det, er afgørende for dets udvikling og sundhed i de første år. Derfor bør mor og barn ikke være adskilt fra hinanden i de første syv år. Overalt i dyreverdenen, i hvert fald blandt pattedyr, forbliver mor og afkom sammen i en vis periode. Hos bjørne er det fx tre år. Kun rationelle mennesker giver nogle gange deres eget barn væk efter bare et par uger uden at indse, hvilken skade det gør på barnet.

¹⁴ Turk, E., Vroomen, J., Fonken, Y., Levy, J., van den Heuvel, M. (2022): In sync with your child: The potential of parent-child electroencephalography in developmental research. Wiley. Developmental Psychobiology, Special Issue, 1-16.

På et åndeligt plan kan den tidlige adskillelse af barnet fra moren sammenlignes med, at en fisk tages op af vandet. Mange sygdomme har deres oprindelse i barndommen, selv om de først viser sig langt senere. Dette kan jeg sige på baggrund af mange observationer. Mine patienters problemer kommer ofte fra den tidlige fase i livet, fordi folk ikke har forstået barnets behov. Jeg ønsker ikke at give mødre, som ikke er eller var klar over dette, dårlig samvittighed. Alligevel vil jeg gerne beskrive tingene, som de virkelig er, da det er vigtigt for alle at erfare det.

Det tidspunkt kommer, hvor barnet ikke længere skal være mentalt knyttet til moren. Barnet må en dag ændre kilden, hvorfra det får dækket sine behov, fordi moren ikke længere er tilstrækkelig som kilde. Hvis moren ikke selv forstår, at hendes mand eller andre mennesker ikke er den rette kilde til at tilfredsstille hendes åndelige behov, hvordan skal hendes barn så kunne forstå det? Først når Skaberen bliver kilden i stedet for mennesker, vil de åndelige behov blive opfyldt på den rigtige måde. Ideelt set bør barnet være åndeligt bundet til Gud i en alder af 12 år. Det skal kun tage åndeligt fra Gud og ikke længere være afhængigt af sin mor eller andre mennesker. Hvis barnet var helt bundet til Gud fra dette tidspunkt, ville det være åndeligt uafhængigt. Ville det ikke være fantastisk? Moren ville have gjort alt det rigtige og kunne sætte barnet fri.

Når vi ser os omkring, opdager vi dog præcis det modsatte. De fleste mødre kan ikke give slip på deres børn. Mødre er ofte meget "kære" mødre. Når barnet bliver gift, vil nogle foretrække at flytte ind i et lille værelse ved siden af det nygifte parsoveværelse.

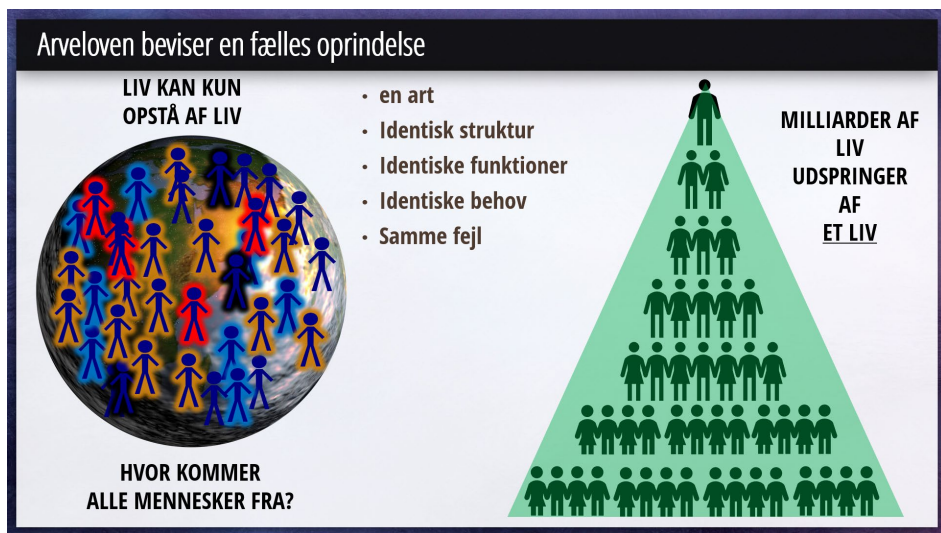
Fascinerende nok indså jeg at alle i bund og grund altid fortæller den samme historie. Fordi alt, hvad de oplever, fører tilbage til den samme årsag, den falske identitet. Barnet opfører sig også i overensstemmelse med sin medfødte falske identitet "Jeg er Gud." Det knytter sig også til andre mennesker end moren, fx faren, bedsteforældrene, søskende

eller venner. Det binder sig i alle relationer med et eneste formål, nemlig at tage. Det absorberer alle ting som en svamp. Samtidig forbliver det fastlåst i den misforståelse, at andre mennesker skal elske det.

Barnet kræver at blive elsket. Børn forventer, at deres forældre elsker dem. Sygdom opstår, fordi dette behov ikke eller delvist opfyldes. Børn forventer at modtage kærlighed fra deres mor og far, men også fra bedstemor eller andre omsorgspersoner. Hvis barnet vokser op som kristent, tilføjes Gud ofte også som en, barnet kræver kærlighed fra. Dette krav til andre er baseret på, at man sætter sig selv højest "som Gud." Idet jeg lyttede til mange menneskers livshistorier, gik det op for mig, at alle i sidste ende tænker ens, og at alle ser sig selv som ophøjet over deres medmennesker.

Et spørgsmål forbliver ubesvaret: Hvorfor har vi alle den samme falske identitet? For at besvare dette spørgsmål, skal vi se på arveloven. Alt, hvad vi er, er utvivlsomt nedarvet. Hvor kommer "livet" fra, og hvor kommer alle mennesker på jorden fra? Nyt liv kan kun opstå ud af eksisterende liv. Da vi er levende, kan vi kun nedstamme fra noget levende. Det gælder selvfølgelig også vores forældre, bedsteforældre osv. Hvor kommer alle mennesker fra? Vi er alle én art og har alle den samme struktur. Alle menneskers funktioner og grundlæggende behov er identiske. Derudover har vi det åndelige fællestræk, som allerede er beskrevet: Vi er alle underlagt den samme misforståelse om en falsk identitet.

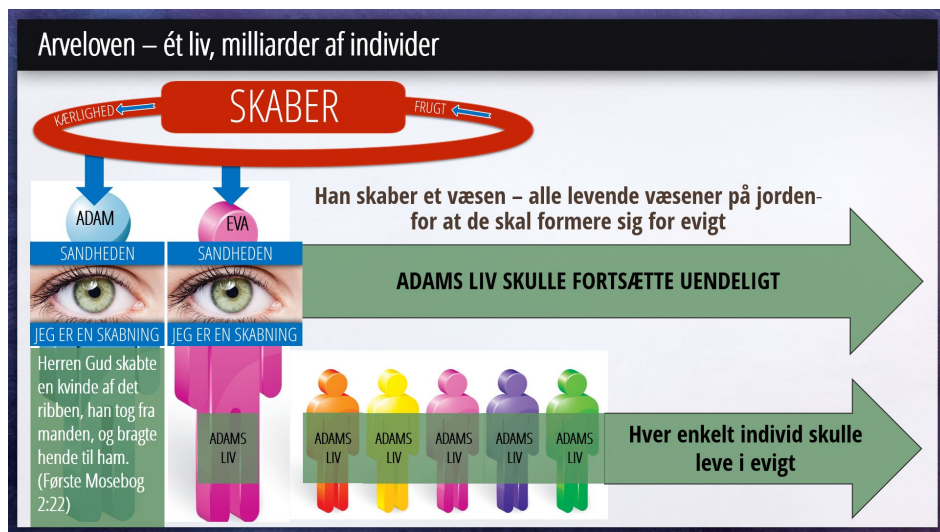
Der lever over 8 milliarder mennesker på planeten i dag. Hvor er oprindelsen, hvis vi går generationer tilbage?

16. Et nyt liv – den eneste løsning på det menneskelige problem

Alle menneskers liv udspringer af ét liv, selv om vi er forskellige individer. Der er ingen undtagelse. Vi har *alle en fælles* oprindelse, og den findes i skabelsen. Arveloven blev også etableret ved skabelsen. Bibelen viser os, at Gud skabte et enkelt individ i begyndelsen, Adam. Fra den bibelske beretning i 1. Mosebog 2 ved vi, hvordan Eva efterfølgende blev dannet af Adam. Gud tog et ribben fra Adam og formede Eva ud fra det. Eva måtte også binde sig åndeligt til Gud. Ligesom Adam havde hun også den rette identitet som skabning. Alle Adam og Evas efterkommere ville være blevet skabt i denne tilstand. De ville have haft Adams liv og ville derfor også have været i stand til at leve for evigt.

Adam var åndeligt forbundet til Gud og havde den rigtige identitet: "Jeg er en skabning." Alle andre mennesker er kommet fra Adam. Ifølge Guds plan skulle mennesket leve og formere sig uendeligt, ubegrænset af tid.

Det kom dog til at gå anderledes. Adam og Eva bedrog sig selv ved at tro, at de kunne ændre deres identitet og blive som Gud. Dette selvbedrag førte til adskillelse fra Gud. Da åndelig afhængighed er indbygget i åndens funktion, kunne de ikke undgå at gøre sig afhængige af hinanden. De kunne ikke længere sætte deres lid til Gud og hans uforanderlige lov. De kunne ikke længere tro på Guds ord. Derfor begyndte de begge at rette deres tro og tillid mod den anden. På grund af selvbedraget opfatter folk sig selv som uafhængige. De lever i en imaginær boble, hvor de tror, de tænker frit og ikke er klar over, at alle deres tanker kun afhænger af, hvad andre mennesker siger eller gør. Jeg var i stand til at afdække dette selvbedrag, idet fysisk sygdom viser den mentale afhængighed.

Den kærlighed, et menneske har brug for, kan kun hentes fra den kilde, der var tiltænkt fra verdens begyndelse. Ligesom Gud fra starten har bestemt, hvor vi får vores ilt fra, fra luften og ikke fra vandet, har han også bestemt, hvor og med hvad vi udelukkende kan få opfyldt vores åndelige behov. Hvis vi forsøger at tage en dyb indånding, mens vi er under vandet, vil det ikke ende godt. Det er det samme med åndelig afhængighed. Hvis vi får vores kærlighed fra mennesker, er det som at få luft fra vandet.

Det er meget vanskeligt at gøre en person opmærksom på denne forfærdelige tilstand af selvbedrag, fordi lægevidenskaben og videnskaben som helhed ikke har en klar nok forståelse af det åndelige aspekt af sygdomsudvikling.

Ved at erkende selvbedraget, at mennesket tror, det er Gud, bliver det forståeligt, hvor alle de læresætninger, der fornægter Gud, kommer fra. Selv de mennesker, der ikke fornægter Gud, ved ikke, hvorfor de har brug for ham. Religionerne henviser desværre ikke til Skaberens kærlighed, men viser snarere et billede af en dominerende og diktatorisk Gud. Man kan derfor sige, at alle mennesker i sidste ende er i konflikt med Gud. De kan ikke længere nærme sig ham. Mennesker har derfor i tusinder af år og på mange forskellige måder forsøgt at erstatte den manglende nærhed til Gud. Mange mennesker håber at finde en løsning på deres problem i religioner eller ideologier. Uanset om det er Buddha eller Marx, Konfucius eller Gandhi, er målet altid at løse det menneskelige problem på en eller anden måde. Dette løser dog ikke problemet med den falske identitet.

Adams liv, som vi alle stammer fra, er definitivt adskilt fra Gud. Det betyder, at vi ikke længere er permanent levedygtige og må dø. Hvis der ikke var en måde at komme ud af denne praktisk talt døde tilstand på, hvis ikke vi kunne bytte det ud med et evigt liv, ville vi slet ikke være i live.

Er det muligt for en person, der fejlagtigt tror, han selv er en gud, at omvende sig?

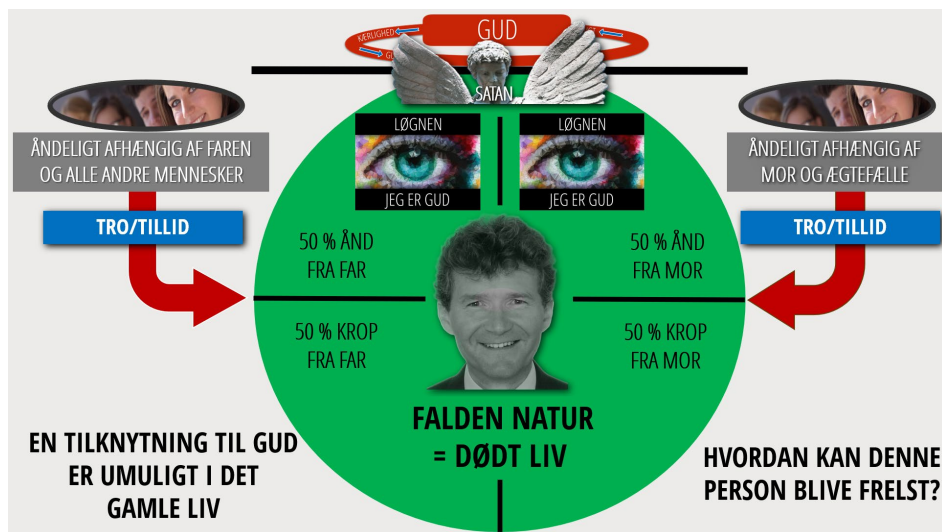
Case 15: Jeg mødte en buddhistisk munk i Myanmar. Han var omkring 50 år gammel og havde en ekstremt forstørret skjoldbruskkirtel med hyperthyreose og store hjerteproblemer. Ingen medicin hjalp ham. For ti år siden var hans kone gået fra ham og havde taget børnene med sig. Derefter sank han ned i depression og begyndte at spille. Efter nogen tid havde han spillet alle sine forældres penge væk, omkring 60.000 amerikanske dollars. Det var en formue, for i Myanmar tjener folk kun omkring 1 dollar om dagen. Efter at have spillet pengene væk, fik han store samvittighedskvaler, fordi han havde ruineret sine forældre. Han blev munk, mediterede meget og søgte forgæves efter fred.

Hvad gjorde denne person syg? Hvem forårsagede problemerne i hans skjoldbruskkirtel? Svaret er: ham selv! Hans ånd kontrollerer hele hans krop, inklusive skjoldbruskkirtlen og hjertet. Hans ånd var bedrøvet, og han så ingen løsning på sit problem. Han var åndeligt *afhængig* af sin kones og børns kærlighed. Da han mistede denne kærlighed, så han ingen anden udvej end at forsøge at få en god følelse ved at spille. Gambling var en erstatning for kærlighed. Det var ikke selve spillet, men de mennesker, han spillede med. De forsvandt dog, da pengene slap op. Han var ikke klar

over, at han var ved at rode sig ud i endnu større problemer. Hans fysiske sygdom afspejlede hans falske åndelige afhængighed. Hans ånd havde ingen løsning. Klosteret og meditationen gav ham heller ikke nogen helbredelse. Hvad tilbød jeg ham som løsning? ”Du har brug for et nyt liv med en ny identitet.”

Hvorfor et nyt liv med en ny identitet? Fordi det gamle liv kun kan binde sig til mennesker og nogle gange dyr for at få opfyldt sine åndelige behov. Det har ingen evne til at binde sig åndeligt til Gud med identiteten ”Jeg er Gud.” Hvis det var muligt, ville der ikke være behov for et nyt liv, der kun er forbundet til Gud. Alle menneskets problemer kan sammenfattes i et enkelt spørgsmål: Hvem er jeg åndeligt afhængig af? Afhængigheden af Gud er, hvad kroppen fysiologisk er skabt til, og der findes ikke noget alternativ til dette.

Vi har allerede set, at der ikke er noget valg med hensyn til behov og kilder til behov. Så snart mennesket mister kilden, der opfylder dets behov, kan det ikke leve. Hvis det ikke længere har adgang til frisk vand, må det dø. På samme måde kan vi ikke eksistere, hvis vi ikke har adgang til en kærlighedskilde. Det er kun ved Guds nåde, at vi på trods af at være adskilt fra kilden til Guds kærlighed kan leve i en kort periode og derved få mulighed for at komme ud af det gamle liv og ind i det nye. Hvis en person forpasser denne midlertidige mulighed for at ændre sin tilstand, bliver konsekvensen ikke-eksistens, evig død.

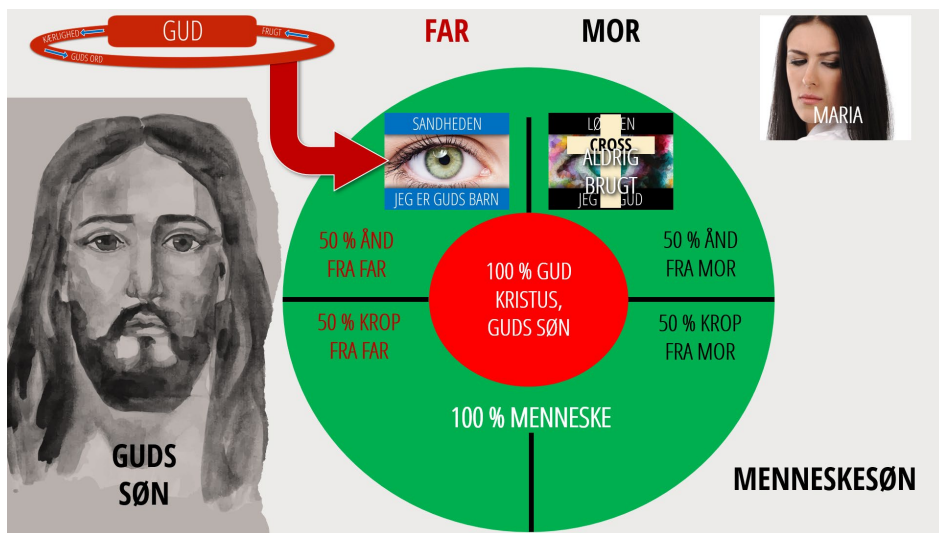
Vores sygdomme og symptomer er derfor både en indikation og en advarsel om, at vi er forbundet til den forkerte kilde (andre mennesker), så vi kan se, at det er galt. Som følge af dette har vi valgt om at opgive fejlen fra det gamle liv og binde os til den sande kilde til kærlighed og liv ved at erstatte den med sandheden i det nye liv.

Hvor kommer det nye liv fra? Hvordan blev det til?

17. Tilvejebringelsen af det nye liv med den nye identitet

Fordi selvbedraget opstår i menneskets ånd, kan det kun løses i ånden. Da mennesket ikke længere var i stand til at gøre det selv, fandt Gud en måde at hjælpe det på. Gud har skabt sindet på en sådan måde, at han ikke kan kontrollere det udefra. Ånden må binde sig til kærlighedens kilde indefra gennem tillid. I sin fejl-tilstand kan den menneskelige ånd imidlertid ikke længere gøre dette, hvilket er grunden til, at Gud selv måtte undfangne et menneske ud af Adams liv.

Den eneste måde, hvorpå der kunne skabes en udvej for mennesket, var ved at Jesus via Helligånden blev undfanget i Maria. I overensstemmelse med arveloven arvede Jesus sandheden om sig selv, sin sande identitet, "jeg er søn af Faderen", ved at blive undfanget af Faderen. Gennem sandheden om sig selv bandt embryoet sig til Gud. Hermed blev den forhindring overvundet, som et barn med en jordisk far aldrig kunne have overvundet. Manden, Jesus, var forbundet med sin far. Han havde den rette fysiologiske tilknytning.

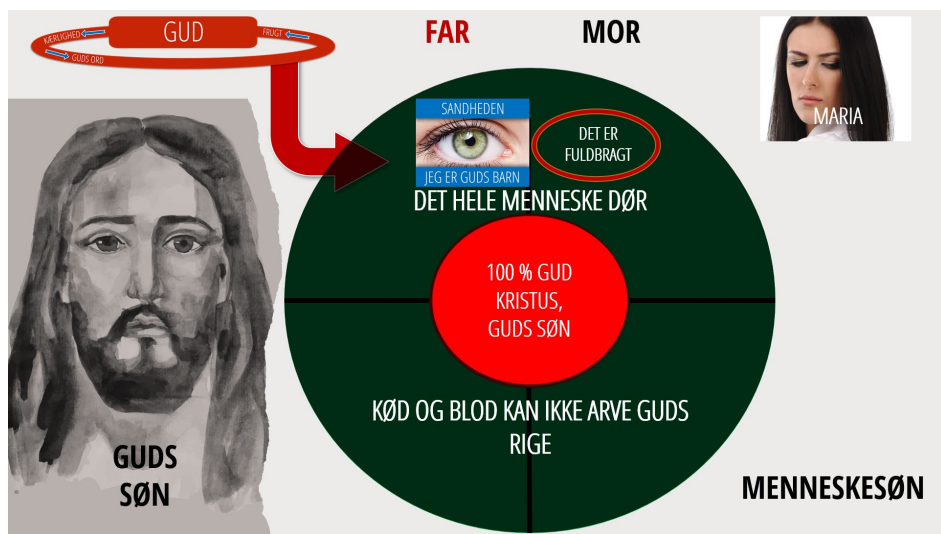

I overensstemmelse med arveloven arvede Jesus dog også fejlen fra sin mor Maria. Han brugte dog aldrig denne falske identitet, men var nødt til at destruere den i sig selv. I løbet af sin tid på jorden måtte Jesus modstå fristelsen til at ville være Gud i sin eksistens som menneske, *selv om* han var Gud i baggrunden. Det faktum, at Jesus eksisterede som Gud fra evighed af, er vigtigt at forstå. Jesus dækkede sin guddommelighed med menneskelighed som en klædning. På den måde var hans menneskelighed synlig og hans guddommelighed skjult. Det gør Jesus til Guds søn på den ene side og menneskesøn fra Marias side og dermed fra Adam.

Jesus levede på jorden i 33 ½ år. Han blev gentagne gange provokeret til at gøre ting, som hans identitet som Guds barn ikke tillod.¹⁵ Hvis han havde givet efter for de mange angreb og vildledende manøvrer, ville det have været ved at betvivle sin sande identitet. Dette var en reel mulighed, og formålet med alle fristelserne var at forhindre menneskets forløsning.¹⁶ Jesus satte dog aldrig spørgsmålstejn ved sin identitet som barn af sin himmelske Far. Derfor kunne ingen friste ham til at gøre noget forkert. Jesus forblev forbundet til sin far, indtil han opgav sin ånd på korset.

Det var Jesu mission at afsløre og bekæmpe fejlen i menneskets ånd via sin forbindelse til og samarbejde med Faderen. Jesus fjernede den syndige natur, den falske identitet, i sig selv. Den blev helt fjernet, da han råbte på korset: "Det er fuldbragt!" (Johannes 19,30). Nu var Adam, den mand, som vi alle nedstammer fra, befriet fra den syndige natur.

Det stoppede dog ikke der. Hele mennesket måtte dø, for kød og blod kan ikke arve Guds rige. Adams liv var dødt på grund af hans ene synd. Mennesket kan ikke længere binde sig til Gud og er derfor ikke længere i stand til at bevare sit liv. Ikke desto mindre eksisterer mennesket udelukkende ved Guds nåde og kun i en begrænset periode for at give den enkelte mulighed for at komme ud af det gamle liv.

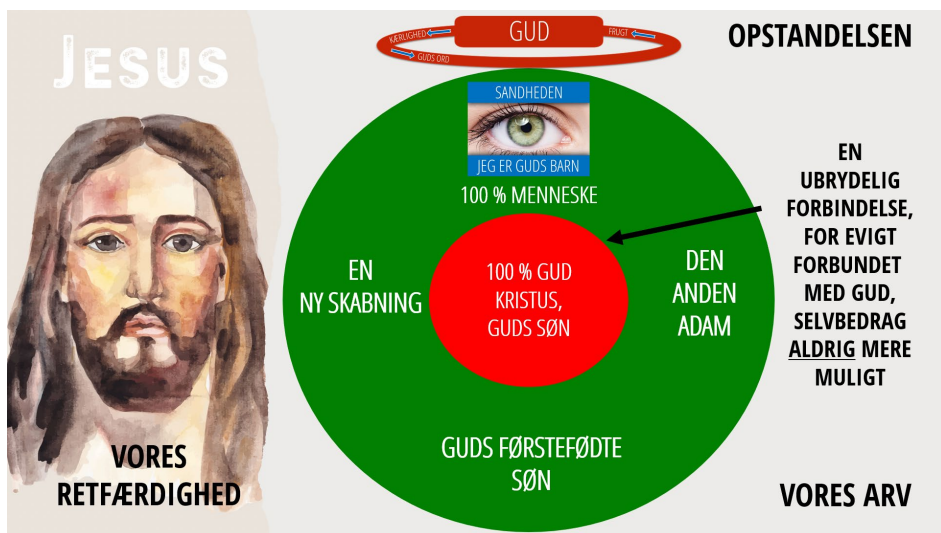
Ved at gå ind i Adams liv, som alle mennesker lever fra, og ødelægge årsagen til synd (fejlen "Jeg er Gud") i sig selv, tog Jesus hele verdens synder på sig for at dømme dem retfærdigt som dommer. Jesus bar synderne fra alle mennesker, der nogensinde har

¹⁵ Et eksempel på dette er disciplene Jakob og Johannes, som ville lade ild falde ned fra himlen, fordi en landsby havde nægtet dem husly (Luk 9,51-56).

¹⁶ Se djævelens fristelser af Jesus i ørkenen (Matthæus 4,1-11; Lukas 4,1-13).

eksisteret, og døde som sejrherre over årsagen til synd og dens konsekvens. For at dette kunne ske, måtte Adams liv komme til en endelig afslutning, så det ikke eksisterede længere. Derfor måtte Kristus lade hele mennesket dø på korset. For at skaffe os forløsning måtte det gamle liv destrueres fuldstændig og et helt nyt måtte skabes ved opstandelsen af de nu rensede enheder (krop og ånd), som dette liv bestod af.

Gennem opstandelsen på den tredje dag blev Kristus den anden Adam, en livgivende ånd (1. Korintherbrev 15,45). Da Kristus opstod fra de døde som et udødeligt væsen, der for evigt var forbundet med Gud, blev han en helt ny skabning. Han er nu for evigt i sandheden. Han er Guds førstefødte søn. Det vidunderlige budskab her er, at vi alle bliver Guds sønner og døtre gennem troen. Det er vores frelse. Der er ingen anden mulighed for mennesket. Dette ene nye liv er alt, hvad vi behøver! Hvis det gamle menneske accepterer det i tro, er det nye menneske en del af den guddommelige natur. Retfærdighed og håb findes kun i Kristus. Hans liv fører os tilbage til Guds nærvær.

Det nye menneske er uadskilleligt fra Gud. Selvbedrag er for altid udelukket i det nye liv. Dette skyldes forløsningen. Gud har gjort det sådan, at selvbedrag ikke længere er muligt. Skaberen har forenet sig uadskilleligt med mennesket. Gud har skabt fuldstændig klarhed for hele universet om, at der ikke er noget alternativ til Skaberen. Ingen ånd vil nogensinde igen være i stand til at bedrage sig selv angående sin identitet. Bedraget er blevet afsløret én gang for alle så alle væsener har set det. Forholdet mellem Skaber og skabning er absolut, det er uforanderligt, godt og rigtigt.

Gud tilbyder det nye liv, der er skabt ved Jesu opstandelse, til alle mennesker, så de kan tage imod det gennem tro. At modtage det nye liv gennem tro er løsningen på alle menneskelige problemer. Adskillelsen fra Gud, som begyndte med Adam og Eva ved

syndefaldet, og som påvirker alle deres efterkommere, kan ikke ophæves ved menneskets egen indsats. Det er umuligt for os at vende tilbage til Gud, hvilket betyder, at vi skal dø. Den eneste udvej er at tage imod Jesu liv i tro.

For at blive frelst har vi brug for både hans jordiske liv og det nye liv, som han skabte, da han kom ud af graven som den anden Adam. For mig personligt betyder det tilgivelse af alle mine synder og adgang til et nyt liv, til hans liv, Jesu liv. Helligånden spiller en vigtig rolle i dette. Han kan gøre Jesu liv tilgængeligt for os gennem troen. Helligånden skal arbejde på hvert enkelt menneskes hjerte.

Spørgsmålet er: Hvordan kan mennesker anvende det nye liv, så det kan leve i frihed?

18. Menneskets frigørelse fra dets medfødte problem

Ud fra den måde, mennesket er skabt på, er det klart, at frigørelse kun kan ske på et personligt plan. Fordi en ånd kun kan kontrollere sig selv indefra, er det kun det enkelte individ, der kan anvende det nye liv, som Gud har skabt. Det er tilgængeligt som medicin eller et middel, men kan kun absorberes af den enkelte. Hvis en person ikke modtager det gennem tro og gør det til sit liv, så er Guds skabelse af det nye liv forgæves for dem personligt.

Befrielse og forløsning fra medfødte fejl er kun mulig i samarbejde med Gud. Gud skabte midlerne, anvendelsen er op til den enkelte. Derfor er mennesket selv ansvarligt for, om det bliver befriet. Ingen kan gøre noget i mennesket, undtagen mennesket selv. Det kræver dog en vis evne til selverkendelse, bevidsthed om naturens love og erkendelse af åndelig afhængighed af Gud for at kunne gøre det.

Jeg vil gerne forklare processen med at tage imod det nye liv gennem tro ud fra min personlige erfaring.

Lige siden jeg var barn, har jeg haft en idé om, at det at have en lykkelig familie ville være meningen med livet. Derfor blev jeg gift i en ung alder for at få denne drøm til at gå i opfyldelse hurtigt. Tingene udviklede sig dog anderledes end forventet.

Mit største åndelige behov er harmoni. Jeg havde derfor en ret høj forventning til min kone om, at hun skulle opfylde dette ønske. Der var hovedsageligt tre behov, som jeg forventede, at min kone skulle opfylde:

1. Jeg ville have, at hun skulle forstå mig. Hun skulle forstå mine inderste følelser og reagere på dem.
2. Jeg ville gerne have, at hun lyttede til mig når jeg havde noget at sige. Hun vidste dog allerede alting bedre, og jeg fik ikke mulighed for at tale.
3. Jeg havde det ekstraordinære ønske, at hun skulle smile om morgenen, når hun vågnede. Som en person med behov for harmoni levede jeg af hendes smil.

I mit hjertes vildfarelse virkede det naturligt for mig, at min kone skulle opfylde disse behov. Da mine forventninger ikke blev opfyldt, var jeg ulykkelig i forholdet. Da jeg voksede op som kristen, havde jeg lært, at man ikke bare forlader et ægteskab efter forgodtbefindende. Det gælder for livet. Derfor affandt jeg mig med situationen uden at acceptere det indadtil.

Når man er ulykkelig, forsøger man at tilfredsstille sine behov på andre måder. Det var sådan, jeg blev afhængig af film, internet og sport. Jo mere utilfreds jeg var med min kone, jo stærkere blev afhængigheden.

Samtidig var jeg meget aktiv i mit kirkesamfund, fordi jeg siden barndommen havde ønsket at blive præst. Jeg involverede mig, hvor jeg kunne, uden at indse, at disse aktiviteter også bare var et forsøg på at opfylde formålet med mit liv. Jeg fandt ingen tilfredsstillelse nogen steder. Mit job som læge på klinikken, mine aktiviteter i

kirkesamfundet, hjemme hos min familie – intet af det opfyldte mine behov. Mine forventninger til omgivelserne blev ikke indfriet. Jeg havde ingen idé om, hvorfor jeg var så ulykkelig, drevet og rastløs.

I slutningen af 2002, efter at jeg havde afsluttet mit speciale, kom jeg til den konklusion, at jeg havde brug for en pause og besluttede at tage et sabbatsår. Jeg ville gerne forbedre min familiesituation, så jeg kunne fortsætte mit ægteskab.

For at give et klarere billede af vores familie i slutningen af 2002 skal endnu et aspekt nævnes. I 1998 blev en familie med 6 børn opløst i vores sogn. Spørgsmålet opstod, hvad der skulle ske med de efterladte børn i alderen 7-17 år. Under Guds vejledning besluttede vi hurtigt at tage børnene ind i vores familie og blev plejeforældre til 6 børn. Denne situation var stressende, men meget tilfredsstillende for mig. Jeg elskede børnene og brugte en masse tid på at lave alle mulige aktiviteter med dem.

Selv om den nye situation var berigende, gjorde den mig stadig ikke lykkelig. Drømmen om en kone, der ville gøre mig lykkelig, var konstant i mine tanker. Fordi jeg ikke ville opgive børnene, tog jeg dette år fri i slutningen af 2002. Jeg ville bruge alle de midler, jeg havde til rådighed, for at være lykkelig i familien. Jeg besluttede mig for at være mere lydhør over for min kone, så hun ville ændre sig, og vi kunne fortsætte som familie.

Planen fungerede dog ikke. Efter de første par måneder af 2003 kom jeg til den konklusion, at jeg ikke kunne ændre min kone. Ifølge de ideer, jeg havde på det tidspunkt, havde jeg ikke andet valg end at lade mig skille og lede efter en anden kvinde, der kunne gøre mig lykkelig. I min nød var jeg også parat til at opgive plejebørnene bare for endelig at blive lykkelig. Jeg var 39 år på det tidspunkt og tænkte, at hvis jeg ikke gjorde det nu, ville jeg være ulykkelig resten af mit liv.

Jeg lagde en ny plan om at vi skulle gå fra hinanden i slutningen af skoleåret. Jeg opsagde lejekontrakten for det hus, hvor vi boede med børnene. Børnene, som stadig var mindreårige, ville flytte ind hos deres mor, jeg ville flytte ind hos min mor, og min kone kunne også flytte ind hos sine forældre. Der ville således blive taget hånd om alle, og de ville have haft et sted at bo.

Allerede før planen om at gå fra hinanden blev truffet i sommeren 2003, havde vi planlagt en rejse til USA for at besøge en familie, hvor parret desuden var ægteskabsrådgivere. Rejsen var bestilt, og selv om min beslutning om, at vi skulle gå fra hinanden var truffet, fløj vi til den aftalte dato. Efter en ca. 3-timers ægteskabsrådgivningssamtale den 1. juni 2003, hvor jeg stod fast på min holdning og ikke ønskede at indgå i en forsoning, fik jeg en tanke: ***"Hvis du vil holde mine bud, vil jeg opfylde dine behov."***

Det var en usædvanlig tanke, som i første omgang gjorde mig glad, da jeg blev stillet i udsigt, at jeg kunne blive lykkelig. Da jeg tænkte nærmere over det indså jeg betingelsen for at få tilfredsstillet mine behov: "Hold budene." Som kristen kendte jeg de 10 bud fra min barndom, og i mit tilfælde gjaldt det 7. bud, som sagde, at jeg ikke måtte bryde ægteskabet.

Jeg argumenterede i mit hoved for, at jeg havde været trofast i familien i 20 år, i hvert fald fysisk, men ikke havde været lykkelig. Nu skulle jeg så blive i familien, så jeg kunne blive lykkelig? Jeg forstod det ikke, og derfor holdt jeg op med at tænke på det.

En uge senere sad vi sammen med ægteskabsrådgiverfamilien for at sige farvel. Vi var 10 personer i et rum sammen, min kone og jeg med tre af vores plejebørn på 14, 16 og 18 år og familien med deres tre børn på samme alder. Det var meningen, at det skulle være en kort stund, hvor vi sagde tak for vores tid sammen. Under samtalen vendte familiefaren sig pludselig mod mig og spurgte: "Er du fast besluttet..." Da jeg hørte de ord, var jeg sikker på, at han ville spørge mig, om jeg var fast besluttet på at blive skilt fra familien, for det havde jeg givet klart udtryk for indtil da. Uden at vente på resten af spørgsmålet svarede jeg højt og tydeligt med et "ja!", men han spurgte om det modsatte: "Er du fast besluttet på at *blive* hos din familie?" Mit høje og klare "ja" kunne ikke ignoreres. Børnene og jeg var forbavsede, fordi de vidste, at jeg var fast besluttet på at blive skilt, ikke på at blive. Jeg var havnet i et dilemma, som jeg havde brug for en løsning på. Jeg havde sagt ja til noget, jeg slet ikke mente.

Mine eneste muligheder var enten straks at trække mit "ja" tilbage eller at stå ved det. Jeg ved ikke, hvad der motiverede mig til at sige ja til at blive hos familien, men jeg gjorde det inderst inde. I det øjeblik blev Guds løfte om, at mine behov ville blive tilgodeset, hvis jeg blev hos familien, opfyldt.

Jeg kan ikke forklare, hvordan det skete, men min store sult efter at blive elsket af en kvinde var væk. Min rastløshed og min uro forsvandt med det samme. Jeg fik en indre fred, som ikke har forladt mig siden. Alle de afhængigheder, som jeg havde kæmpet imod uden held indtil da, var væk. Den dag i dag, mere end 20 år senere, er de ikke dukket op igen.

Oplevelsen var så speciel, at jeg ikke rigtig kan beskrive den. Hele mit indre liv var blevet forandret, jeg var blevet befriet fra et indre fængsel. Min krop reagerede også, og jeg blev helbredt for årtiers rygsmerter. Min migræne, som jeg havde haft siden jeg var 15 år, har været forsvundet siden da.

Jeg betragter denne oplevelse som udvekslingen af liv. Jeg opgav mit gamle liv, som var præget af den misforståelse, at et andet menneske skulle gøre mig lykkelig, og modtog det nye liv, som Gud har skabt i sin søn, i mit hjerte. Det forbandt mig med kilden til kærlighed og fred, så mine behov kunne blive opfyldt.

I tiden før denne oplevelse var jeg indimellem meget i tvivl om, hvorvidt Gud virkelig eksisterede eller ej. Jeg kunne ikke forstå ham og undrede mig nogle gange over, hvor han var. Denne oplevelse gav mig en klar indikation af, at han eksisterer og er kilden til al lykke.

For endeligt at fjerne min tvivl har han også givet mig uigendrivelige beviser på sin eksistens i løbet af de tyve år, jeg har arbejdet i min lægepraksis. Menneskets åndelige længsel efter kærlighed, frihed, retfærdighed, sikkerhed osv. kan kun opfyldes af ham og fra ham. Opfyldelsen af vores åndelige behov sker *bestemt* ikke via eller gennem

andre mennesker eller noget sted i naturen. På den anden side er det umuligt, at vi skulle have åbenlyse behov, uden at der findes en kilde til at få dem opfyldt. Gud har indrettet det sådan, at han alene kan opfylde menneskets åndelige behov.

19. Hvordan får vi det nye liv?

Selvom jeg altid havde tvivlet, var jeg nu i stand til at tro. Jeg kunne ikke forklare det faktum, at alle mine åndelige behov blev tilfredsstillet på et øjeblik, på andre måder, end at det måtte være Guds værk. Som hans barn begyndte jeg nu at udforske dette forhold og leve ud fra det. I dag erklærer jeg denne 7. juni 2003 for at være min indtræden i det nye liv. Det var begyndelsen på den første, delvise død af mit ego, løgnen i mig "Jeg er Gud" og erstatningen med sandheden "Jeg er Guds barn."

Siden den 7. juni 2003 har jeg lært at omsætte Guds kærlighed, som jeg nu har adgang til, til praksis. Selv om alle har evnen til at elske, mangler de kærlighed, som de ikke selv kan producere. På et fysisk plan kan vi alle let forstå, at alle har evnen til at trække vejret, men er nødt til at få ilten fra en kilde uden for os selv. Det samme gælder for vores åndelige behov, som vi bruger paraplybegrebet *kærlighed* om. Ud fra den forbindelse til Gud, som jeg nu har etableret, kan jeg lære at give Guds kærlighed videre, selv til mennesker, som jeg ikke synes er elskværdige. Det betyder også, at jeg ikke længere skal vente på at blive elsket af andre.

Denne vandring sammen med min himmelske far er en befriende proces. Det, der gør det vanskeligt, er den fortsatte eksistens af rester af løgnen i mig. Den resterende løgn må først blive genkendelig for mig gennem vanskeligheder, så jeg derefter kan erstatte årsagen, selvbedraget, med sandheden om mig selv. Dette er den kristnes troskamp, for uden at erkende hvor jeg stadig bedrager mig selv, og hvor sandheden stadig skal erstatte en løgn, kan jeg ikke blive helt fri.

På dette punkt mangler der noget i den konventionelle kristne forståelse af frelse. På grund af menneskets manglende viden om sindets funktioner, om selvkontrol og om medfødte fejl, er kristne i bund og grund opdelt i to grupper. Denne opdeling kan også ses i andre religioner og ideologier. Overfladisk kan vi lide at udtrykke det som "konservativ" og "liberal." I sidste ende er det dog ligegyldigt, i hvilken ende af linjen man står, om det er yderst til højre eller yderst til venstre eller endda i den moderate midte, man står bare på den samme linje. Man kan ikke genkende det selvbedrag, der fører den ene person i den ene retning og den anden i den anden retning. Det er dog stadig det samme selvbedrag, hvor alle ubevidst (og for nogle bevidst) søger *deres eget*. Så længe nogen tror, at de kan gøre noget for sig selv, bryder de kærlighedens lov. Ingen skabning kan gøre noget for sig selv. Det kan mennesket heller ikke, men i sit hjertes vildfarelse er det overbevist om, at det gør noget for sig selv.

Jesus kom for at nagle det falske "Jeg er Gud" til korset og skabe en ny skabning, et nyt liv, der igen fungerer ud fra kærlighedens lov. Et liv, der er uselvsk, ligesom Gud og hele hans skaberværk er det.

Jeg blev født med tanken "Jeg er Gud". Alt, hvad jeg gjorde indtil den 7. juni 2003, udsprang af egoisme. Jeg gjorde alt for mig selv, og det er uden for loven. Selv om jeg også havde gjort mange udadtil gode gerninger i de 39 år før det, var motivationen stadig forkert. Det handlede altid om mig, selv om nogle ting så ud, som om de var

uselviske. Da jeg traf min beslutning den 7. juni 2003, skete der en udveksling. Mit tidligere liv blev lagt på korset, og jeg fik et nyt liv, Jesu liv. Det blev startskuddet til, at jeg kunne handle med kærlighed som motivation.

Det er vigtigt at forstå, at der kun kan udspringe egoisme af løgnen og kærlighed af sandhed. Naturloven gør dette klart. Lukas 6,44-45 beskriver det meget enkelt: "Ethvert træ kendes på sin frugt. Man plukker jo ikke figer af tjørn, høster heller ikke druer af en tornebusk. Et godt menneske tager gode ting frem af sit hjertes gode forråd, og et ondt menneske tager onde ting frem af sit onde forråd ..."

Gennem udvekslingen på korset oplevede jeg tilgivelse for mine sidste 39 år. Tilgivelse kan kun ske, hvis årsagen til synden, den egoistiske handling, samtidig fjernes. Det er fejlen i hjertet, eller som Jesus kalder det, hjertets onde forråd. Tilgivelse kan derfor kun opnås ved at udskifte det gamle liv med det nye liv. At tilgive individuelle gerninger uden at fjerne årsagen til dem ville ikke være foreneligt med Guds retfærdighed. Det er derfor, at offersystemet blev brugt i Det Gamle Testamente. Her gøres der klart, at udveksling af liv, kilden til gerningerne, er den eneste vej til retfærdiggørelse og retfærdighed.

Det er forhåbentlig forståeligt, at den udveksling af liv, der menes her, er en åndelig troshandling og ikke i første omgang finder sted i den fysiske virkelighed. Jesus skabte det nye liv, det er virkeligt, men det vil først blive modtaget udadtil og synligt af hver enkelt ved hans genkomst. Først da vil vi blive fuldstændig forvandlet til det nye livs virkelighed. Så vil vi være en ny skabning. Indtil da lever vi i tro på det nye liv, og det kan *kun* overføres til vores eget liv *gennem tro*.

Hvad betyder denne udveksling ved tro helt konkret? Troen har brug for indhold, ånden har brug for klar information, der skal lede det. Der er behov for to indre forhold.

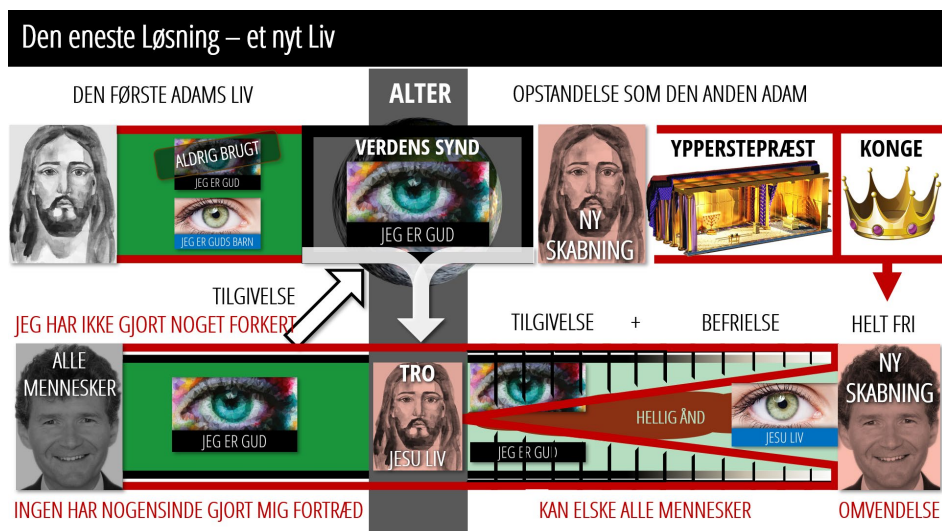
1. En god samvittighed, hvad fortiden angår. Jeg er nødt til at tro på, at jeg *aldrig* har syndet eller begået fejl. Hvis jeg har dræbt nogen i det gamle liv, brudt et ægteskab, løjet eller hvad som helst, så har jeg *ikke* længere gjort det. Jesus har taget over. Det gamle er ikke længere mit, det tilhører nu Kristus. Han vil tage sig af det i dommen. Dette er tilgivelse fra Guds side. Hvis en person stadig har tanker om skyld, så tror han endnu ikke fuldt ud på livsudvekslingen. Så har han stadig sit gamle liv som sit eget og holder fast i fortidens gerninger, som om de stadig var hans. Så har man ikke overgivet alt til Kristus.
2. Ingen har gjort mig fortræd i fortiden, er den information, jeg skal acceptere og tro indadtil, så jeg ikke længere ser mig selv som et offer for andre. Uanset hvad jeg har oplevet, og hvad andre har gjort mod mig, er det gennem udvekslingen ikke længere mit og gælder ikke længere for mig personligt. Dette er tilgivelse fra min side. Hvis nogen stadig skylder mig noget, hvis jeg tror, at en person har skadet mig i fortiden, så er jeg endnu ikke i det nye liv i Jesus ved tro.

Udskiftningen af det gamle liv med det nye liv i Jesus løser alle menneskelige problemer, som kan sammenfattes i to kategorier: Selvbebrejdelser og bebrejdelser mod andre. En person betragter enten sig selv som et offer for sine egne handlinger eller som et offer

for andres handlinger. Begge dele er forkert, begge dele kommer af selvbedrag og fører til, at mennesket bliver sin egen fjende og dermed ødelægger sig selv.

Den 7. juni 2003 ligger nu langt tilbage i fortiden, og jeg er kommet videre i tro. Resten af "Jeg er Gud" må vige skridt for skridt hver dag. Hver dag ransager jeg mig selv og ser tilbage på dagen, der er gået, for at se, hvilken kilde jeg har levet fra. Denne ransagelse foretager jeg som regel i naturen sammen med min himmelske far, som skal hjælpe mig med at forstå præcis, hvor selvbedraget var, så det kan erstattes med sandheden. Jeg tester mine tanker ud fra mine handlinger og min motivation ud fra mine tanker og den respektive rod, løgnet eller sandheden om mig selv. Jeg er nødt til at finde ud af, hvor jeg specifikt har bedraget mig selv, så jeg kan erstatte bedraget med sandheden på netop dette punkt. Jeg er nødt til bevidst at se, hvor jeg leger Gud. Jeg er nødt til at erkende, hvordan jeg kan leve et nyt liv og vide, at jeg er barn af den Højeste. Som hans barn har jeg ikke brug for nogen til at tjene mig, opfylde noget for mig eller tilfredsstille noget behov. Jeg kan kun selv opfylde mine behov ved at tage fra Gud og give denne kærlighed videre.

Følgende illustration viser vejen for en person, der i troens kamp kommer fra løgnens fangenskab til sandhedens fuldstændige frihed. Alle må gå denne vej personligt, og det er derfor, jeg har brugt mit foto. Jeg håber en dag at kunne tage det nye liv fuldt ud til mig i min ånd gennem tro. Så kan ingen af mine medmenneskers handlinger få mig til at ville tvinge andre til at gøre det gode. Jeg ønsker at være et sådant barn af min himmelske far, som elsker alle og ikke længere bruger nogen form for tvang. Det er målet med frigørelsen.

Jeg er fortsat på vej mod dette mål, som jeg ikke stræber efter at nå gennem mine gerninger, men ved tro. Mine gerninger er kun det ydre bevis på min indre tilstand. Mine

gode gerninger kan komme fra den forkerte motivation, ligesom de dårlige. Derfor kan jeg ikke gøre dette uden hjælp fra min himmelske far, som hjælper mig ved sin Helligånd. Skridt for skridt stoler jeg mindre og mindre på mennesker, indtil jeg en dag stoler helt på Gud. I denne tilstand bedrager jeg ikke længere mig selv, og loven er skrevet i mit hjerte. Alt dette sker gennem en indre proces ved tro og samarbejde mellem mig og Gud, fordi Gud ikke kontrollerer eller tvinger nogen. Vi kan kun selv sætte vores lid til Gud. Derfor er frelse *kun* mulig i et samarbejde mellem Gud og mennesket.

For at opsummere er der kun to identiteter, som tanker opstår fra, nemlig enten løgnen "Jeg er Gud" eller sandheden "Jeg er et Guds barn." Da tankerne begynder ubevidst, kan jeg først kontrollere, hvilken identitet de kommer fra, når de bliver bevidste. Derfor kan jeg ud fra mine bevidste tanker se, om jeg tager fejl eller ej. Først da har jeg et valg, om jeg vil fortsætte med at "fodre" mine tanker eller ej. Hvis jeg erkender, at tankerne kommer fra selvbedrag, kan jeg tage skridt til at holde op med at tænke dem. Roden er ikke altid umiddelbart genkendelig, selv om jeg allerede er klar over, at visse tanker kommer fra løgnen. Det kan nogle gange tage mig dage at opdage den specifikke ubevidste løgn. Først når jeg har erstattet den med sandheden, er jeg fri af problemet.

Det er ikke et let arbejde, der skal ske i os selv, men det er befriende. Jeg ønsker ikke at forblive i min fejl, som gør mit liv vanskeligt, bare fordi andre gør noget dårligt mod mig eller nægter mig det gode. Det er ikke min skyld, at jeg har arvet fejlen, men ved Guds nåde kan jeg gøre noget for at sikre, at denne løgn ikke længere plager mig.

Her er nogle konkrete eksempler på, hvor visse tanker kommer fra:

Tvangstanke – kommer altid fra løgne. Tvangstanke er altid forkerte. Hvis du vil tvinge nogen, eller hvis du er vred på nogen, så er du forkert på den. Hvis du bliver vred på nogen, ødelægger du dig selv. Hvis du ikke længere har kontrol over dine egne tanker og handler følelsesmæssigt, så er du styret af tvang. Gør da en bevidst indsats for at minde dig selv om, at du tager fejl, så snart du får en tvangstanke. Uanset hvor meget ret du muligvis har i situationen, og hvor forkert den anden person har handlet. Tvang er altid et resultat af selvbedrag.

Frygtsomme tanker – er altid forkerte. Så snart du føler frygt, skal du spørge dig selv: "Vent, hvor går jeg galt i byen? Leger jeg Gud igen?" Frygt opstår, når jeg forsøger at undgå noget negativt, som jeg ikke har kontrol over eller kan styre. Alle har deres egen definerede handlingssfære, som de ikke kan krydse. Det er lettere at genkende på et fysisk plan. Ingen forsøger at gå gennem en betonvæg, men bruger den åbne dør til at komme ind eller ud af et rum. I den fysiske verden forsøger man at holde sig inden for de grænser, man ikke kan overskride. I sindets fejl-tilstand ser jeg imidlertid ikke min åndelige ramme. Derfor forsøger jeg der umulige, nemlig at kontrollere noget, som jeg ikke kan kontrollere. Det gælder min mors liv, min ægtefælle, mine børn og endda mit eget liv. Denne kontrol ligger ikke inden for rammerne for, hvad der er muligt. Vi skal derfor lade være med at forsøge. Frygt hjælper os med at se fejlen og søge efter dens rod. Når den er fundet og erstattet med sandheden, er frykten væk.

Smerte – i kroppen er resultatet af selvbedrag. Kroppen reagerer straks på en negativ ubevidst tanke og indikerer fejlen. Vi bør derefter gøre rede for, hvad der gav anledning til den forkerte tanke, så vi ikke længere forfølger den, men tænker sandheden i stedet.

Tanker om skyld – er meget skadelige. Skyldfølelse opstår på grund af den misforståelse, at vi havde et andet valg, da vi handlede forkert. De opstår, fordi konsekvenserne af handlingen er negative, ikke nødvendigvis fordi vi er kede af handlingen. Fejlen antyder, at vi har oplevet et tab som følge af vores handlinger. Da vi ikke er i stand til at tabe, må vi anklage os selv for dette. Hvis jeg er en gud, så kan jeg også fordømme både mig selv og andre. Tanker om skyld kan ikke opstå i en skabning, fordi skabninger ikke kan dømme sig selv (eller andre). De kan heller ikke lide noget personligt tab, hvis du ser dig selv som et Guds barn.

Ensomhed – er en falsk konklusion. Hvordan kan jeg nogensinde føle mig ensom, når jeg ved, at jeg er et Guds barn? Tanken: "Jeg er helt alene!" eller "Alle mine slægtninge er døde eller bor et andet sted" eller "Jeg opdrager mit barn helt alene" eller "Jeg har ingen til at hjælpe mig" kan ikke være rigtig. Disse tanker får dig til at have det dårligt og skader din krop. Tanker om ensomhed opstår ud fra den misforståelse, at "andre kan være der for mig." Kroppen og sindet skal hjælpe os med at holde op med at tro på disse tanker, for de er ikke sande. Vi kan *aldrig være* alene, Gud er altid stede, og hvorfor skulle jeg betragte mig selv som ensom i bevidstheden om hans tilstedeværelse?

Afvisning – fører til voldsomt selvdestruktive tanker. Som guder kræver vi tilbedelse, og hvis den udebliver, kan vi ikke acceptere det. Vi ser det som et personligt tab, hvis andre ikke roser, værdsætter og anerkender os. Men hvem er jeg, at jeg skulle kræve dette af mine medmennesker?

Når forældre afviser deres børn, opfatter børnene det som et stort traume. De berørte børn føres ind i en meget lang og smertefuld proces med mange problemer og sygdomme gennem hele livet. Uden Guds nåde og erkendelsen af sandheden om, at mine forældre og andre mennesker ikke skylder mig noget, er jeg dømt til at ødelægge mig selv skridt for skridt. Vi bør derfor kende sandheden om os selv og indse, at alle vores personlige krav til andre er uberettigede. Kun sandheden kan forhindre os i at ødelægge os selv bare fordi vores forældre har begået (nogle gange store) fejl.

Tanker om håbløshed – er forkerte. De udspringer af den misforståelse, at jeg kan beregne fremtiden. De opstår, fordi jeg som en gud ved, hvad der vil komme ud af en given situation. Men ved jeg virkelig det?

Tanken om ikke at have nogen udvej fører mange mennesker til depression og selvdestruktion, endda selvmord. Vi må for at hjælpe os selv erkende, at *alt, hvad der* fører til selvdestruktion, og som udløser en negativ følelse, bestemt *ikke* kan være i overensstemmelse med sandheden. Selv om vi ikke umiddelbart kan se, hvor vi bedrager os selv, skal vi holde op med at have den tanke, at der ikke er nogen udvej. Vores himmelske far kan hjælpe os med dette, hvis vi beder ham om at hjælpe og korrigere os. Gud kan ikke tænke i mit sted, men han kan give mig den rette ledetråd, som vil sætte mig fri, hvis jeg tager imod den.

Kampen foregår i vores sind – hvordan kan jeg vinde?

FORKERTE TANKER:

- ▶ OM TVANG
- ▶ OM FRYGT
- ▶ DER LÆGGER PRES
- ▶ OM GÆLD
- ▶ OM AT BLIVE FORLADT
- ▶ OM ENSOMHED
- ▶ OM HÅBLØSHED

BEVIDSTHED

FRA HVILKEN KILDE KOMMER MIN TANKE?

**KAN KUN VÆLGE AT ÆNDRE
NOGET, HVIS DET
ANERKENDES SOM
SANDHED**

RIGTIGE TANKER:

- ▶ AT JEG KAN BEVÆGE MIG FRIT
- ▶ SOM OVERLADER
BESLUTNINGEN TIL MIG
- ▶ OM HÅB
- ▶ DER ER REALISTISKE
- ▶ DER GØR MIG KLOG

UNDERBEVIDSTHED/ HJERTET

TANKENS TILBLIVELSE

Det er ubestrideligt, at visse omstændigheder får os til at reagere negativt. Til gengæld fører andre omstændigheder os til en at reagere med glæde. Så hvordan ved vi, om denne glæde og gode følelse kommer fra sandheden eller fra en løgn? Selv i hjertets vildfarelse føler vi altid glæde, når vi vurderer noget som en personlig gevinst. Denne reaktion skader ikke kroppen i det øjeblik. Det er først, når vi mister denne gevinst, at der opstår skader i kroppen.

Det betyder, at vi ikke kan være sikre på, at vi er i sandheden, når vi har positive følelser, fordi alt, hvad fejlen ser som en gevinst, udløser en god elektrisk strømimpuls, som er passende for kroppen og derfor skaber en behagelig følelse. Hvis omstændighederne er dårlige og ikke opfylder vores behov, og vi stadig har det godt, fordi vi ikke sætter vores lid til omstændighederne, men til vores himmelske far, kan vi være sikre på, at denne reaktion kommer fra sandheden.

Vores Frelser, Jesus Kristus, reagerede ikke en eneste gang negativ i sine tanker under de vanskelige omstændigheder, der mødte ham i livet – fjendtligheden, de falske anklager, mordforsøgene, hånen, da han blev slået og naglet til korset. Derfor forsvarede han sig ikke indvendigt mod alt det onde, der blev gjort imod ham. Han vidste, at gerningsmændene gjorde det mod hans himmelske Far, som ville dømmes uretfærdigheden. Derfor havde han altid positive følelser i alle disse vanskelige situationer. Han gav aldrig sig selv en dårlig følelse gennem sin tænkning. Jeg vil meget gerne lære at tænke på denne måde. Jeg stræber efter det, og jeg håber, du vil gøre det samme.

Den sande tænkning giver dog også anledning til visse negative følelser, og derfor at man fx nødt til at græde fra tid til anden. Det ser vi også i Jesu liv. Hvordan kan vi skelne mellem *sand negativ* og *fejlagtig negativ*?

Også her har vi brug for en klar målestok for at kunne skelne mellem løgn og sandhed. Da vores reaktioner begynder i underbevidstheden, kan vi orientere os efter effekten for at se, om reaktionen kommer fra sandheden eller løgningen. Der gælder følgende regel: Alt, hvad der tager kontrollen fra mig, kommer fra selvbedrag. Alt, hvad der er negativt og ikke tager kontrollen fra mig, kan komme fra sandheden.

Jeg er også nødt til at tjekke min motivation. Handler det om mig eller om min himmelske Far? Vi kan også være uselviske og alligevel opfatte og føle det negative, men er det ud fra ægte medfølelse med Gud, hvis skaberværk bliver ødelagt? Hvis det handler om mig, og jeg har medlidenhed med mig selv, så er det helt sikkert altid på grund af fejlen, for det ødelægger os. Forskellen er ikke altid til at få øje på med det samme, men med tiden får man øvelse i selverkendelse og bliver løbende bedre til at skelne mellem, hvorvidt man stræber efter noget for sig selv ud fra fejlen eller for vores himmelske Far og hans skaberværk – dvs. tanker der udspringer af sandheden.

I sandheden kan vi acceptere den uretfærdighed, der begås, volden, fratagelsen af vores ejendele, vores børn osv. og endda føle medlidenhed med gerningsmændene, som vores Frelser udtrykte det: "Fader, tilgiv dem, for de ved ikke, hvad de gør" (Lukas 23,34). For at kunne have denne indstilling kræver det, at man opnår fuldkommenhed i sandheden. Jeg tror på den og ønsker at leve efter den en dag.

Med den rette identitet som Guds barn kan jeg ændre min tankegang fuldstændigt og løse alle problemer over tid. Jeg synes, det er godt, at man kan bringe alt ned til et enkelt punkt, til der, hvor mennesket har sit udgangspunkt — dets identitet. Det er det allervigtigste punkt i et menneskes liv.

Det hele handler i sidste ende om at forstå dette punkt og af overbevisning beslutte at opgive det gamle liv med den falske identitet og erstatte det med det nye liv, der er skabt af Gud. Ingen kan i deres ånd tvinges til at gøre noget, alle kan kun ønske at opnå det frivilligt gennem tro. Det er en god ting, da vores Skaber har skabt os til at være selvstyrende.

Vi har kun ét valg, nemlig at forlade det gamle liv. Vi bør ikke følge eksemplet fra religioner og ideologier, der vil reformere og forbedre det gamle liv. Det er ikke en løsning at lægge vægt på det ydre, når problemet ligger inde i mennesket. Et menneske vil kun acceptere det nye liv, hvis det er træt af det gamle liv og alle dets kvaler — når det er overbevist om, at det ikke længere kan gøre noget med deres gamle liv. Vi har brug for et nyt liv i vores indre, som kun kan opnås gennem tro. Fordi menneskets behov er inden i det selv, kan det kun løses og afhjælpes der. Ydre forandringer er helt utilstrækkelige. At vaske en flaske på ydersiden, når snavset er på indersiden, er ikke klogt og vil ikke rense flasken.

Krisen i de sidste tider, som jeg er overbevist om, allerede er begyndt, vil dele menneskeheden i to klasser. Ikke i rig og fattig, ikke i vigtig eller ubetydelig, denne opdeling findes allerede. Menneskeheden vil blive opdelt i fri eller ufri. Konflikten i denne verden handler om frihed. Hvor der bruges tvang, hvor individets ånd ikke tages

alvorligt, er kærligheden ikke til stede. Bibelen siger det meget klart i 2. Korintherbrev 3,17: "Herren er Ånden, og hvor Herrens ånd er, dér er der frihed."

Jeg har besluttet mig for at blive helt fri indeni og leve ud fra Guds ånd. Hvis du selv har frihed, vil du være i stand til at give den til alle og ikke forsøge at begrænse, nedgøre eller diktere nogen. Det er et klart bevis på, at du lever i sandheden. Hvor der er kærlighed, er der frihed. Frygt kan ikke længere forekomme der, den er blevet udryddet. Det betyder, at en sådan persons adfærd ikke længere kan påvirkes af andre mennesker. Uanset hvilken modgang, der møder ham på hans vej, forbliver han tro mod kærlighedens princip.

Vi vil komme ud i modgang, og alle vil så synligt bevise, hvad de er gjort af. Den frie mand vil bevise dette ved roligt og selvsikkert at gøre det, han mener er rigtigt i henhold til sin samvittighed, og ikke hvad nogen tvinger ham til. De, der lever på en løgn, vil til gengæld bekæmpe tvang med tvang. Tvang med tvang, uretfærdighed med uretfærdighed, løgn med løgn og bedrag med bedrag. På den måde beviser mennesket sit eget hjertes fejl. Vi kan kun bekæmpe tvang med frihed. Vi kan kun overvinde det onde med det gode. Vi kan kun udrydde løgn med sandhed.

I sidste ende vil de to grupper adskille sig meget tydeligt. Det vil blive klart, hvis åndelige barn alle er. Vi vil snart være nået til det punkt, hvor hver person skal træffe en endelig beslutning. Hver enkelt person har stadig valget mellem at blive fri eller forblive fanget i sit medfødte døde liv. Hvad vælger du i dag?